

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PHILIP K. DICK

VULCAN'IN

ÇEKİCİ

PKD

ALFA | EDEBİYAT

VULCAN'IN ÇEKİCİ

PHILIP K. DICK (1928-1982)

Chicago'da doğan Philip K. Dick hayatının çoğunu California'da geçirdi. 36 romanı ve ölümünden sonra beş cilt halinde derlenen 100 civarında kısa hikâyesi olan Dick, 1982'de California'da öldü.

Bilimkurgu dünyasında adını 1950'lerde duyurmaya başlayan Philip K. Dick, döneminin bilimkurgu yazarlarından farklı olarak kendi özgün yazın tarzını geliştirdi. İlk romanı *Solar Lottery*, 1954'te yayımlandı. Zamanın siyasi iklimi ve Dick'in kendi edebiyatında sözünü ettiği otoriteye dair paranoyası, hikâyelerinin çıkış noktasını oluşturan atmosferi oluşturdu. 1963 yılında *Yüksek Şatodaki Adam* ile bilimkurgu dünyasının en büyük ödülü kabul edilen Hugo Ödülü'nün sahibi oldu. ■

21. yüzyılla birlikte Philip K. Dick edebiyatına ilgi artarken, hikâyeleri, her nesilden okura, sanatçıya ve sinemasevere esin kaynağı oldu. Onlarca dile çevrilen Philip K. Dick kitapları, üniversite müfredatlarında da yerini aldı. Dick'in ardında bıraktığı miras, bugün hiç olmadığı kadar güçlü; gelecekle ilgili imkânsız gibi görünen fikirleri de artık hayal edebileceğinden çok daha gerçek!

Birçok öyküsü ve kısa romanı sinemaya uyarlandı. "Do Androids Dream of Electric Sheep?"ten (1968) uyarlanan *Blade Runner* (*Bıçak Sırtı*) ve "We Can Remember it for You Wholesale"den uyarlanan *Total Recall* (*Gerçeğe Çağrı*) bilimkurgu sinemasının en önemli filmleri arasındadır.

Yayımladığımız diğer kitapları: *Gökteki Göz* (Alfa, 2015), *Sizi İnşa Edebiliriz* (Alfa, 2016), *Alfa Ayının Kabileleri* (Alfa, 2016) *Bir Palavracının İtirafı* (Alfa, 2017).

SELİN SİRAL

1980'de İstanbul'da doğdu. Lisansını Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı, yüksek lisansını aynı üniversitenin Çeviribilim bölümünde tamamladı. Margaret Atwood, Lars Iyer, Zachary Mason ve Adam Philips'ten çevirileri yayımlandı.

Vulcan'ın Çekici

© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Vulcan's Hammer

© 1960, Ace Books

© 1988, Laura Coelho, Christopher Dick, Isa Dick

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kitap Editörü Berna Kılınçer

Kapak Tasarımı Adnan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Zuhul Turan

ISBN 978-605-171-482-0

1. Basım: Mayıs 2017

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

PHILIP K. DICK

VULCAN'IN

ÇEKİCİ

Çeviren: Selin Siral

ALFA*

1

Arthur Pitt, Birlik binasından çıkıp sokağa adımını atar atmaz farkına varmıştı çapulcuların. Köşede, arabasının yanı başında durup bir sigara yaktı. Evrak çantasını sıkı sıkı tutarak arabanın kapısını açarken, güruhu inceledi.

Elli altmış kişi kadar vardılar. Kasaba ahalisi, işçiler, küçük esnaf, metal çerçeveli gözlükleriyle düşük kademe memurlar. Tamirciler ve kamyoncular, çiftçiler, ev kadınları, beyaz önlüklü bir bakkal. Her zamanki alt orta sınıf.

Pitt arabaya atladı ve aceleyle gösterge panelindeki mikrofona uzanıp bağlı olduğu en yüksek rütbeli görevliyi, Güney Amerika Direktörünü aradı. Kalabalığın hareketleri hızlanmıştı. Caddeye akın edip ses çıkarmadan üzerine doğru gelmeye başlamışlardı. Onu ele veren T-sınıfı giysileri olmuştu kuşkusuz. Beyaz gömlek ile kravat, gri takım elbise, fötr şapka. Evrak çantası. Siyah ayakkabılarının cılası. Paltosunun göğüs cebinde parıldayarak duran ışın kalemi. Pitt altın tüpü çıkardı ve kullanmaya hazır durumda tuttu. “Acil durum,” dedi.

Gösterge panelindeki hoparlörden, “Ben Direktör Taubmann,” diye bir ses yükseldi. “Neredesiniz?” diye sordu Pitt’in kat be kat üstündeki mesafeli ve resmi ses.

“Hâlâ Alabama’dayım. Cedar Grooves’da. Çevremi çapulcular sardı. Bütün yolları tutmuş görünüyorlar. Hatta bütün kasabayı.”

“Aralarında Şifacı var mı?”

İleride, kaldırımda koca kafalı, kısacık saçlı, yaşlı bir adam vardı. Üzerinde kuşakla bağlanmış, soluk kahverengi bir cübbe ve ayağında sandaletleriyle sessiz sedasız duruyordu. “Bir tane,” diye cevapladı Pitt.

“Vulcan 3 için tarama yapmaya çalışın.”

“Denerim.” Çapulcular artık arabanın etrafını kuşatmıştı. Pitt arabayı elleyip itip kakan, dikkatle ve sakince inceleyen elleri duyabiliyordu. Arkasına yaslandı ve kapıları sıkıca kilitledi. Camlar da, arabanın üstü de sağlam bir şekilde kapalıydı. Arabanın savunma mekanizmasını devreye sokan motoru çalıştırdı. Sistemin geri bildirim üniteleri arabanın zırhında olabilecek herhangi bir açık noktayı tespit etmek adına dört bir yanında uğulduyordu.

Kaldırımdaki kahverengi cübbeli adam yerinden kıpırdamamıştı. Sıradan sokak kıyafetleri giymiş başka birileriyle duruyordu. Pitt tarayıcıyı çıkararak kaldırdı.

Aynı anda bir taş arabanın kenarına, camın hemen altına isabet etti. Araba sarsıldı ve elindeki tarayıcı sallandı. İkinci taş doğrudan cama denk geldi ve cam boydan boya uzanan bir ağ şeklinde çatladı.

Pitt tarayıcıyı elinden bıraktı. “Yardıma ihtiyacım olacak. Bunların niyeti ciddi.”

“Bir ekip yola çıktı bile. Adamı daha iyi taramaya çalışın. Yeterli veri gelmedi.”

“Gelmemiştir tabii,” dedi Pitt sinirle. “Elimde olduğunu görür görmez engel olmak için taş atmaya başladılar.” Arka camlardan biri de çatlamıştı. İnsanlar elleriyle arabanın içini yokluyorlardı. “Buradan kurtulmam gerekiyor, Taubmann.” Gözünün ucuyla araba düzeneğinin kırık camı tamir etme girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığını gören Pitt umutsuzca sıırttı. Yeni plastik cam oluşma aşamasındayken düşman eller tarafından koparılıp atılıyordu.

“Panik yapmayın,” dedi gösterge panelinden yükselen metalik ses.

“Güdülerimi bastırayım yani!” Ayağını frenden çekti. Araba bir iki metre ilerledi ve sonra tamamen durdu. Motor sessizliğe gömüldü ve beraberrinde arabanın savunma sistemi de. Uğultu durmuştu.

Pitt korkudan soğuk terler dökmeye başladı. Tarayıcıyı bulmaya çalışmaktan vazgeçti. Titreyen parmaklarla ışın kalemini çıkardı. Dört veya beş kişi kaportaya çıkmış önünü kapatıyordu. Diğerleri tepesinde, şoför mahallinin üstündeydi. Zangır zangır bir gürültü koptu. Isı matkapla arabanın tavanını kesiyorlardı.

“Daha ne kadar sürecek?” diye sordu Pitt homurdanarak. “Burada kalakaldım. Bir tür parazit plazması çalıştırmış olmalılar. Her şeyi kilitledi.”

“Az kaldı,” diyen sakın, metalik seste korkudan eser yoktu; Pitt’in ve içinde bulunduğu du-

rumun fersah fersah uzağındaydı ses. Kurumun sesi. Tehlikenin yaşandığı yerin uzağındaki bilgiç ve olgun ses.

“Acele etseler iyi olur.” Araba üzerine yağın taşların altında sarsılıp duruyordu. Hayra alamet olmayan bir şekilde yan yattı. Bir tarafından kaldırmış, tepe taklak etmeye çalışıyorlardı. Arka camların ikisi de kırılıp gitmişti. Adamın teki kapının kilidini açmak için elini uzattı.

Pitt eli ışın kalemiyle yakıp küle çevirdi. Elsiz kol telaşa geri çekildi. “Birini hakladım.”

“Birkaçını tarayabilirsen...”

Daha fazla el belirdi. Arabanın içi cehennem gibiydi. Alevli matkap tavanı aşmak üzereydi. “Bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyorum.” Işın kalemini geride hiçbir şey kalmayana dek evrak çantasına doğrulttu. Alelacele ceplerini, torpido gözündeki her şeyi, kimlik belgelerini ortadan kaldırdı ve son olarak da cüzdanını yaktı. Plastik cüzdan kabarcıklar çıkararak kara bir bulamaca dönüşürken, bir anlığına karısının fotoğrafını gördü, sonra o da yok olup gitti.

Arabanın bir cephesi boşuk bir iniltiyle bütünüyle göçüp matkabın yarattığı basınçla yana kayarken, “İşte geliyorlar,” diye mırıldandı.

“Dayanmaya çalış, Pitt. Ekip gelmek üzere sayı...”

Hoparlörün sesi birdenbire kesildi. Yakasına yapışan eller Pitt’i koltuğuna yapıştırdı. Paltosu yırtılmış, kravatı çekip çıkarılmıştı. Çığlık attı. Yüzüne bir taş isabet etti. Işın kalemi yere düştü. Kırık bir şişe gözlerini, ağzını kesti. Çılgılığı yerini boşuk böğürtülere bıraktı. Üstüne çullandılar.

Sıcak insan kokusundan müteşekkil bir yığının pençesinde kaybolup gitti.

Arabanın ön panosunda, çakmak görünümünü verilip kamuflle edilmiş bir tarayıcı sahneyi kaydediyordu. İşlemeye devam eden bu tarayıcıdan Pitt'in haberi yoktu. Bu alet, üstleri tarafından kullanımına verilen arabaya entegre bir donanımdı. İtişip kakışan insanların arasından bir el işinin ehli bir şekilde panoya uzanıp oldukça net ve tek bir hareketle kablolardan birini çekti. Gizli tarayıcı artık çalışmıyordu. Pitt gibi onun da vadesi dolmuştu.

Otoyolun çok aşağısında polis ekibinin sirenleri acı acı feryat ediyordu.

Aynı usta el geri çekildi. Ve yine kalabalığın içine karışıp gitti.

William Barris fotoğrafı dikkatle inceleyerek, bir kez daha tarayıcıdan alınan saniyelik görüntü kaydıyla karşılaştırıyordu. Masasında duran kahve, kâğıtların arasında unutulup, soğuk ve iğrenç bir balçığa dönüşmüştü. Birlik Binası binlerce hesap ve istatistik makinesinin, görüntülü telefonun, teleksin ve alt kademe memurların kullandığı sayısız elektrikli daktilonun çıkardığı sesle çınlayıp titreşiyordu. Memurlar büroların, T-sınıfı personelin çalıştığı sayısız hücrenin oluşturduğu labirentte ustalıkla bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Yüksek topuklarıyla ortalığı inleterek yürüyen üç genç sekreter, kahve molasından dönerken Barris'in masasının önünden geçip gittiler. Normalde gözü takılırdı, özellikle de pembe yün süveterli zayıf sarışına, ama bugün durum farklıydı. Geçtiklerinin farkına bile varmamıştı.

“Alelade bir yüz değil bu,” diye mırıldandı Barris. “Şu gözlere, şu sert alın çıkıntısına bak.”

“Frenoloji,” dedi Taubmann kayıtsızca. “Tombul, güzelce ovalanmış yüzünden bıkkınlığı okunuyordu. Barris’in aksine, gözü sekreterlere takılmıştı.”

Barris fotoğrafı fırlattı. “Bunca müritleri olmasına şaşmamak gerek. Böyle elebaşları olduktan sonra...” Tekrar tarama bandındaki o küçücük kısma dikti gözlerini. Net bir biçimde seçilebilen tek kısım burasıydı. Aynı adam mıydı? Tam bir kanıya varamıyordu. Belirsiz, bulanık bir şekil görülüyordu sadece. Bir süre sonra fotoğrafı Taubmann’a geri uzattı. “Adı ne?”

“Peder Fields.” Taubmann aheste aheste dosyasının sayfalarını çevirdi. “Yaşı elli dokuz. Mesleği elektrikçilik. Üst derece taret bağlantısı uzmanı. Savaş döneminin en iyileri arasında. 1970’te Georgia, Bacon’da doğmuş. Şifacılar arasına iki yıl önce, örgütün oluşmaya başladığı sıralarda katılmış. İlgili muhbirlerin lafına inanacak olursan kendisi kurucular arasında sayılıyor. Atlanta Psikolojik Islah Laboratuvarlarında iki ay kalmış.”

“O kadar uzun, ha?” dedi Barris. Akıllı almamıştı. Çoğu insana en fazla bir hafta yetiyordu. Akıl sağlığı, bu denli ileri seviye laboratuvarlarda çabuk sağlanıyordu. Tanıyıp bildiği aygıtların yanı sıra bir kez görüp geçtiği bir sürü başka teçhizat da bulunuyordu orada. Mutlak dokunulmazlığına, bulunduğu mevkinin kendisine sağladığı el sürülemez kutsallığa rağmen, bu laboratuvarı ne zaman ziyaret etse derin bir dehşete kapılıyordu.

“Kaçmış,” dedi Taubmann. “Ortadan kaybolmuş.” Başını kaldırıp Barris’le göz göze geldi. “Tedavi olmadan.”

“Laboratuvarda iki ay kalıp nasıl tedavi görmemiş ki?”

“Hastalanmış,” diye cevapladı Taubmann alaycı bir tebessümle. “Önce bir yaralanma, sonra kronik bir kan hastalığı. Sonra da savaş zamanında maruz kalınan radyasyona bağlı bir şey. Tedaviyi oyalamış, günün birinde de ortadan kaybolmuş. Şu bağımsız havalandırma araçlarından birini duvardan söküp başka bir şeye dönüştürmüş. Bir kaşık ve kürdan kullanarak. Ne yaptığını kimse bilmiyor esasen. Duvarı, avluyu ve çitleri aşarken yaptığı her neyse onu da beraberinde götürmüş. İncelemede geriye kalanları, kullanmadığı parçaları gördük sadece.” Taubmann fotoğrafı alıp dosyaya geri koydu. Banttaki anlık görüntü parçasını işaret ederek, “Bu aynı adamsa, kendisinden o zamandan bu yana ondan ilk kez haber alıyoruz.”

“Pitt’i tanıyor muydun?”

“Biraz. İyi, safça bir gençti. Kendini işine adanmış bir aile adamıydı. Sahada çalışmak için başvurmuştu, çünkü ekstradan aylık prim almak istiyordu. Bu sayede karısı salonlarını New England tarzı eski tip mobilyalarla döşeyebildi.” Taubmann ayağa kalktı. “Peder Fields için arama emri çıkarıldı. Aslında aylardır hakkında arama emri vardı zaten.”

“Polisin olay yerine geç ulaşması büyük talihsizlik,” dedi Barris. “Hep birkaç dakika geç varıyorlar.” Barris, Taubmann’ı inceledi. Teknik olarak eşittiler ve örgütte eşit konumdakilerin

birbirlerine saygı göstermesi politikası güdülyordu. Ama Barris, Taubmann'dan oldum olası hazzetmemişti. Kendi statüsüyle fazlasıyla ilgili bir adammiş gibi duruyordu. Birlikle ilgisinin kuramsal bir temeli yokmuş gibiidi.

Taubmann omuz silkti. "Bütün kasaba sana karşı örgütlenmişe, bunda şaşılacak bir şey yok. Yolları kapatmışlar, hatları ve kabloları kesmişler, vidfon kanallarını bozmuşlar."

"Peder Fields'ı bulursanız bana yollayın. Onu kendim sorgulamak istiyorum."

Taubmann zorlama bir şekilde sırttı. "Elbette. Fakat onu yakalayacağımızı sanmam." Esneyerek kapıya doğru ilerledi. "Pek olası görünmüyor. Adam işinin ehli."

"Hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Barris. "Onu tanıyorsun sanki. Hatta şahsen tanıyor gibisin."

Taubmann istifini bozmadan, "Atlanta Laboratuvarlarında görmüştüm onu. Birkaç defa. Sonuçta Atlanta benim bölgeme dahil," dedi. Barris'in bakışlarına gözlerini kaçırmadan karşılık verdi.

"Sence Pitt'in ölmeden önce gördüğü de bu adam mı?" dedi Barris. "Bu kalabalığı örgütleyen o mu?"

"Bana sorma," dedi Taubmann. "Fotoğrafı ve o ufak bant parçasını Vulcan 3'e gönder. Ona sor; işi bu."

"Biliyorsun ki Vulcan 3 on beş aydan uzun bir süredir herhangi bir açıklamada bulunmadı," dedi Barris.

"Ne diyeceğini bilmiyordur belki," dedi Taubmann. Koridora açılan kapıyı açtığında polis ko-

rumaları gözlerini dört açarak etrafına üşüştüler. “Yine de sana şunu söyleyebilirim. Şifacılar sadece tek bir şeyin peşinde. Bunun dışındaki tüm şeyler, toplumu ortadan kaldırıp medeniyeti yerle bir etmek istediklerine yönelik tüm o laflar boş. Bunlar ancak reklam peşindeki haber yorumcularını tatmin edecek şeyler. Oysa biz biliyoruz ki...”

“Peşinde oldukları şey ne?” diye araya girdi Barris.

“Vulcan 3’ü parçalamak ve parçalarını kırsal araziye saçmak istiyorlar. Bugün olan biten, Pitt’in ölümü ve tüm diğer şeyler, hepsi Vulcan 3’e ulaşmak için.”

“Pitt, kâğıtlarını yakabilmiş mi?”

“Öyle sanırım. Biz hiçbir şey bulamadık. Ne ondan ne de yanındaki araç gereçten geriye hiçbir şey kalmamıştı.” Kapı kapandı.

Barris birkaç dakika itinayla bekledikten sonra kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açıp Taubmann’ın gittiğinden emin olmak için dışarıya göz gezdirdi. Sonra da masasına döndü. Kapalı devre görüntü ileticisini açıp yerel Birlik operatörüne bağlandı.

“Bana Atlanta Psikolojik İslah Laboratuvarlarını bağlayın,” dedi ve sonra birden elini savurup bağlantıyı kesti.

İşte bu şekilde akıl yürüttüğümüz için bu hale geldik, diye geçirdi aklından. Bizi bu hale getiren bu tür akıl yürütmeler, diye düşündü. Birbirimiz hakkında paranoyak düşüncelere kapılıyoruz. Birlik, diye düşündü imalı bir şekilde. Ne birlik ama herkes birbirini gözetliyor, bir yanlışı, işareti bulmak için ortalığı kolluyor. Taubmann yüksek rütbeli bir Şifacı ile elbette temas kuracak; ele ge-

ç irdiğimiz Şifacıları sorguya çekmek işi sonuçta. Atlanta personeli onun sorumluluğunda. Ben de bunun için öncelikle ona danıştım.

Yine de bu adamın motivasyonu başka. Kendi çıkarı için çalışıyor burada, diye düşündü Barris zalimce. Peki benim motivasyonum ne? Ondan şüphelenmemin ardında ne yatıyor?

Ne de olsa Jason Dill'in görev süresi dolmak üzere ve yerine ikimizden biri geçecek. Taubmann'ı itham altında bırakabilirsem, gerçek bir kanıt olmasa da ihanet ettiğine dair bir şüphe bile oluşsa...

Ben de sütten çıkmış ak kaşık değilim demek ki, diye düşündü Barris. Kendime güvenemem, çünkü benim de çıkar sağlamam söz konusu; Birlik dahilindeki herkes için durum bu. Davranışlarının arkasında ne yattığına emin olamayacağıma göre en doğrusu kuşkularıma yenik düşmemek.

Bir kez daha yerel operatöre bağlandı. "Buyrun efendim," dedi kadın. "Atlanta ile görüşmeniz..."

"Onun iptal edilmesini istiyorum," dedi Barris sertçe. "Onun yerine..." Derin bir nefes aldı. "Cenevre'deki Birlik Kontrolü bağlayın."

Kontrol bağlantısı gerçekleştirilirken –bağlantının binlerce kilometre uzunluğundaki kanal boyunca çeşitli birimlerin onayından geçmesi gerekiyordu– kahvesini karıştırarak dalgın dalgın oturdu. Adam iki ay boyunca psikoterapiyi bertaraf etmişti, üstelik en iyi tıp uzmanlarının gözü önünde. Ben böyle bir şey yapabilir miydim acaba? Nasıl bir yetenek gerekir kim bilir? Kaçmış bir adam, hem de en iyi tıp adamlarımızın gözü

önünde. Ben bunu yapabilir miydim acaba? Ne beceri gerektirmiştir kim bilir. Nasıl bir azim bu!

Görüntülü telefon açıldı. “Birlik Kontrol, efendim.”

“Ben Kuzey Amerika Direktörü Barris,” dedi kendinden emin bir sesle. “Vulcan 3’e acil talep başvurusunda bulunmak istiyorum,” dedi.

Bir duraksamadan sonra, “Bildireceğiniz birinci derece veri bulunuyor mu?” sorusu geldi. Ekranda bir şey görünmüyordu. Sadece ses geliyordu. O da o kadar tekdüze, o kadar kişiliksiz bir sestir ki kimin konuştuğunu çıkarması mümkün değildi. Muhtemelen sıradan bir memurdu; yumuşak kişiliksizdi, kim olduğunu çıkaramadı. Bir memurdu hiç kuşkusuz. Çarkın herhangi bir dişlisi.

“Daha önce dosyalanmamış bir şey yok.” Sesi bir hayli tereddütlü çıktı. İsmi olsun olmasın, bu memur ne sorulması gerektiğini biliyordu. İşinde ustaydı.

“O halde,” dedi ses, “talebinizi olağan yollar-
dan iletmeniz gerekiyor.” Kâğıt hışırtısı duyuldu. “Gecikme süresi,” diye devam etti ses, “şimdilik üç gün.”

Barris durumu hafife alır, şakacı bir tonla, “Vulcan 3 bugünlerde neyle uğraşıyor? Satrançta ilk hamleleri mi çalışıyor?” diye sordu. Böyle bir nükteyi ciddiye alınmayacak bir şekilde yapmak şarttı. Aksi takdirde kafa derisi yüzülebilirdi.

“Özür dilerim, Bay Barris. Gecikme süresi direktör seviyesi personel için bile kısaltılamıyor.”

Barris telefonu kapatmaya yeltendi. Sonra birden işi sonuna kadar götürmeye karar verip ener-

jik ve otoriter bir tonla, "Beni Jason'la görüştürün o zaman," dedi.

"İdari Direktör Dill toplantıdalar." Memur ne etkilenmiş, ne de tedirgin olmuştu. "Rutin konular için kendisini rahatsız edemiyoruz."

Barris elini hışımla savurup bağlantıyı sonlandırdı. Ekran kapandı. Üç gün! Kurum canavarının ardı arkası gelmez bürokrasisi. Elllerine bakıyordu; işleri geciktirmek konusunda üstlerine yoktu.

Dalgınlıkla kahve fincanını kaldırıp bir yudum aldı. Soğuk ve acı sıvı yüzünden az kalsın boğuluyordu. Püskürtüp çıkardı. Demlik hemen taze kahveyle doldurdu fincanı.

Vulcan 3 durumu kaale almıyor muydu? Belki, Taubmann'ın dediği gibi, metal postunu parçalayıp rölelerini, bellek tüplerini ve kablolarını kargalara yem olsun diye etrafa saçmaya niyetli bu küresel Hareket kendisini ilgilendirmiyordu.

Ama tabii ki sorun Vulcan 3'te değildi, kurumdaydı. Kahve molasındaki boş bakışlı önemsiz sekreterlerden üst kademelere doğru müdürlerde, direktörlerde, Vulcan 3'ün çalışır durumda tutan tamir ekibinde, verileri toplayan istatistikçilerdeydi sorun. Ve Jason Dill'de.

Dill diğer direktörleri Vulcan 3'ten özellikle uzak tutuyor, iletişimlerini kesiyor olabilir miydi? Belki Vulcan 3 yanıt vermiş, ama bilgi iletilmemiştir.

Dill'den bile kuşkulanır oldum, diye düşündü Barris. Üstüm olan birinden. Birliğin en üst rütbeli görevlisinden. Baskı altında eziliyor olmalıyım. Delilik bu.

Dinlenmeye ihtiyacım var, diye düşündü kontrolsüzce. Pitt'in ölümü bardağı taşıran son damla

oldu; bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum, çünkü ben burada, bu masanın başında güvende-yim ve Pitt gibi hevesli gençler taşraya, tehlikenin kol gezdiği yerlere gidiyorlar. Ters giden bir şey olursa onların başı yanıyor. Taubmann'ın, benim ya da herhangi başka bir direktörün o kahverengi cübbeli manyaklardan korkmamızı gerektirecek bir durum yok.

En azından şimdilik.

Barris bir talep formu çıkarıp özenle doldurmaya başladı. Yavaş yavaş, her kelimeye dikkat ederek yazıyordu. Form on soru sorulabilecek şekilde hazırlanmıştı, ama Barris yalnızca iki soru sordu:

- a) ŞİFACILAR GERÇEK BİR ÖNEM ARZ EDİYOR MU?
- b) VARLIKLARINA NEDEN BİR TEPKİ VERMİYORSUN?

Sonra formu bildirim haznesine itti ve tarayıcının kâğıdın yüzeyinde gezinmesini dinleyerek oturdu. Binlerce kilometre uzakta, soruları dünyanın dört bir yanından, her ülkenin kendi Birlik bürosundan gelen engin dalganın akışına katıldı. Gezegendeki bölgelere denk düşen on bir direktörlük vardı. Bunların hepsi kendi direktörüne, personeline ve alt direktörlük bürolarına sahipti. Hepsinin yerel direktöre bağlı çalışan polis teşkilatı bulunuyordu.

Üç gün içinde sıra Barris'e gelecek ve aksi istikametten yanıtlar akacaktı. Karmaşık mekanizmanın işlediği sorular yanıtlanacaktı; er ya

da geç. T-sınıfındaki herkes gibi Barris de önem teşkil eden tüm meseleleri Cenevre bürolarının yakınlarında bulunan yeraltı kalesindeki devasa mekanik bilgisayara ibraz ediyordu.

Başka bir seçeneği yoktu. Politika sınıfına giren tüm konular kanun gereği Vulcan 3'ün kararına tabiydi.

Ayağa kalkıp yakınlarında durup bekleyen sekreterlerden birine el etti. Sekreter hemen kâğıt destesiyle yazı çubuğunu alarak masasının başına geldi. "Buyurun, efendim," dedi gülümseyerek.

"Bayan Arthur Pitt'e hitaben bir mektup dikte ettirmek istiyorum," dedi Barris. Kâğıtların arasından kadının adresini bularak kıza uzattı. Ancak sonra tekrar düşündü ve, "Yok, kendim yazacağım," dedi.

Sekreter şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak, "El yazısıyla mı, efendim?" diye sordu, "Okullu çocuklar gibi mi?"

"Evet," dedi.

"Nedenini sorabilir miyim, efendim?"

Barris ne diyeceğini bilmiyordu, mantıklı bir sebebi yoktu. Sekreteri yollarken, duygusallık, diye düşündü kendi kendine. Eski günlere, çocuksu davranış şekillerine sığınmak.

Eşiniz görev başında hayatını kaybetti, dedi kendi kendine masasında düşünceli düşünceli otururken. Birlik derin bir üzüntü duyuyor. Ben de Direktör sıfatıyla bu zor zamanda şahsen acınızı paylaştığımı dile getirmek isterim.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Yapamayacağım; mümkün değil. Gidip kendisini görmem

gerek, böyle bir şeyi kaleme alamam. Son günlerde böyle vakalar çok üst üste geldi. Katlanabileceğimden fazla ölüm yaşandı. Ben Vulcan 3 değilim ki. Göz ardı edemem. Sessiz kalamam.

Üstelik bu olay benim bölgemde bile gerçekleşmedi. Adam benim çalışanım bile değil.

Barris, alt direktörüne bağlanarak, "Günün geri kalanında idareyi devralmanı istiyorum. Ben çıkacağım. Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Çok üzücü, efendim," diye karşılık verdi Peter Allison. Ama durumdan hoşnut olduğu, yan konumdan merkeze doğru bir adım atıp kısa süreliğine de olsa daha mühim bir konumda yer alabilmenin getirdiği bir tatmin duygusu yaşadığı ortadaydı.

Yerime geçeceksin, diye düşündü Barris masasını kapatıp kilitlerken. Nasıl ki ben Dill'in yerine geçebilmek için can atıyorsam, sen de benimkine geçmek için can atıyorsun. Merdiveni adım adım tırmanıp tepeye varmak için.

Bayan Pitt'in adresini bir kâğıda yazıp gömlek cebine koydu ve çarçabuk bürodan çıktı. Buradan, bu bunaltıcı ortamdan kaçmak için bir bahane bulduğuna memnundu.

2

Yazı tahtasının önünde duran Agnes Parker, “1992 yılı deyince aklınıza ne geliyor?” diye sordu ve parlak bakışlarla sınıfı süzdü.

“1992 yılı Birinci Atom Savaşının sona erişini ve on yıl süren uluslararası düzen döneminin başlangıcını akla getiriyor,” dedi en parlak öğrencilerinden biri olan Peter Thomas.

“Birliğin kuruluşu,” diye ekledi Patricia Edwards. “Akılcı dünya düzeni.”

Bayan Parker defterine not düştü. “Doğru.” Çocukların hemencecik cevap vermesi gururunu okşamıştı. “Şimdi de biri bana 1993 Lizbon Yasalarını anlatabilir belki.”

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Birkaç öğrenci oturdukları yerde kıpırdandı. Pencerelelere dışarıdaki haziran sıcağı vuruyordu. Tombul bir nar bülbulü ağaç dallarının birinden atlayıp solucanların sesine kulak kabartarak durdu. Ağaçlar miskin miskin hışırdıyordu.

“Vulcan 3’ün yapıldığı tarih,” dedi Hans Stein.

Bayan Parker gülümsedi. “Vulcan 3 çok daha önce, savaş sırasında yapılmıştı. Vulcan 1 1970’te,

Vulcan 2 1975'te yapıldı. Savaştan önce, yüzyılın ortalarında bile bilgisayarlar vardı. Vulcan serisi, Otto Jordan ile Nathaniel Greenstreet tarafından savaşın ilk zamanlarında, Westinghouse firması için geliştirilmiş...”

Bayan Parker'ın sesi yavaşlayıp esnemeye dö-nüştü. Çaba sarf edip kendini toparladı; uyukla-manın sırası değildi. İdari Direktör Jason Dill ve personeli okulun bir yerlerinde, eğitimsel ideolo-jiyi teftiş ediyorlardı. Söylentilere göre Vulcan 3 okul sistemleriyle ilgili sorular sormuştu. Anla-şılan halihazırda öğrencilerin temel oryantasyon programlarında formüle edilen çeşitli değer yar-gısı eğilimleriyle ilgileniyordu. Dünya gençlerine doğru bir bakış açısı aşılama okulların, özellikle de ilkokulların göreviydi sonuçta. Okulların baş-ka ne gibi bir işlevi vardı ki?

“1993 Lizbon Yasaları,” diye yineledi Bayan Parker, “nelerdir? Bilen kimse yok mu? Okul ya-şamınız boyunca öğrenip öğreneceğiniz bu en önemli gerçekleri ezberlemeye üşeniyorsanız si-zin adınıza utanç duyarım. Size kalsa toplamayı, çıkarmayı, iş hayatında gerekli becerileri öğreten mesleki çizgi romanları okumakla yetinirdiniz.” Öfkeyle ayak ucuyla yere vurmaya başladı. “Evet? Yanıt yok mu?”

Bir süre karşılık gelmedi. Sıra sıra dizili yüz-ler ifadesizdi. Sonra birden, akıl almaz bir yanıt geldi; “Lizbon Yasaları Tanrıyı tahtından indirdi,” diye cırladı sınıfın arkalarından bir çocuk. Keskin, insanın içine işleyen bir kız çocuğu sesi.

Bayan Parker bir anda ayıldı ve dehşet içinde gözlerini kırptırdı. “Kimdi o konuşan?” diye sor-

du. Sınıfı bir uğultu kapladı. Kafalar sorgulayıcı bir ifadeyle arka tarafa çevrildi. "Kimdi?"

"Jeannie Baker'dı!" diye çığırdı oğlanın biri.

"Hayır! Dorothy'ydi!"

Bayan Parker hızla sıraların arasından, çocukların arkasına doğru yürüdü. "1993 Lizbon Yasaları," dedi, "geçtiğimiz beş yüz yılın en önemli yasalarıdır." Tiz, cırtlak bir ses tonuyla sinirli sinirli konuşuyordu. Sınıf yavaş yavaş ona döndü. Yıllar süren talimin getirisi sonucu dikkatlerini ona yöneltmek alışkanlıkları olmuştu. "Dünyada bulunan yetmiş ulusun her biri Lizbon'a temsilcilerini yolladı. Küresel Birlik organizasyonu üst düzey politikaların belirlenmesinde Britanya, Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletlerin geliştirdiği ve o zamana kadar sadece danışma amacıyla kullanılan büyük çaplı bilgisayar makinelerine, ulusal hükümetlerin üzerinde mutlak yetki verilmesi konusunda resmen mutabakata vardı."

Tam o sırada İdari Direktör Jason Dill sınıfa girdi ve Bayan Parker saygıyla sustu.

Adamın kendisini, yani yapılan yayınlarda halkın geneline gösterilen sentetik imgelerden farklı olan gerçek fiziksel varlığını ilk kez görmüyordu. Ve daha önce olduğu gibi şimdi de gafil avlanmıştı; kendisiyle resmi imajı birbirinden o kadar farklıydı ki. Kafasında çocukların durumu nasıl karşıladığını evirip çevirdi. Sınıfa göz gezdirdi ve hepsinin hayranlık ve saygı içinde bakakalmış olduğunu, ne varsa unutulup gittiğini gördü.

Aslında bizden çok farklı değil, diye düşündü. İnsan ırkının en yüksek rütbeli görevlisi...ve sıradan bir adam, o kadar. Zeki bakışlı, pırıltılı

gözleri, güven aşılayan sempatik bir gülüşü olan, enerjik, orta yaşlı bir adam. Boyu kısa, diye geçirdi içinden. Etrafındaki bazı adamlara oranla kısa.

Personeli, hepsi T-sınıfı gri takımlar giymiş üç adam ve iki kadın da beraberinde sınıfa girmişti. Özel bir nişanları yoktu. Soylular gibi donanmamışlardı. Bilmesem tahmin edemezdim diye düşündü. O derece mütevazı.

“Karşınızda İdari Direktör Dill,” dedi kadın. “Birlik sisteminin Koordinasyon Direktörü.” Sesi tedirginlikten titriyordu. “İdari Direktör Dill, sadece Vulcan 3’e karşı sorumludur. Direktör Dill dışında hiçbir insanın bilgisayar bankalarına yaklaşma izni yoktur.”

Direktör Dill keyifle Bayan Parker’ı ve sınıfı başıyla keyifli bir biçimde selamladı. “Ne öğreniyorsunuz çocuklar?” diye sordu arkadaş canlısı ve yetkin bir T-sınıfı liderin dolgun ses tonuyla.

Çocuklar utangaç utangaç kıpırdandı. Oğlanlardan biri, “Lizbon Yasalarını öğreniyoruz,” dedi.

Direktör Dill, “Çok iyi,” diye içtenlikle onayladı, cin gibi gözleri parlayarak. Personeline doğru başını salladı, onlar da kapıya yöneldiler. “Çocuklar, iyi birer öğrenci olun ve öğretmeniniz ne derse onu yapın.”

“Büyük bir lütufta bulundunuz,” demeyi başardı Bayan Parker. “Uğrayarak yani. Kısa bir süre için olsa sizi görmüş oldular. Bu büyük bir onur.” Grubu kapıya kadar geçirirken kalbi küt küt atıyordu. “Bu hep hatırlayacakları, gurur duyacakları bir anı olacak.”

“Bay Dill,” diye seslendi bir kız sesi. “Size bir şey sorabilir miyim?”

Sınıf aniden sessizliğe büründü. Bayan Parker'ın tüyleri diken diken oldu. Bu ses. Yine şu kız. Kimdi bu? Hangisiydi? Onu görebilmek için başını uzatırken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Tanrım, şu küçük iblis, Direktör Dill'in önünde bir şey mi yumurtlayacaktı?

"Elbette," dedi Dill, bir anlığına kapıda duraklayarak. "Ne sormak istiyorsun?" Önceden çalışmış gibi duran bir gülümseme takınarak kol saatine baktı.

"Direktör Dill'in acelesi var," diye geveledi Bayan Parker. "Yapacak bir sürü işi, görevleri var. Kendisini alıkoymayalım, değil mi?"

Ama küçük kızın tok sesi çelik misali boyun eğmezcesine konuşmayı sürdürdü. "Direktör Dill, bir makinenin ne yapacağını söylemesine izin verdiğiniz için kendinizden utanmıyor musunuz?"

Direktör Dill'in çalışmış gülümsemesi olduğu gibi kaldı. Yavaşça kapıdan sınıfa doğru dönüp ilerledi. Parlak, olgun gözleri sınıfı tarayıp sorunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. "Soruyu kim sordu?" dedi yumuşak bir şekilde.

Sessizlik.

Direktör Dill, elleri cebinde yavaş yavaş yürüyerek sınıfta dolandı. Dalgın dalgın çenesini kaşıyıp çekiştirdi. Kimse kımıldamıyor, ağzını açmıyordu. Bayan Parker ve Birlik görevlileri dehşet içinde donup kalmıştı.

İşimden oldum, diye düşündü Bayan Parker. Terapi görmek için talep formu bile imzalatabilirler; gönüllü rehabilitasyon programına katılmak zorunda kalabilirim. Olmaz, diye düşündü telaşla. Lütfen olmasın.

Oysa Direktör Dill sarsılmamıştı. Tahtanın önünde durdu. Farklı bir edayla elini kaldırdı ve bir şekil oluşturacak biçimde hareket ettirdi. Koyu yüzey üzerinde beyaz çizgiler belirdi. Birkaç dikkatli hareket yaptı ve çizgide 1992 tarihi beliriverdi.

“Savaşın bittiği tarih,” dedi.

Sessizliğe bürünmüş sınıfın görmesi için 1993 tarihine geldi.

“Öğrenmekte olduğunuz Lizbon Yasalarının tarihi. Dünyanın tüm uluslarının bir araya gelip ortak bir kaderi paylaşmaya karar verdikleri yıl. Gerçekçi, Birleşmiş Milletler döneminde olduğu gibi idealist olmayan bir yaklaşımla insanlığın tamamının iyiliği için uluslarüstü ortak bir otoritenin emri altına girmeyi kabul ettikleri yıl.”

Direktör Dill tahtanın başından ayrılıp düşünceli düşünceli yere baktı. “Savaş henüz sona ermiş, gezegenin hemen hemen her köşesi harabeye dönmüştü. Etkili bir adım atmak gerekiyordu, zira insanlığın bir savaşı daha kaldırarak hali kalmamıştı. Bir çözüm, nasıl organize olunacağına dair temel bir prensip belirlemek gerekiyordu. Uluslararası denetim. Hiçbir insanın veya ulusun karşı gelemeyeceği bir yasa. Muhafızlara ihtiyaç vardı.

“Peki Muhafızları kim denetleyecekti? Uluslarüstü bu zümrenin yüzyıllar boyunca insanı insana düşüren ilkel arzulardan, nefret ve taraflı bakış açısından azade olduğuna nasıl emin olunacaktı? Bu zümre de insanlardan müteşekkil tüm zümrelerin düştüğü gafletlere; çıkarların akla, tutkuların mantığa üstün gelmesine yenik düşmeyecek miydi?

“Tek bir çözüm vardı. Bilgisayarları, yüzlerce eğitilmiş uzmanın çalışma ve marifetiyle yaratılmış, hata kabul etmeyen standartlar çerçevesinde inşa edilmiş bu devasa makineleri yıllardır kullanıyorduk. Makineler, insanları yiyip bitiren o me-lun kişisel çıkarların ve duyguların yoldan çıkarıcı etkisinden muaftı. İnsanlık için asla gerçeklik kazanamayacak ve hep bir ideal olarak kalacak olan nesnel hesaplar yapılabiliyorlardı. Uluslar egemenliklerinden vazgeçip bilgisayarların nesnel ve tarafsız hakimiyetine girmeyi kabul ederlerse...”

Çocuğun zayıf sesi Dill’in kendinden emin tonunu tekrar sekteye uğrattı. Konuşma kesildi; sınıfın arka taraflarından gelen donuk, tok sözlü müdahaleyle alabora oldu. “Bay Dill, gerçekten de bir makinenin bir insandan daha üstün olduğuna inanıyor musunuz? İnsan kendi dünyasını idare edemez mi sizce?”

Direktör Dill ilk kez kızarıp bozardı. Yarım ağızla gülümseyip sağ eliyle birtakım hareketler yaparak durakladı ve söyleyecek bir söz aradı. “Yani...” diye geveledi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi Bayan Parker zar zor, nefesi kesilmiş bir halde. “Çok özür dilerim. İnanın böyle olduğunu bilmiyordum.”

Direktör Dill anlayışla başını salladı. “Elbette,” dedi alçak sesle. “Sizin bir suçunuz yok. Plastik gibi yoğurabileceğiniz birer *tabula rasa* değiller sonu-
nuçta.”

Yabancı kelimeleri anlamayan Bayan Parker, “Pardon?” dedi. Bir yerden tanıdık geliyordu. Neydi? Latince mi?

“Sonuç alınamayan bir kısım hep olacaktır,”

dedi Dill. Sınıfın duyabilmesi için sesini yükselterek, “Şimdi sizinle bir oyun oynayacağım,” deyince küçük yüzlerde derhal bir beklenti ifadesi belirdi. “Şimdi, sesinizi çıkartmadan durmanızı ve ellerinizle ağzınızı kapatmanızı, polislerimizin düşmanlardan birini yakalamayı beklerken oldukları gibi olmanızı istiyorum.”

Çocukların minik elleri hemen ağızlarını kapattı; gözleri heyecanla parlıyordu. “Polislerimiz çok sessizdir,” diye konuşmayı sürdürdü Dill. “Etrafı kolaçan eder, düşmanı köşe bucak ararlar. Tabii, yakalamak için atılacaklarında bunu düşünmana hissettirmezler.”

Sınıf neşeyle kıkırdadı.

“Şimdi,” dedi Dill kollarını kavuşturarak, “Etrafımızı kolaçan ediyoruz.” Çocuklar görev bilinciyle sağı solu inceledi. “Nerede bu düşman? Sayıyoruz...bir, iki, üç.” Dill aniden kollarını havaya kaldırdı ve yüksek sesle, “Ve düşmanı işaret ediyoruz. Gösteriyoruz!” dedi.

Yirmi el işaret etti. Arkadaki sandalyelerden birindeki kızıl saçlı kız istifini bozmadan sessizce oturmaya devam etti.

“Senin adın ne?” diye sordu Dill, sıraların arasından sakın sakın geçip kızın sırasının yanına gelirken.

Kız ses çıkarmadan Direktör Dill’e baktı.

“Sorumu yanıtlamayacak mısınız?” dedi Dill gülümseyerek.

Kız istifini bozmadan minik ellerini sırasının üstünde kavuşturdu. “Marion Fields,” dedi net bir şekilde. “Siz de benim sorularımı yanıtlamadınız.”

Direktör Dill ile Bayan Parker okulun koridorunda yürüyordu.

“En başından beri sorun olmuştu,” dedi Bayan Parker. “Hatta onu benim sınıfıma vermelerine itiraz etmişim.” Hemen ekledi, “Yazılı itirazımı dosyada bulabilirsiniz; usullere uygun bir yöntem izledim. Böyle bir şeyin olacağını biliyordum, biliyordum işte!”

“Sizi temin ederim,” dedi Direktör Dill, “korkmanızı gerektirecek bir durum yok. İşinizi kaybetmeyeceksiniz. Söz veriyorum.” Öğretmene bakıp alışkanlıkla ekledi, “Tabii altından başka şeyler çıkmazsa.” Müdürün odasının kapısında durdu. “Babasıyla tanışmadınız veya onu görmediniz, değil mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Bayan Parker. “Kız devlet vesayeti altında; babası tutuklanıp Atlanta’ya...”

“Biliyorum,” diye sözünü yarıda kesti Dill. “Dokuz yaşındaydı, değil mi? Diğer çocuklarla güncel olaylar hakkında konuştuğu oluyor mu? Çocukların daimi gözetimi için gerekli donanımınız vardır herhalde; özellikle de kantinde ve oyun sahasında.”

“Öğrencilerin bütün konuşmalarının tamamı kayıt altında,” dedi Bayan Parker övünerek. “Dinlenmedikleri tek bir an bile yok. Tabii çok yoğun ve yorgun oluyoruz. Bütçemiz de kısıtlı. Doğrusu bantları dinlemeye vakit ayırmakta güçlük çekiyoruz. Birikmiş kayıtlar var ve bütün öğretmenler günde en az bir saatini bantları dikkatle dinlemeye...”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Dill. “Hepinizin

ne kadar çok sorumluluğu olduğunu, ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum. Bu yaşta bir çocuğun babası hakkında konuşması normal. Merak ettim o kadar. Belli ki..." Yarıda kesip "Sanırım," dedi ciddi bir tonla, "çocuğun velayetini almam için bir izin formu imzalamanızı isteyeceğim. An itibariyle geçerli olacak. Yurt odasına gönderip eşyalarını aldırabileceğiniz biri var mı? Giysilerini ve kişisel eşyalarını?" Gözü saatine kaydı. "Fazla zamanım yok."

"Sadece standart çantası var," dedi Bayan Parker. "Dokuz yaşındakilere verilen B sınıfı çanta. Her yerden edinilebilir. Kızı doğrudan götürebilirsiniz; formu hemen hazırlıyorum." Müdürün odasının kapısını açtı ve memurlardan birine işaret etti.

"Kızı almama itirazınız yok yani?" dedi Dill.

"Kesinlikle yok," diye yanıtladı Bayan Parker. "Neden sormuştunuz?"

Dill karanlık bir tonla, kendi kendini sorguluyormuşçasına, "Okul hayatı sona erecek mesela," dedi.

"Bunun neyi değiştireceğini bilemiyorum."

Dill kendisini süzünce Bayan Parker kızarıp bozardı ve bu dik bakış altında ezilip büzüldü. "Muhtemelen," dedi Dill, "okul hayatı zaten pek başarılı olmamış. Dolayısıyla bir şey fark etmez."

Bayan Parker, "Doğru," diye atıldı hemen. "Onun gibi hoşnutsuz kişilere bir faydamız olmuyor. Sınıfa yaptığınız konuşmada belirttiğiniz gibi."

"Kızı arabama yollayın," dedi Dill. "Kızı alıkoymayı becerebilecek birisinin gözetimi altındadır herhalde. Şimdi kaçıp giderse talihsizlik olur."

“Tuvaletlerden birine kilitledik kızı,” dedi Bayan Parker.

Dill tekrar kadını süzdü, bu defa hiçbir şey söylemedi. Bayan Parker eli ayağı titreyerek formu hazırlarken Dill bir süre pencereden aşağı, oyun alanına baktı. Teneffüs vaktiydi; cılız, boğuk sesler büroya kadar çıkıyordu.

“Şu ne oyunu?” diye sordu Dill bir süre sonra. “Tebeşirle yeri işaretledikleri oyun.” Eliyle gösterdi.

Bayan Parker, Dill’in omzunun üstünden bakarak, “Bilmem,” dedi.

Bu cevap karşısında Dill az kalsın küçük dilini yutacaktı. “Kontroldışı oyunlar oynamalarına izin verdiğinizizi mi söylüyorsunuz? Kendi uydurdukları oyunlar mı oynuyorlar?”

“Yok,” dedi Bayan Parker. “Oyun alanı eğitimin-den ben sorumlu değilim sadece. O konuyla Bayan Smollet ilgileniyor. Bakın orada, gördünüz mü?”

Kızın velayetine verilmesi için gerekli kâğıtlar hazırlandığında Dill, kâğıtları Bayan Parker’dan alarak oradan ayrıldı. Bayan Parker, pencereden Dill’le personelinin oyun alanından geçtiklerini gördü. İçtenlikle çocuklara el sallamasını, birçok kez eğilerek birkaç çocukla ayrı ayrı konuşmasını izledi.

Bizim gibi sıradan insanlara vakit ayırması ne kadar inanılmaz bir şey, diye düşündü.

Dill’in arabasının yanında Fields’ın kızı duruyordu. Üzerinde mantıyla, parlak kızıl saçları güneşte ışıldayan ufacık bir suret.. Sonra Dill’in adamlarından biri kızı kaldırıp arabanın arka koltuğuna bindirdi. Dill de arabaya bindikten sonra kapılar çarparak kapandı. Araba uzaklaşıp giderken oyun alanındaki bir grup çocuk yüksek telli kapıda toplaşmış el sallıyordu.

Hâlâ titremekte olan Bayan Parker koridordan geçip sınıfına döndü. İşimi kaybetmeyecek miyim, diye sordu kendi kendine. Hakkımda soruşturma açılacak mı, yoksa Dill'in sözüne inanabilir miyim? Ne de olsa bana kesin güvence verdi ve kimse onun sözüne karşı çıkamaz. Umutsuzca, kayıtların temiz, biliyorum, diye geçirdi içinden. Huzuru bozacak hiçbir şey yapmadım. O çocuğun sınıfıma verilmemesini de istemiştim. Hem asla sınıfta güncel olaylar hakkında konuşmam. Tek bir yanılsım yok. Peki ya...

Ansızın, yanı başında hareket eden bir şey takıldı gözüne.

Olduğu yerde donup kaldı. Anlık bir kıpırtı. Şimdi kaybolmuştu. Neydi ki bu? Derin, içgüdüsel bir dehşete kapıldı. Tam dibinde fark edilmeden duran bir şey vardı ve bir anda yokolmuştu; belli belirsiz gözüne ilişmişti o kadar.

Bir casus! Onu dinleyen bir mekanizma. Bir mekanizma tarafından dinleniyordu. Takip ediliyordu. Korkuya kapılarak, sırf çocukları değil, bizi de gözetletiyorlar diye düşündü. Bundan hiçbir zaman emin olamamıştım; aklıma gelmişti ama.

Düşüncelerimi okumuş mudur, diye sordu kendi kendine. Yok, hiçbir şey düşünce okuyamaz. Yüksek sesle bir şey de söylemedim. Gördüğünün ne olduğunu anlayabilmek için koridorun sağına soluna bakındı.

Kime rapor veriyor, diye merakla kapıldı. Polise mi? Gelip beni alır, Atlanta'ya ya da ona benzer bir yere götürürler mi?

Korkudan nefesi kesilmiş bir halde kapıyı açıp sınıfa girdi.

3

Birlik Kontrol Binası, Cenevre'nin ticaret bölgesinin neredeyse tamamını kaplayan beyaz beton ve çelikten yapılma, azametli bir küptü. Art arda dizili pencereleri akşamüstü güneşinde parılıyordu. Binanın dört bir yanı çimenlik ve fundalıklarla kaplıydı. Grilere bürünmüş kadın ve adamlar telaş içinde mermer merdivenleri kat edip kapılardan geçiyordu.

Jason Dill'in arabası korumalarla çevrili Direktörlük girişinin önünde durdu. Dill bir çırpıda inip kapıyı tuttu. "Gel bakalım," dedi.

Marion Fields, arabadan inmeye isteksiz bir süre daha oturmaya devam etti. Deri koltuklar güven vericiydi. Oturduğu yerde kaldırımında duran adama bakıyor, duyduğu korkuya ket vurmaya çalışıyordu. Adam gülümsüyordu, ama bu gülümsemeye güven duymuyordu. Devlet televizyonunda defalarca görmüştü bu gülüşü. Fazlasıyla, kuşku duyması öğretilen dünyanın ziyadesiyle parçası olan bir gülümsemeydi bu.

"Niye ki?" diye sordu. "İnince ne olacak?" Ama en sonunda yavaş yavaş arabadan inip kaldırıma

adım attı. Nerede olduğundan emin değildi. Bu ani yolculuk kafasını karıştırmıştı.

“Eşyalarını arkanda bırakmak zorunda kaldığın için özür dilerim,” dedi Dill. Kızın elini tutarak emin adımlarla devasa binanın merdivenlerinden çıkardı kızardı. “Yenilerini alınız,” dedi. “Ve burada bizimle kaldığın süre boyunca iyi vakit geçirmeni sağlamaya çalışacağız; söz veriyorum, şeref sözü.” Tepkisini ölçmek için kıza baktı.

Önlerinde gömme ışıklarla aydınlatılmış uzun ve yankılı bir koridor uzanıyordu. İleride birtakım figürler, minik insan silüetleri, bir bürodan diğerine koşturup duruyordu. Kız için burası okulun büyük versiyonu, maruz kaldığı şeylerin büyük ölçekli bir kopyası gibiydi.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi.

Dill kızı yönlendirerek, “Bu taraftan,” dedi neşeli bir tonla. “Yalnız kalmayacaksın, çünkü burada çocukları, kızları olan bir sürü iyi insan çalışıyor. Ve çocuklarını seninle oynamaları için getirmekten mutluluk duyacaklardır. Bu hoşuna gider, değil mi?”

“Onlara söyleyebilirsiniz,” dedi kız.

“Ne söyleyebilirim?” diye sordu Dill yan koridorlardan birine dönerken. “Çocukları getirmelerini. Onlar da getirir, çünkü patron sizsiniz.” Kafasını kaldırıp baktı ve adamın bir an için de olsa soğukkanlılığını yitirdiğini gördü. Fakat bir çırpıda tekrar gülümsemesini geri kazandı. “Neden sürekli gülümsüyorsunuz?” diye sordu kız. “Hiç işlerin ters gittiği olmuyor mu? Ya da işler ters gittiğinde, itiraf edemiyor musunuz? Televizyonda her şeyin yolunda gittiğini söyleyip duru-

yorsunuz. Neden gerçekleri söylemiyorsunuz?” Bunları meraktan soruyordu, bu durum tuhaf geliyordu ona. Dill gerçekleri dile getirmediğini biliyor olmalıydı kuşkusuz.

“Bence senin derdin ne biliyor musun, küçük hanım?” dedi Dill. “Esasen, görünmeye çalıştığın gibi asi olmadığını düşünüyorum.” Bir büronun kapısını açtı. “Bence yalnızca fazla endişelisin, o kadar.” Kıza içeriye doğru yol gösterirken, “Diğer çocuklar gibi olman gerek. Sağlığın için faydalı sokak oyunları oynamalısın. Kendi başına düşünüp durmayı bırakmalısın. Öyle yapıyorsun, değil mi? Kendi başına kapanıp kara kara düşünüyorsun,” dedi.

Kız mecburen başıyla onayladı. Söyledikleri doğruydı.

Dill kızın omzunu pışpışladı. “Seninle iyi anlaşacağız,” dedi. “Biliyor musun, benim de iki çocuğum var. Gerçi yaşları senden epey büyük.”

“Biliyorum,” dedi kız. “Biri erkek, genç polis kollarında ve kızınız Joan da Boston’daki askeri kız okuluna gidiyor. Okulda dağıttıkları dergide okumuştum.”

“Ah, tabii” diye homurdandı Dill. “Dünya Gündemi. Beğeniyor musun dergiyi?”

“Hayır,” dedi. “Yalan konusunda sizi bile geride bırakıyor.”

Bunun üzerine adam bir şey demedi, masasında duran belgelerle ilgilenmeye koyuldu ve kızı kendi haline bıraktı.

“Dergimizden hoşlanmamana üzüldüm,” dedi bir süre sonra, meşgul bir ses tonuyla. “Birlik o dergiyi çıkarmak için çok çaba sarf ediyor. Bu

arada, Birlik hakkında böyle konuşmayı sana kim öğütledi? Kim öğretti bunu sana?"

"Kimse öğretmedi."

"Baban bile mi?"

"Biliyor musunuz, televizyonda görüldüğünüzen daha kısa boylusunuz," dedi kız. "Kasten mi yapıyorlar bunu? İnsanlar etkilensin diye mi daha büyük göstermeye çalışıyorlar sizi?"

Dill bu soruya cevap vermedi. Masasında duran bir aleti çalıştırmıştı. Kız ışıkların yanıp söndüğünü gördü. "Kaydediyor," dedi.

"Baban Atlanta'dan kaçtıktan sonra seni aradı mı hiç?" diye sordu Dill.

"Hayır."

"Atlanta'nın nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi kız. Ama biliyordu aslında. Dill, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerini dikip kıza baktı, ancak kız bu bakışlara aynı şekilde dik dik bakarak karşılık verdi. "Hapishane," dedi kız sonunda. "Fikirlerini dile getiren insanları oraya yolluyorlar."

"Hayır," dedi Dill. "Hastane. Akli dengesi bozuk insanlar için. Tedavi oldukları yer."

Kız sakın ve kısık bir sesle, "Yalan söylüyorsunuz," dedi.

"Atlanta, psikolojik terapi uygulanan bir yer," dedi Dill. "Babanın sinirleri bozulmuş. Gerçekte öyle olmayan şeyler kuruyormuş kafasında. Üzerinde kaldıramayacağı kadar çok baskı olsa gerek, gayet normal pek çok insan gibi o da baskıya dayanamayıp çökmüş."

"Siz onu gördünüz mü hiç?"

“Hayır,” diye itiraf etti Dill. “Ama elimde hakkındaki kayıtlar var.” Kıza önünde duran kâğıt yığınının gösterdi.

“Orada tedavi etmişler mi onu?” diye sordu Marion.

“Evet,” dedi Dill. Fakat sonra kaşlarını çatarak, “Hayır. Affedersin. Terapi göremeyecek kadar hastaymış. Ve görüyorum ki orada kaldığı iki ay boyunca da hasta kalmayı becermiş.”

“Tedavi olmamış o zaman,” dedi kız. “Sinirleri hâlâ bozuk, öyle mi?”

“Şifacılar. Babanın onlarla ilişkisi nedir?” diye sordu Dill.

“Bilmem.”

Dill oturup ellerini başının arkasına koyarak kaykıldı. “Biraz saçma değil mi, şu söylediklerin? Tanrıyı tahtından indirmek gibi. Biri sana eski zamanlarda, Birlikten önce, her yirmi yılda bir savaş patlak veren dönemlerde, durumumuzun daha iyi olduğunu söylemiş.” Bir süre düşündü. “Şifacılar bu ismi neden almışlar acaba. Bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi kız.

“Baban anlatmadı mı?”

“Hayır.”

“Ben anlatabilirim belki, bir süreliğine sana babalık yapacağım ne de olsa. ‘Şifacı’ akademik derecesi veya profesyonel tıp eğitimi olmadığı halde yetkili tıp görevlilerinin bile elinden bir şey gelmediği durumlarda birtakım ipe sapa gelmez yöntemlerle insanları iyileştirebileceğini iddia eden kişilere denir. Bunlar birer yalancı doktor, birer düşkündür ve ya kafadan kontak ya da kolay

yoldan para kazanma peşinde olup bu yolda her şeyi yapabilecek gülünç sahtekârlardır. Kansere çare bulduğunu iddia eden şarlatanlar gibi. Gerçi senin yaşın onları hatırlamaya yetmez.” Dill öne doğru eğilip, “Ama belki radyasyon hastalığına çare bulduğunu söyleyen şarlatanları duymuşsundur,” dedi. “Tepesine tabela takılmış eski bir arabayla gelip şişe içinde sattığı ilaçların feci radyasyon yanıklarını kesinlikle iyileştirdiğini iddia eden bir adam gördün mü hiç?”

Kız hafızasını yokladı. “Hatırlamıyorum,” dedi. “Ama televizyona çıkıp toplumun tüm dertlerine deva olduğu iddia edilen şeyler satan adamlar gördüğümü söyleyebilirim.”

“Hiçbir çocuk senin konuştuğun gibi konuşmaz. Bunları söylemek için eğitmişler seni,” dedi Dill. Sesi yükseldi. “Değil mi?”

“Siniriniz niye bu kadar bozuldu?” diye sordu Marion, şaşkınlığı sahiciydi. “Birlik satıcısı olduklarını söylemedim ki.”

Suratı hâlâ kıpkırmızı olan Dill, “Bizi kastettin ama,” dedi. “Bilgilendirmeye yönelik tartışma programlarımızı, halkla ilişkiler programlarımızı kastettin.”

“Pek kuşkucusunuz,” dedi kız. “Ortada olmayan şeyler görüyorsunuz.” Babasının söylediği bir şeydi bu; hatırlıyordu. Paranoyak bunlar. Birbirlerinden bile kuşku duyuyorlar. Aykırı ne varsa şeytan işi sayıyorlar, böyle demişti.

Dill konuşmayı sürdürdü. “Şifacılar halkın batıl inançlarından faydalaniyor. Bilmen gerek ki halk cahildir. Delice şeylere büyüye, tanrılara, mucizelere, şifaya ve Dokunuşa inanırlar. Bu gü-

lünç tarikat, tüm sosyologlarımızın gayet iyi bildiği temel duygusal histerileri kullanıp halkı koyun gibi yönlendiriyor, iktidarı ele geçirmek için halkı sömürüyor.”

“İktidarın sahibi sizsiniz,” dedi kız. “Bütününüle. Babam iktidarın tekeline elinizde tuttuğunuzu söylüyor.”

“Halk dinin sunduğu netlik ve inancın sağladığı rahatlatıcı avuntunun peşinde. Ne dediğimi kavrayabiliyorsun, değil mi? Akıllı bir çocuğa benziyorsun.”

Kız onaylarcasına kafasını belli belirsiz salladı.

“Mantık çerçevesinde yaşamıyorlar. Yaşamıyorlar; ne cesaretleri ne disiplinleri var. Talep ettikleri metafizik mutlaklar daha 1700’lerde ortadan kalkmaya başlamış şeyler. Fakat savaş geri getirip duruyor bunları; bu sahtekâr sürüsünü.”

“Buna inanıyor musun?” dedi kız. “Hepsinin sahtekâr olduğuna?”

“Bir insan Hakikat benim elimde diyorsa sahtekârdır, bildiğim bu. Kapı kapı dolaşıp yılan yağı satan, senin...” deyip duraksadı. Bir süre sonra devam etti, “Senin baban gibi, bir grup insanı adam öldürme noktasına getirene kadar içlerindeki nefreti körükleyen, tahrik eden bir insan.”

Kız bu sözlere cevap vermedi.

Jason Dill baksın diye kızın önüne bir kâğıt uzattı. “Şunu okur musun? Pitt adında bir adam hakkında. Çok önemli biri değildi, ama baban vahşice öldürülmesini sağlamaktan geri durmadı. Hakkında bir şey duymuş muydun?”

“Hayır,” dedi kız.

“Okur musun şunu!” dedi Dill.

Kız raporu alıp dudaklarını yavaş yavaş kıpırdatarak inceledi.

“Babanın liderliğindeki kitle adamı arabasından çekip çıkarmış, parçalara ayırmış. Buna ne dersin?”

Marion hiçbir şey demeden kâğıdı adama geri uzattı. Dill kıza doğru eğilerek, “Niye? Neyin peşindeler? Eski günleri geri mi getirmek istiyorlar? Savaşı ve düşmanlığı ve uluslararası şiddeti? Bu deliler yüzünden geçmişin kaotik ortamına, karanlığına sürükleneceğiz! Böyle bir şeyden kimin ne kazancı olabilir? Sadece ve sadece bu gözbağcı ustalarının, bir tek onlar güç kazanır, o kadar. Buna değer mi? İnsanlığın yarısını katletmeye, şehirleri yerle bir etmeye...”

Kız onun sözünü kesti, “Öyle bir şey yok. Böyle şeyler yapacağına dair bir laf çıkmadı babamın ağzından.” Öfkeden kaskatı kesildiğini hissediyordu. “Her zamanki gibi yalan söylüyorsunuz.”

“Peki o zaman neyin peşinde? Sen söyle.”

“Vulcan 3’ün.”

“Bu ne demek şimdi?” Kaşlarını çatarak bakıyordu. “Boşa vakit harcıyorlar. Vulcan 3 kendi kendini tamir edip, kendi kendine işliyor. Biz verileri girip istediği parçaları ve malzemeleri sağlıyoruz sadece. Kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyor. Pitt de bilmiyordu.”

“Siz biliyorsunuz.”

“Evet, ben biliyorum,” dedi Dill. Kızı öyle gaddar bakışlarla süzdü ki Marion gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. “Senin hayatta olduğun süre boyunca,” dedi sonunda, “dünyanın başına gelen en kötü şey babanın Atlanta Psikoloji Laboratuvar-

larından kaçması. Sapkın, psikopat, dengesiz bir deli..." Sesi fısıltıya dönüştü.

"Tanısaydınız," dedi kız, "severdiniz."

Dill kıza baktı. Ve sonra birdenbire bir kahkaha patlattı. "Her neyse," dedi kahkahası durulunca, "burada, Birlik büroları binasında kalacaksın. Ara sıra yeniden konuşacağım seninle. Bir sonuç alamazsak Atlanta'ya gönderebiliriz seni. Ben göndermemeyi tercih ederim tabii."

Masasındaki bir düğmeye bastı ve silahlı iki Birlik muhafızı büro kapısında belirdi. "Bu kıızı alıp aşağıya, üçüncü yeraltı katına götürün. Ona herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyin." Kızın duyamayacağı bir şekilde başka talimatlar da verdi. Marion çaba sarf etse de söylediklerini anlayamadı.

Oynayabileceğim başka çocuklar olduğunu söylerken yalan söylediğine bahse girerim, diye düşündü. Henüz bu koskoca ve sevimsiz binada başka bir çocuğa rastlamamıştı.

Gözleri yaşlarla doldu, ama kendisini tuttu. Direktör Dill'in bürosunda, köşede duran büyük sözlüğü inceliyormuş gibi yapıp muhafızların gelip ona buyurmalarını bekledi.

Jason Dill masasının başında karamsar bir ruh haliyle oturuyordu. Kolu hizasındaki bir hoparlörden, "Kız odasında efendim. Başka bir emriniz var mıydı?" diyen bir ses yükseldi.

"Hayır," dedi. Ayağa kalkıp evraklarını topladı, çantasına yerleştirdi ve bürodan çıktı.

Kısa süre içinde Birlik Kontrol Binasından çıkmış, etrafı çevrili bölgeye geçiş sağlayan rampadan

yukarı çıkmış, ağır hava silahları mevzi hattını geçip özel hangarına varmıştı. Akşamın erken saatleriydi ve Dill çok geçmeden büyük Vulcan bilgisayarlarının muhafaza edildiği, insan ırkından özenle gizlenmiş yeraltı kalesine doğru uçuşa geçmişti bile.

Tuhaf bir küçük kız, diye geçirdi içinden. Kimi açıdan olgun, kimi açıdan son derece sıradan. Ne kadarı babası kaynaklıydı? İkinci el Peder Fields, diye düşündü Dill. Adamı kızı aracılığıyla görmek, babayı anlayabilmek için çocuğu ölçü almak.

İnip yüzey kontrol noktasındaki detaylı incelemeden geçerken sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Aletlerin oluşturduğu kördüğüm geçmesine izin verince hızla yeraltı kalesinin derinliklerine yollandı. İkinci kata gelince asansörü durdurup kendini dışarı attı. Bir süre sonra yalıtılmış bir istinat duvarının önünde durmuş, ayağını sinirli sinirli yere vurarak muhafızların geçmesine müsaade etmesini bekliyordu.

“Tamamdır, Bay Dill.” Duvar geriye kaydı. Dill kimseciklerin olmadığı uzun koridorda hızla ilerlerken topuklarının çıkardığı sesler dokunaklı bir şekilde yankılanıyordu. Hava rutubetliydi ve lambalar kesik kesik titreyordu. Sağa döndü, durdu ve sarı, loş manzaraya baktı.

İşte orada duruyordu. Vulcan 2. Tozlu ve sessiz. Bütünüyle unutulmuş. Artık buraya kimse gelmiyordu. Kendisi dışında. Kendisinin de pek sık geldiği söylenemezdi.

Bu şeyin hâlâ çalışıyor olması mucize, diye düşündü.

Masalardan birinin başına geçerek çantasının fermuarını açtı ve evraklarını çıkardı. Sorularını

özenle, usule uygun şekilde hazırlamaya başladı; bu eski püskü bilgisayara bantların manuel olarak yüklenmesi gerekiyordu. Bir el delgisiyle demir oksit bandın üstüne ilk seriyi yazıp bant yükleme mekanizmasını harekete geçirdi. Makine yüksek sesle hırıldayıp dirilmek için çırpındı.

Vulcan 2 eskiden, savaş zamanında usta teknisyenler tarafından her gün başvurulmuş bir hayli hassas ve incelikli bir yapı, uğraş isteyen karmaşık bir aletti. Vakti zamanında Birliğe başarıyla hizmet etmiş, onurlu bir görevi yerine getirmişti. Üstelik, diye düşündü Dill, okul kitapları onu övmeyi sürdürüyor ve hak ettiği itibarı gösteriyorlar.

Işıklar çaktı ve kısa bir bant yuvasından çıkıp sepetin içine düştü. Dill bandı alıp okudu:

İşlem için zaman gerekli. Yirmi dört saat sonra gelin lütfen.

Bilgisayar artık hızlı çalışmıyordu. Bunu biliyordu ve şaşırılmamıştı. Tekrar delgiyi alıp kalan sorularını yüklemeye uygun verilere dönüştürdü. Sonra çantasını kapatıp hızla odadan çıktı ve küf kokulu boş koridora döndü.

Burası ne kadar da ıssız bir yer, diye düşündü. Benden başka kimsecikler yok.

Ama buna rağmen... birden tek başına olmadığını, yakınlarında bir yerde biri olduğunu ve kendisini dikkatle incelediği gibi güçlü bir hisse kapıldı. Seri bir şekilde etrafına göz gezdirdi. Loş ve sarı ışık fazla bir şey görmesine izin vermiyordu. Adımlarını durdurdu ve nefesini tutup dinledi. Sorularını işlemek için uğraşan eski bilgisayarın uzaktan gelen vızıltısı dışında çıt çıkmıyordu.

Başını kaldırıp pür dikkat koridorun tavanında boydan boya uzanan tozlu gölgelere baktı. Aydınlatma armatürlerinden örümcek ağları sarkıyordu. Ampullerden biri patlamıştı ve o bölge karanlıkta kalmış, dipsiz karanlık bir çukura dönüşmüştü.

Karanlıkta bir şey pırıldadı.

Gözler, diye düşündü. Korkudan ürperdi.

Kuru ve hışırtılı bir ses. Gözler kapandı; koridor tavanında onun durduğu yerden uzaklaşarak geri çekilen parıltıyı hâlâ görebiliyordu. Gözler bir anda kayboldu. Yarasa mıydı? Burada sıkışıp kalmış bir çeşit kuş muydu? Asansörle mi inmişti?

Jason Dill ürperdi, tereddüt etse de yürümeye devam etti.

4

William Barris, Bay ve Bayan Pitt'in adresini Birlik kayıtlarından bulmuştu. Pittlere –artık sadece Bayan Pitt'in kaldığını fark etti– ait bu evin Kuzey Afrika'nın pahalı ve revaçta bölgesi Sahrada olduğunu öğrenmek onu şaşırtmamıştı. Savaş sırasında dünyanın bu kısmı hem hidrojen bombalarından, hem de radyoaktif serpintiden payını almadığından, buradaki emlak fiyatları şimdilerde pek çok insan ve hatta Birlik çalışanları için bile erişilmez düzeydeydi.

Gemisi onu Kuzey Amerika kıtasından alıp Atlantik üzerinden aşırken, keşke benim de orada yaşayabilecek param olsaydı, diye düşündü Barris. Pitt burada ev almak için varını yoğunu harcamış olmalı, hatta boğazına kadar borca batmış olmalı. Neden acaba? Değer mi ki? Bence değmez, diye düşündü Barris. Belki karısı içindir...

Muazzam bir şekilde ışıklandırılmış olan Proust Alanı pistine iniş yaptı. Çok geçmeden ticari bir robot taksiye binmiş, Bayan Pitt'in yaşadığı Altın Topraklar Sitesine giden on iki şeritli otobanda yol alıyordu.

Kadına haber verildiğini biliyordu. Kocasının ölüm haberini ilk olarak kendisinden almıyor olacağını sağlamasını yapmıştı.

Yolun iki yanına sıralı portakal ağaçları, çimenlikler ve masmavi pırıltılı fıskiyeler onu sakinleştirip rahatlattı. Henüz çok birimli bir binaya rastlamamıştı. Burası dünya üzerinde sadece tek birimli konutların inşasına izin verilen son alan olsa gerekti. Lüksün sınırı, diye geçirdi içinden. Tek birimli konut, dünya yüzeyinden silinmek üzere olan bir olguydu.

Otoban kollara ayrılıyordu. Tabelayı takip edip sağa döndü. Döner dönmez YAVAŞ ikazları çıktı karşısına. İleride yolu kapatan bir kapı görülüyordu. Şaşkınlıkla taksiyi durdurdu. Bu sitenin ziyaretçileri denetleme ehliyeti mi vardı? Öyle görünüyordu; yasalar buna izin veriyordu. Eski Latin Amerika diktatörlerinin giysilerini andıran üniformalar içindeki birkaç adamın durdurulan arabaların başına gelip içeridekileri teftiş ettiğini gördü. Ve birçok arabanın geri çevrildiğini...

Görevli ağır aksak kendisine doğru gelince Barris sert bir tonla, "Birlik meselesi," dedi.

Adam omuz silkip, "Bekleniyor muydunuz?" diye sordu bıkmışçasına.

Barris, "Bakın," diye söze girdi ama görevli çoktan geriye, geniş otobanı işaret ediyordu bile. Yelkenleri suya indiren Barris kendine güçlkle hakim olarak, "Bayan Arthur Pitt'i ziyarete geldim. Eşi görev başında öldürüldü ve ben de kurumsal olarak taziyelerimizi sunmak için burada bulunuyorum," dedi. Bu sözler gerçeği yansıtmıyordu, ama verebileceği en yakın açıklama buydu.

“Sizi görmek isteyip istemediğini soracağım kendisine,” dedi üzeri madalya ve nişandan geçilmeyen üniforması olan adam. Barris’e adını sordu; Direktör olmasından etkilenmiş gibi bir hali yoktu. Öteye gidip portatif ekranın başında biraz zaman geçirdi ve sonra öncekine kıyasla daha hoşnut bir ifadeyle geri döndü. “Bayan Pitt sizi kabul edecekmiş,” dedi. Kapı Barris’in kiralık taksisinin geçmesi için kaydırıldı.

Barris, yaşadığı bu deneyimden bir nevi bozuma uğramış vaziyette yola devam etti. Şimdi etrafı küçük, modern, canlı renklere boyalı, birbirinden temiz ve bakımlı evlerle çevriliydi. Evlerin hepsi özel, hepsi farklı farklıydı. Otomatik ışını açtı ve taksi komuta uyararak sitenin trafik devresine bağlandı. Başka türlü evi bulmasının mümkün olmayacağını fark etmişti.

Taksi kaldırım kenarına yanaşıp durduğunda, zayıf, koyu renk saçlı, genç bir kadının evin ön merdivenlerinden inmekte olduğunu gördü Barris. Afrika’nın öğle sıcağından korunmak için geniş kenarlı, Meksika tipi bir şapka takmıştı. Şapkanın altından parlak siyah bukleleri görünüyordu. Son günlerde moda olan Ortadoğu stili uzun saçları vardı. Ayağına sandalet, üstüne de kat kat fırfırlı, fiyonklarla süslü ve iç eteklikli bir elbise giymişti.

Barris taksinin kapısını açarken, “Böyle bir muameleye maruz kaldığınız için çok özür dileirim Direktör,” dedi kısık, donuk bir sesle. “Üniformalı bekçiler robot, biliyorsunuzdur.”

“Hayır,” dedi Barris, “Bilmiyordum. Ama önemi yok.” Kadına göz gezdirdi ve karşılaştığı en

güzel kadınlardan biri olduğuna kanaat getirdi. Yüzünde yaşadığı şokun, eşinin öldüğüne dair korkunç haberi almanın kalıntıları duruyordu. Ama kendini toparlamış gibiydi. Barris'in önünde merdivenlerden yavaş yavaş çıktı.

"Galiba bir defa görmüştüm sizi," dedi Bayan Pitt verandaya vardıklarında. "Arthur'la birlikte Birliğin düzenlediği resepsiyona katılmıştık. Siz platformdaydınız, elbette. Bay Dill'in yanındaydınız."

Evin salonunun tıpkı Taubmann'ın tarif ettiği gibi döşenmiş olduğu dikkatini çekti. Her tarafta eski New England tarzı meşe mobilyalar vardı.

"Lütfen oturun," dedi Bayan Pitt.

Barris narin görünüşlü, dik arkalıklı bir sandalyeye temkinli bir şekilde otururken, bu kadın için bir Birlik memuruyla evlenmenin kazançlı bir kariyer olmuş olduğunu geçirdi içinden. "Eş-yalarınız çok hoşmuş," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Pitt, Barris'in karşısındaki bir kanepeye otururken. "Yavaş tepki veriyorsam, kusuruma bakmayın. Haberi aldıktan sonra sakinleştirici bir şey yaptırdım. Tahmin edersiniz." Sesi sönüp gitti.

"Bayan Pitt?"

"Adım Rachel."

"Pekâlâ," dedi Barris. Duraksadı. Burada, kadınla yüz yüze kalınca ne diyeceğini bilemez, hatta neden buraya geldiğini unutmuş bir hale gelmişti.

"Aklınızdan geçenleri biliyorum," dedi Rachel Pitt. "Rahat bir ev sahibi olabilmek için kocamı aktif görevler almaya benim zorladığımı düşünüyorsunuz."

Barris bu sözlere bir karşılık vermedi.

“Arthur, Direktör Taubmann’a bağlıydı,” dedi Rachel. “Taubmann’la birçok kez karşılaştım ve kendisi benimle ilgili hislerini gayet açıkça ortaya koydu. O vakit bu durum beni çok da rahatsız etmemişti, ancak tabii Arthur’un ölümüyle birlikte...” Konuşması birden kesildi. “Bu doğru değil, tabii. Böyle yaşamak Arthur’un fikriydi. Bana kalsa bu hayatı seve seve her an bırakabilirdim. Burada böyle her şeyden uzakta bir sitede tıklıp kalmayı hiç istemedim.” Bir an sessizce durdu. Sehpaye uzanıp bir sigara paketi aldı. “Ben Londra’da doğdum,” dedi bir sigara çıkarıp yakarken. “Hayatım boyunca büyük şehirlerde yaşadım. Ya Londra’da ya da New York’ta. Ailemin maddi durumu o kadar iyi değildi; işin aslı babam terziydi. Arthur çok paralı bir aileden geliyor; iç dekorasyon anlayışını annesinden almış olsa gerek.” Gözlerini Barris’e dikti. “Bunlar sizi ilgilendiren konular değil. Affedersiniz. Haberi aldığımdan beri kafam allak bullak.”

“Burada tek başınıza mısınız?” diye sordu Barris. “Sitede tanıdığınız var mı?”

“Bel bağlamak istediğim kimse yok,” dedi. “Hırslı genç eşlerle dolu burası. Söylemeye gerek bile yok, hepsinin kocası Birlikte çalışıyor. Yoksa burada yaşamaya paraları nasıl yetecek?” Sesinin tonu o kadar iğneleyiciydi ki Barris hayrete düştü.

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz?” dedi Barris.

“Şifacılara katılıyorum belki,” dedi Rachel Pitt.

Nasıl bir tepki vereceğini bilemeyen Barris susmayı tercih etti. Karşımda perişan halde bir kadın var, diye düşündü. Kahır, içine sürüklen-

diği felaket... yoksa hep mi böyle? Ayırt etmesi mümkün değildi.

“Arthur’un ölümünü çevreleyen koşullar hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu kadın.

“Verilerin çoğunu biliyorum,” dedi Barris ihtiyatla.

“Sizce onu öldürenler...” diyen Rachel yüzünü buruşturdu. “Çapulcular mıydı? Bir avuç teşkilatsız insan mı? Cübbeli bir adamın dolduruşuna gelen çiftçiler ve esnaf mı?” Birden ayağa fırlayıp elindeki sigarayı duvara fırlattı. Sigara yuvarlanarak Barris’in ayağının dibine geldi ve Barris istemsizce sigarayı almak için eğildi. “Bunlar her zaman okudukları martavallar,” dedi kadın. “Ben işin aslını biliyorum. Kocam Birlik mensubu biri tarafından öldürüldü. Onu kıskanan, onu ve başarılarını çekemeyen biri tarafından. Bir sürü düşmanı vardı. Örgütte yetenekli ve bir yerlere gelen herkesten nefret ediyorlar.” Bir nebze yatıştıktan sonra kollarını kavuşturup gergin ve çarpık bir ifadeyle odanın içinde dolanmaya başladı. “Bu halim sizi endişelendiriyor mu?” dedi sonunda. “Beni böyle görmek? Muhtemelen kendi başına hüngür hüngür ağlayan çaresiz bir kadın vardı kafanızda. Hayal kırıklığı mı yarattım? Çok affedersiniz.” Sesi hışımla titriyordu.

“Bana sunulduğu kadarıyla gerçekler...”

“Dalga geçmeyin benimle,” dedi Rachel ölümcül ve sert bir tonla. Sonra irkildi ve elleriyle yanaklarını kavradı. “Kafamda mı kuruyorum bunları? Büroda kendisinden kurtulmayı, kendisini kötü duruma düşürmeyi planlayan insanlar olduğunu söyleyip duruyordu bana. Dedikodu çıkaran

insanlar. Birlik sisteminde çalışmanın bir parçası bu derdi. Zirveye ulaşmanın tek yolu zirvedeki birini aşağı indirmektir.” Delice bir ifadeyle Barris’e baktı. “Bu pozisyona gelmek için siz kimi öldürdünüz? Siz Direktör olasınız diye kaç kişi öldü? Arthur’un hedefi Direktörlüktü, bunun hayalini kuruyordu.”

“Elinizde herhangi bir kanıt var mı?” dedi Barris. “Örgütten birinin bu işte parmağı olduğunu göstermeye yarayacak herhangi bir şey?” Barris için Arthur Pitt’in ölümünde Birlik mensubu birinin parmağı olmasının en ufak bir ihtimali bile yoktu. Bu kadının gerçeklerle başa çıkma kapasitesinin kısa süre önce yaşanan trajedi sebebiyle büyük ölçüde azalmış olması çok daha olasıydı. Öte yandan bu tarz şeyler olmuştu ya da olduklarına inanılıyordu.

“Eşimin resmi Birlik arabasında,” dedi Rachel kendinden emin bir şekilde, “arabanın ön paneline gizlenmiş küçük bir tarama aygıtı varmış. Raporları gördüm. Orada yazıyordu. Direktör Taubmann benimle görüntülü telefonda konuşurken ben ne yaptım biliyor musunuz? Ne dediğini dinlemedim. Masasında duran kâğıtları okudum.” Sesi yükseldi ve tedirginleşti. “Arthur’un arabasına girenlerden biri bu tarayıcıdan haberdarmış; aygıtı o kapatmış. Böyle bir şeyden sadece örgütten birinin haberi olabilir; Arthur’un bile yoktu. Yüksek rütbeli biri olmalı.” Gözleri çıkmak çakmaktı. “Direktör kademesinde biri olmalı.”

“Neden?” dedi Barris, sesinden bozulduğu belliydi.

“Kocamın yükselip kendisine tehdit oluşturun-

masından korktuğu için. Pozisyonu tehlikeye gireceği için. Muhtemelen eninde sonunda işini elinden alacağı, onun yerine Direktör olacağı için. Taubmann'ı kastediyorum.” Zoraki bir şekilde sırtıttı. “Onu kastettiğimi siz de biliyorsunuz. Peki şimdi ne yapacaksınız? Hakkımda ihbarda mı bulunacaksınız? İhanetten tutuklatıp Atlanta'ya mı postalayacaksınız?”

“Bunu... bunu biraz düşünsem daha iyi olur,” dedi Barris.

“Diyelim hakkımda ihbarda bulunmadınız. Bunları sizi oyuna getirmek, sisteme bağlılığınızı test etmek için yapıyor olabilirim. İhbarda bulunmak zorundasınız. Bu bir tuzak olabilir!” Kaba bir kahkaha attı. “Tüm bunlar sizi endişelendiriyor mu? Artık acımı paylaşmak için gelmemiş olmayı diliyorsunuzdur. İnsani duygular beslemek sizi ne duruma soktu görün!” Gözleri doldu. “Gidin,” dedi boğuk ve titrek bir sesle. “Örgüt niye ölü, önemsiz, küçük bir saha çalışanının karısıyla meşgul olsun?”

“Geldiğim için pişman değilim,” dedi Barris.

Rachel Pitt kapıya gidip açtı. “Bir daha buraya gelmeyeceksiniz,” dedi. “Hadi, gidin. Güvenli büronuza koşun.”

“Bence bu evden ayrılırsanız daha iyi olur,” dedi Barris.

“Peki nereye gideyim?”

Barris'in bu soruya verecek hazırda bir cevabı yoktu. “Dolgun bir dul maaşı sistemi var,” diye söze başladı. “Aşağı yukarı eşinizin aldığı kadar bir maaş alacaksınız. New York'a ya da Londra'ya dönmeyi düşünecek olursanız...”

“İthamlarımı hiç ciddiye almıyor musunuz?” diye sözünü kesti Rachel. “Haklı olabileceğim hiç gelmiyor mu aklınıza? Direktörlerden biri kendi işini garantiye almak için altında çalışan yetenekli ve hırslı bir personelin öldürülmesini sağlamış olamaz mı? Polis ekiplerinin her zaman birkaç dakika geç kalması ne kadar manidar, değil mi?”

Bu sözler karşısında sarsılan ve huzuru kaçan Barris, “Tekrar görüşmek üzere. Umarım yakın bir zamanda,” dedi.

Barris kiralık taksisine binmek için merdivenlerden inerken evin önünde, verandada duran Rachel Pitt, “Güle güle, Direktör,” diye seslendi. “Geldiğiniz için teşekkürler.”

Barris uzaklaşırken kadın hâlâ aynı yerde duruyordu.

Kuzey Amerika'ya dönmek üzere tekrar Atlantik'i kat eden gemisinin içinde William Barris düşüncelere dalmıştı. Şifacıların Birlik yapısı içinde adamları olabilir miydi? Mümkün değildi. Kadının kendini kaybetmiş vaziyette vardığı kanaatlerin girdabına kapılmıştı. Onu etkileyen kadının mantıksal çıkarımları değil, içinde bulunduğu duygu durumuydu. Ama bir yandan, kendisi de Taubmann'dan kuşkulanmıştı.

Peder Fields'ın Atlanta'dan firarı tezgâhlanmış olabilir miydi? Bu iş zeki bir adamın, kafasına kaçmayı ve intikam almayı koymuş bir çılgının işi değil de, adamı salma emri almış kıt akıllı birtakım memurların işi olabilir miydi?

Fields'a iki ay gibi uzun bir süre boyunca ne-

den hiç psikoterapi uygulanmadığı da açığa kavuşmuş olurdu böylece.

İçi burkularak, “Peki ya şimdi?” diye sordu Barris kendi kendine. Kime anlatayım? Elimde sıfır kanıtlarla? Taubmann’la mı yüzleşeyim, Jason Dill’e mi gideyim?

Aklına bir konu daha geldi. Taubmann’ı karşısına alacak olur ve Taubmann şu veya bu şekilde kendisine saldırırsa müttefikleri biri, Bayan Pitt vardı; karşı saldırıda kendisine arka çıkacak biri vardı.

Barris acı da olsa bunun, delillerle değilse de fazladan ithamda bulunarak suçlamalarınızı destekleyecek birinin bulunmasının, Birlik sistemi dahilinde değer taşıdığını idrak etti. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, diye geçirdi içinden. Birisi Taubmann’ın Peder Fields’la ne tür bir ilişkisi olduğuna bakmalı. Böyle bir durumda izlenecek olağan prosedür Jason Dill’e imzasız gönderip delilleri ortaya çıkarmak için ajan polisleri Taubmann’ın peşine onun takmasını sağlamaktı. Barris kendi adamlarının da aynı görevi yerine getirebileceğini, departmanında iyi polislerin olduğunu düşündü. Ama eğer Taubmann bir şeyler döndüğünü sezecek olursa...

Ne berbat bir şey, diye düşündü dehşet içinde. Kendimi bu korku ve kuşku döngüsünden kurtarmalıyım! Kendimi böyle harap edemem. Bu kadının marazi cinnet nöbetinin düşünce şeklimi etkilemesine izin vermemeliyim. Kişiden kişiye bulaşan delilik, çapulcu çetelerin oluşmasına sebep olan da bu değil mi? Mücadele etmemiz gereken grup mentalitesi değil mi bu?

Rachel Pitt'le bir daha görüşmesem daha iyi olacak, diye karara vardı.

Oysa kendini kadına çoktan kaptırdığını hissediyordu. Üstü kapalı olsa da kuvvetli bir arzu doğmuştu içinde. Bu ruh halinin adını koyamıyordu bir türlü. Kadının fiziksel çekiciliği göz ardı edilebilir gibi değildi. Uzun siyah saçları, çakmak çakmak gözleri, narin ve kıvrak bir vücudu vardı. Ama psikolojik dengesinin yerinde olmadığına karar verdi. Feci bir yükümlülük olurdu; böyle bir kadınla herhangi bir ilişki kurmak kendisini mahvederdi. Ne yöne çark edeceği belli değildi. Ne de olsa kadının Birlikle bağı durduk yere kopmuş; planladığı, heves ettiği ne varsa elinde patlamıştı. Yeni bir giriş yolu bulmalı, başladığı yolda ilerlemek ve hayatta kalmak için yeni bir teknik uygulamalıydı.

Onu ziyaret etmekle hata yaptım, diye düşündü. Direktör pozisyonunda birinden daha iyi bir bağlantı noktası ne olabilirdi? İşine bundan daha çok yarayacak ne olabilirdi?

Bürosuna geri döner dönmez Bayan Pitt kendisini arayacak olursa bağlamamaları yönünde talimat verdi. Kadından gelen mesajlar uygun kanallar aracılığıyla, yani normal araçlar ve kâtipler tarafından değerlendirilecekti.

Durumu, "Dul maaşıyla ilgili bir mesele," olarak açıkladı personeline. "Eşi benim bölgemle bağlantılı değildi, o yüzden bu büroya hitaben geçerli bir talepte bulunulamaz. Derdini Taubmann'la halletmesi gerekiyor. Kocasının üstü Taubmann'dı, ama benim kendisine yardımcı olabileceğim fikrine kapılmış."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra bürosunda yalnız kalınca kendini suçlu hissetti. Personeline durumla ilgili yalan söylemişti. Kendini sağlama almak uğruna Bayan Pitt'i alenen yanlış lanse etmişti. Böylece ilerleme kaydetmiş mi oluyorum, diye sorguladı kendisini. Bulduğum çözüm bu mu?

Marion Fields yeni odasında serilmiş çizgi roman okuyordu. Okuduğu kitap merakını cezbeden bir konuyla, fizikle ilgiliydi. Ama daha önce üç kez okumuş olduğu için artık çizgi romana kendini vermekte zorlanıyordu.

Tam dördüncü kez okumaya girişecekti ki kapı aniden bir hışımla açıldı. Karşısında beti benzi atmış vaziyette Jason Dill duruyordu. "Vulcan 2 hakkında ne biliyorsun?" diye kıza bağırdı Dill. Kıza "Vulcan 2'yi neden imha ettiler? Cevap ver!"

Kız şaşırarak, "Eski bilgisayar mı?" dedi.

Dill'in ifadesi sertleşti, kendisini kontrol etmeye çabalayarak derin bir nefes aldı.

"Eski bilgisayara ne oldu?" diye sordu Marion, merakından coşkuya kapılarak. "Havaya mı uçtu? Birinin yaptığını ne biliyorsunuz? Belki kendi kendine patlamıştır. Eski değil miydi sonuçta?" Hayatı boyunca Vulcan 2 hakkında bir şeyler okumuş, duymuş, anlatılanları dinlemişti. Vulcan 2 tarihi bir anıttı. Bir zamanlar Washington D.C. olan müze gibi. Tek fark, tüm çocuklar sokaklarında gezsin ve koskoca ıssız büro binalarında yaygara koparsın diye Washington Müzesi'ne götürülürken, kimsenin Vulcan 2'yi görmemiş olmasıydı. "Görebilir miyim?" diye sordu dönüp odadan çıkmak üzere olan Jason Dill'in peşine ta-

kılıp. "Lütfen bakmama izin verin. Havaya uçtuy-
sa artık zaten bir işe yaramıyor demektir, değil
mi? Görmemem için ne sebep olabilir ki?"

"Babanla görüşüyor musun?" diye sordu Dill.

"Hayır," dedi kız. "Görüşmediğimi biliyorus-
nuz."

"Onunla nasıl iletişime geçebilirim?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Marion.

"Şifacılar Hareketi içinde son derece önemli
bir yeri var, değil mi?" diyen Dill, kızla yüz yüze
geldi. "Yalnızca ufak tefek işlere yarayan emek-
li bir bilgisayarı yok edince ellerine ne geçecek?
Vulcan 3'e mi ulaşmaya çalışıyorlardı?" Sesini
yükselterek, "Vulcan 3 olduğunu mu sandılar?
Hata mı yaptılar?" diye bağırdı.

Kızın bu sorulara verecek bir cevabı yoktu.

"Er ya da geç onu yakalayıp içeri tıkacağız," dedi
Dill. "Üstelik bu sefer psikoterapiden de kaçamaya-
cak; sana söz veriyorum, çocuğum. Tüm süreç bo-
yunca şahsen başında durmak zorunda kalsam bile."

Marion sesinin elinden geldiğince titrememe-
sine çalışarak, "Eski bilgisayarınız havaya uçtuğu
için çok sinirlisiniz ve suçlayacak birini arıyorusu-
nuz o kadar. Babamın hep dediği gibi, tüm dün-
yanın size karşı olduğunu sanıyorsunuz," dedi

"Tüm dünya bana karşı da ondan," dedi Dill
sert bir ifadeyle, kısık sesle.

Hemen sonra da kapıyı çarparak çekip gitti.
Marion, Dill'in dışarıdaki koridorda yankılanan
ayak seslerini dinleyerek durdu. Ses uzaklaştı,
gittikçe azalarak kayboldu.

Bu adamın işi başından aşkın anlaşılan, diye
düşündü Marion Fields. Onu tatile yollasalar iyi
olur.

5

Orada öylece duruyordu. Vulcan 2 ya da Vulcan 2'den geriye kalanlar: eğri büğrü bir enkaz, yanıp harap olmuş parça yığınları, bir zamanlar elektrik tesisatı işlevi gören gelişigüzel saçılmış bobinlerin arasında kaybolmuş tüpler ve röleler. İçin için tütmeğe devam eden muazzam bir harabe. Kısa devre yapmış jeneratörlerden yükselen keskin kokulu duman yukarı doğru süzülüp odanın tavanına asılı kalmıştı. Bir sürü teknisyen suratları beş karış çöp yığınına karıştırıyordu. Yalnızca birkaç önemsiz parçayı kurtarabilmişlerdi, hepsi bu. İçlerinden biri çoktan umudunu kesmiş, aletlerini çantasına geri koyuyordu.

Jason Dill ayağıyla eciş bücüş bir kül yığınına tekmeledi. Bu değişime, Vulcan 2'nin eski halinden *bu* akıl almaz hale gelmiş olmasına hâlâ inanmıyordu. En ufak bir uyarı olmamış, böyle bir şey olabileceğine dair hiçbir uyarı almamıştı. Vulcan 2'nin yanından ayrılıp işinin başına dönmüş, eski bilgisayarın sorularını işlemeyi tamamlamasını bekliyordu ki teknisyenler arayıp bu haberi vermişti.

Sorular bir defa daha, milyonuncu kez, umutsuzca zihninden akıp geçti. *Nasıl olmuştu? Ona nasıl ulaşmışlardı? Ve neden? Çok anlamsızdı. Kale-nin yerini tespit edip içeriye girmeyi başardılarsa, ajanlarından biri bu raya kadar gelebildiyse, Vulcan 3 sadece altı kat aşağıdayken neden burada vakit harcamışlardı?*

Belki de hata yapmışlardı. Belki bu eski bilgisayarı Vulcan 3 sandıkları için yok etmişlerdi. Olay bir yanlışlık sonucu gerçekleşmiş olabilirdi, Birlik açısından bakılacak olursa çok talihli bir yanlışlık.

Fakat Jason Dill enkaza baktıkça bunun hiç de yanlışlıkla olmuşa benzemediğine kanaat getirdi. Düpedüz sistematik, düpedüz incelikli bir işti. Uzmanlık gerektirecek denli isabetli.

Haberi halka duyurmalı mıyım, diye sordu kendi kendine. Hasıraltı edebilirim. Bu teknisyenlerin bana sadakati sonsuz. Vulcan 2'nin yok edildiği gerçeğini yıllarca saklayabilirim.

Ya da, diye düşündü, Vulcan 3'ün tahrip edildiğini söyleyip başarıya ulaştıklarını düşünmelerini sağlayarak onlara tuzak kurabilirim. O zaman belki meydana çıkar, kendilerini ele verirler.

İçimize kadar sızmış olmalılar, diye düşündü telaş içinde. Buraya dek girebilmek... Birliği çökerttiler.

Korku ve buna ek olarak da şahsi bir kayıp yaşamış gibi hissediyordu. Bu eski makine yıllar boyunca kendisine arkadaşlık etmişti. Yanıtlayabileceği basitlikte soruları olduğunda daima bu raya gelirdi. Burayı ziyaret etmek hayatının bir parçasıydı.

Gönülsüzce enkazın başından ayrıldı. Artık buraya gelmeyeceğim, diye düşündü. Gıcırtılı eski makine artık yok. Artık soruları Vulcan 2'nin sindirebileceği biçime getirmek için el delgisiyle uğraşıp didinmeyeceğim.

Paltosunu yokladı. Yerlerinde duruyorlardı; Vulcan 2'nin verdiği ve tekrar tekrar üzerine kafa patlattığı yanıtlar. Yanıtların açıklığa kavuşturulmasını istemişti; buraya son gelişinin amacı soruları farklı bir biçimde sormak, daha detaylı bir açıklama almak içindi. Fakat patlamayla bu süreç yarıda kalmıştı.

Jason Dill kafasında bin bir düşünceyle odadan çıktı, koridordan geçip asansöre bindi. Bizim için kötü bir gün bugün, diye geçirdi içinden. Bugünü uzun süre unutmayacağız.

Bürosuna dönünce gelen soru formlarını incelemeye koyuldu. Veri yükleme ekibinin başı Larson, reddedilen formları çıkarıp gösterdi.

"Şunlara bakın." Larson, genç yüzünden hiç eksilmeyen görev bilinci ifadesinin getirdiği ciddiyetle formlardan bazılarını itinayla Dill'in önüne koydu. "Şu form, sorun çıkmaması için bunu şahsen geri göndermeniz daha iyi olabilir."

"Neden ben uğraşıyorum bununla?" diye sordu azarlıcasına Jason Dill. "Sen ilgilenemiyor musun? İş yükün fazlaysa havuzdan birkaç kâtip daha görevlendir bu iş için. Sen de biliyorsun ki her zaman yeterince kâtip bulunuyor. İki milyon bordrolu çalışanımız var, sense hâlâ gelmiş beni bunlarla meşgul ediyorsun." Öfke ve kaygı seviyesi kontrol dışı bir şekilde artıyor ve emri altındaki bu memura yöneliyordu. Öfkesini Larson'dan çıkardığının

farkında olmasına rağmen, morali o kadar bozuktur ki bir de bunun derdine düşemeyecekti.

İfadesini bozmayan Larson sakın bir tonda, "Söz konusu formu bir Direktör göndermiş," dedi. "Ben de bu sebeple..."

"Ver o halde," dedi Jason Dill kâğıdı alarak.

Formu Kuzey Amerika Direktörü William Barris göndermişti. Dill bu adamla defalarca bir araya gelmişti; gözünün önüne uzunca, geniş alınlı bir adam geldi... Otuzlarının ortasında olduğunu anımsadı Dill. Sıkı çalışan biri. Direktör konumuna alışlageldiği gibi sosyal çevre bağlantıları yüzünden, doğru insanları tanıdığı için değil, düzgün bir şekilde ve yılmadan çalıştığı, değerli işler başardığı için gelmişti.

"İlginç," dedi Larson'a, yüksek sesle. Formu bir sürelğine kenara kaldırdı. "Bu Direktörü bilhassa halka tanıtmalıyız. Gerçi o kendi bölgesinde etraflıca bir halkla ilişkiler programı yürütüyordur muhtemelen; dert etmeye gerek yok."

"Anladığımı kadarıyla yükselmek için zorlu yollardan geçmiş. Ebeveyni önemli kişiler değilmiş," dedi Larson.

"Sıradan bir insanın," dedi Jason Dill, "başkasının yardımını olmadan, örgüt içinden tanıdıkları olmadan alt kademedен, mesela kâtiplik ve hatta tamircilikle başlayıp yeteneği ve arzusu varsa zaman içinde en tepeye kadar çıkabileceğini gösterebiliriz. Hatta İdari Direktör olabileceğini." Alay edercesine, yani bu öyle ahım şahım bir iş olmasa da, diye geçirdi içinden.

"İdari Direktör olabilmesi için bir süre daha beklemesi gerek," dedi Larson net bir ses tonuyla.

“Kahretsin,” dedi Jason Dill bıkkın bir sesle, “istediği buysa hemen şimdi alabilir işimi. İstiyordur herhalde.” Formu alıp göz gezdirdi. Formda iki soru yer alıyordu:

- A) ŞİFACILAR GERÇEK BİR ÖNEM ARZ EDİYOR MU?
- B) VARLIKLARINA NEDEN BİR TEPKİ VERMİYORSUN?

Jason Dill formu elinde tutarken, Birlik merdivenlerini hızla tırmanan, yıldızı parlak gençlerden biri, diye düşündü. Barris, Taubmann, Reynolds, Henderson; hepsi emin adımlarla, randımanlı bir şekilde, asla faka basmadan, hiçbir fırsatı kaçırmadan yol alıyorlar. Karamsarlık içinde, ellerine fırsat geçse seni yere serer, çiğneyip geçer ve arkalarına bile bakmazlar diye düşündü.

“Kurtlar sofrası,” dedi yüksek sesle.

“Efendim?” dedi Larson duraksamadan.

Jason Dill formu bıraktı. Masasının çekmeceslerinden birini açtı ve yassı teneke bir kutu çıkardı. Kutudan bir kapsül alıp bileğinin üzerine yerleştirdi. Kapsül bir çırpıda çözülüp derisinin katmanlarından geçerken Dill, ilacın bedenine nüfuz ettiğini, kanına karışarak etkisini gösterdiğini hissetti. Bir tür sakinleştirici...yıllardır geliştirilen bir dizi ilacın en yenilerinden.

İlaç beni etkiliyor, diye düşündü. Onlar da etkiliyor; bir yandan ilaç, diğer yandan bitmez tükenmez baskı ve taciz.

Direktör Barris'ten gelen formu tekrar eline aldı. “Buna benzer çok soru formu var mı?” diye sordu.

“Hayır efendim, fakat gerilimde genel bir artış var. Vulcan 3’ün neden Şifacılar Hareketine ilişkin yorum yapmadığını merak eden Barris’in yanı sıra pek çok Direktör var.”

“Merak etmeyen yok,” dedi Jason Dill ters ters.

“Demek istediğim,” dedi Larson, “resmen. Resmi kanallardan.”

“Diğer belgeleri de göreyim.”

Larson diğer soru formlarını uzattı. “Bunlar da konuya ilişkin veri akışından elde ettiklerimiz.” Devasa ve mühürlü bir sandık uzattı. “Gelen dö-kümleri özenle ayıkladık.”

Bir müddet sonra Jason Dill, “Barris’in dosyasını rica ediyorum,” dedi.

“Kayıtlı dosyayı mı?”

Jason Dill, “Diğerini de. STD paketini,” dedi. Aklına genelde telaffuz edilmeyen tam adı geldi. *Sağlam Temellere Dayanmayan*. “İşe yaramayan paketi,” dedi. Sahte suçlamalar, atılan çamurlar, iftiralar ve Birliğe gönderilen imzasız, nefret dolu saldırı mektupları. Göndereni belli olmayan ama çoğunlukla bir delinin, hınç kusan bir manyağın kaleme aldığı anlaşılan mektuplar. Ve böyle olsa bile saklanan, dosyalanan kâğıtlar. Böyle şeyleri elimizde tutmamalıyız, diye düşündü Dill. Bu belgeleri inceleme noktasına gelecek şekilde değerlendirmeye almamalıyız. Ama yaptığımız bu. Şimdi kendisi de William Barris hakkındaki bu çöp yığınının, yıllar boyunca birikmiş pisliğe bakacaktı işte.

Kısa süre içinde iki adet dosya masasına, önüne getirildi. Dill mikrofildi tarayıcıya yerleştirdi ve bir süre kayıt altındaki dosyayı inceledi. Bir

sürü sıkıcı bilgi birbirinin peşi sıra akıyordu: Ohio Kent'te doğmuştu; tek çocuktu; babası hayattaydı ve Şili'de bir bankada çalışıyordu; Birlikte çalışmaya araştırma analisti olarak başlamıştı. Jason Dill bandı ileri sarıp atlaya atlaya okumaya başladı. Bir süre sonra da makarayı geri sarıp dosyaya kaldırdı. Adam evli bile değil, diye düşündü; sıradan, erdemli ve işe adanmış bir hayat sürüyor. Tabii bu belgelere güvenilecek olunursa... Bu belgeler hikâyenin tamamını anlatıyorsa...

Gelelim, diye geçirdi içinden, karalama kısmına. Eksik kısımlara, karanlığın gölgelerde kalmış kısma.

William Barris'le ilgili STD paketi maalesef neredeyse boştu.

Bu denli masum bir adam mı bu, diye sorguladı durumu. Nasıl hiç düşmanı olmaz? Olur iş değil. Suçlama bulunmaması masumiyet kanıtı değildir. Bir insan düşman edinmeden ve kıskançlığa maruz kalmadan Direktör seviyesine yükslemez. Muhtemelen Barris, bütçesinin büyük bir kısmını para dağıtmak ve herkesi hoşnut etmek için ayırıyor. Ve susturmak için.

"Burada bir şey yok," dedi Larson dönünce.

"Dosya bana da hafif gelmişti," dedi Larson. "Efendim, aşağıya veri odalarına inip yeni gelen tüm malzemeyi işleme koymalarını sağladım. Henüz dosyaya girmemiş şeyler olabilir diye düşündüm," dedi ve ekledi, "Biliyorsunuzdur, birkaç hafta geriden geliyorlar."

Jason Dill, Larson'ın elindeki kâğıdı görünce nabız atışlarının beklentiyle hızlandığını hissetti. "Ne çıktı?"

“Bu.” Larson pahalı, filigranlı bir kâğıda benzen sayfayı masaya koydu. “Bunu görünce inisiyatifimi kullanıp analiz ve takibe yolladım. Bir önem atfediyor mu değerlendirmeniz mümkün olsun diye.”

“İmzasız,” dedi Dill.

“Evet, efendim. Analistlerimiz dün gece Afrika’da bir yerden, muhtemelen Kahire’den postaya verildiğini söylüyor.”

Dill mektubu inceleyerek, “Barris’in icabına bakamadığı biri varmış demek. Elini yeterince çabuk tutmamış ya da,” diye mırıldandı.

Larson, “Kadın yazısı. Eski tip bir tükenmez kalemle kaleme alınmış. Kalem tam olarak tespit etmeye çalışıyorlar. Elinizdeki mektubun kopyası aslında; gerçek dokümanı laboratuvarında incelemeye devam ediyorlar. Ama sizin amacınız doğrultusunda...”

“Benim amacım neymiş?” diye sordu Dill, bir anlamda kendine de. Mektup ilginçti, ancak eşi benzeri görülmemiş değildi; daha önce de Birlik mensubu başka görevlilere bu tarz suçlamalar yöneltildiğine tanık olmuştu.

İlgilinin Dikkatine,

Bu mektubu Direktör William Barris’in güvenilemez biri olduğunu, an itibariyle ve bir süredir Şifacılar için çalıştığını bildirmek için yazıyorum. Yakın zamanda cereyan etmiş bir ölüm vakasından da Bay Barris sorumludur. Kendisi masum ve yetenekli bir Birlik görevlisinin hunharca katledilmesine sebebiyet verdiği için dolayı cezalandırılmalıdır.

“Yazının nasıl aşağıya doğru kaydığına bakın,” dedi Larson. “Yazıyı yazanın ruhsal problemleri olduğunun bir göstergesi sayılıyor bu.”

“Batıl inanç,” dedi Dill. “Şu saha görevlisi Pitt’in ölümü mü kastediliyor burada acaba? En yakın zamanda cereyan eden o olay. Barris’in bu olayla ne ilişkisi var? Pitt’in Direktörü o muydu ki? Pitt’i görevlendiren Barris mi?”

“Bütün bulguları ileteceğim size, efendim,” dedi Larson enerjik bir şekilde.

Jason Dill imzasız mektubu tekrar okuyup bir kenara attı ve Direktör Barris’in yolladığı soru formunu bir kez daha eline aldı. Kalemıyla formun altına birkaç satır karaladı. “Bunu haftanın sonlarına doğru kendisine iade edin. Kimlik numaralarını yazmayı unutmuş, düzeltilmesi için geri yolluyorum.”

Larson suratını astı. “Bu onu uzun süre oyaltamaz. Barris formu derhal düzgünce doldurup geri gönderecektir.”

Dill bıkmış bir ifadeyle konuştu. “Orası beni ilgilendirir. Bırak da onu ben düşüneyim. Sen kendi işinle ilgilen. Bu şekilde örgütteki ömrün daha uzun olur. Bu çoktan öğrenmiş olman gereken bir ders.”

Kızarıp bozaran Larson, “Özür dilerim, efendim,” diye geveledi.

“Direktör Barris hakkında ihtiyatlı bir soruşturma başlatmamız gerekecek sanırım,” dedi Dill. “En iyisi göreve emniyet amirlerinden birini atamak. Talimatları ben iletirim.”

Larson emniyet amirini devreye sokarken, Jason Dill oturup Direktör Barris’i Şifacılar için ça-

lışmakla itham eden imzasız mektuba boş boş baktı. Bunu kimin kaleme aldığını öğrenmek enteresan olurdu diye geçirdi içinden. Belki bir gün, bu yakınlarda öğreniriz.

Her koşulda bir soruşturma yürütülecek; William Barris hakkında...

Akşam yemeğinden sonra Bayan Agnes Parker, iki öğretmenle beraber okulun lokantasında oturmuş, geçirdikleri uzun ve stresli günün ardından dedikodu yapıp keyif çatıyorlardı.

Sağdan soldan geçen olur da duyar diye öne eğilip fısıldayarak konuşan Bayan Crowley, “Şu kitabı bitiremedin mi daha? Bu kadar uzun süreceğini bilsem, önce sen oku diye vermezdim,” dedi Bayan Parker’a. Tombul, sağlık fışkıran yüzü içermiş bir ifadeyle seğiriyordu. “Sıra bizde artık.”

“Evet,” dedi Bayan Dawes diğerleriyle baş başa vermek için öne eğilerek. “Şimdi gidip getirirsen çok sevinirim. Ver de okuyalım, ne dersin?”

Bir tartışma yaşandı ve en sonunda Bayan Parker masadan kalkıp merdivenlerin olduğu yöne seğırtti. Binanın odasının bulunduğu kanadına ulaşması için merdivenleri ve koridoru aşması, yani uzun bir süre yürümesi gerekiyordu. Odaya vardığında da kitabı sakladığı yerden çıkarmak için vakit harcamak zorunda kaldı. Söz konusu kitap, nam-ı diğer Lolita, eski bir edebiyat klasığıydı ve uzun yıllardır yasaklı kitaplar listesinde yer alıyordu. Bu kitabı bulundurmak ağır bir ceza ya çarptırılmak ve eğer öğretmenseniz hapis yatmak demekti. Yine de öğretmenler bu tarz ufuk açıcı kitapları okumak ve değiş tokuş etmekten

geri durmazdı ve şimdiye kadar yakalanan olmamıştı.

Kitabı bitirme fırsatı bulamadığı için hayıflan Bayan Parker, cildi *Dünya Gündemi* dergisinin arasına yerleştirdi ve koridora çıktı. Ortalıkta kimse olmadığını görüp merdivenlere doğru ilerledi.

Tam merdivenlerden inmeye başlamıştı ki yapması gereken bir iş olduğunu hatırladı. Sabah olmadan bu işin halledilmesi gerekiyordu, Küçük Fields'ın odası okul kurallarının gerektirdiği şekilde boşaltılmamıştı. Bir iki güne yeni bir öğrenci gelecek ve bu odaya yerleşecekti. Yetkili birinin o gelmeden odanın her yerini karış karış arayıp kızdan yeni çocuğu kötü etkileyebilecek herhangi bir bölücü ya da yasadışı bir şey kalmış mı diye bakması gerekiyordu. Küçük Fields'ın geçmiş göz önüne alınacak olursa bu kurala uyulması daha da büyük bir önem taşıyordu. Merdivenlerden çıkıp koştura koştura koridorlardan birinde ilerlerken kalbinin teklediğini hissetti Bayan Parker. Böyle bir konuda unutkanlık yapmak başını büyük belalara sokabilirdi, çünkü yeni öğrencinin kötü etkilere maruz kalmasını istediğini düşünebilirlerdi.

Marion Fields'ın odasının kapısı kilitliydi. Nasıl olabilir, diye düşündü kendi kendine. Çocuklara anahtar verilmiyordu; herhangi bir yerdeki herhangi bir kapıyı kilitlemeleri mümkün değildi. Personelden biri kilitlemiş olmalıydı. Elbette kendisinde anahtar vardı, ama İdari Direktör Dill kızı himayesine aldığından bu yana buraya inmeye vakti olmamıştı.

Ana anahtarı bulmak için cebini karıştırırken kapının diğer tarafından gelen bir ses işitti. Oda da biri vardı.

“Kim var orada?” diye sordu, korka korka. Oadaki yetkili biri değilse başı belaya girerdi, yurdundan çekip çevrilmesinden kendisi sorumluydu. Anahtarı çıkarıp kesik bir nefes aldı, sonra anahtarı deliğe soktu. Belki Birlik çalışanlarından biri beni kontrol etmeye gelmiştir, diye düşündü. Küçük Fields’ın kullanımına ne gibi şeyler verdiğime bakıyordur. Kapı açıldı. Bayan Parker ışığı yaktı.

Önce kimseyi görmedi. Yatak, perdeler, köşedeki küçük masa... şifonyer!

Şifonyerin üstüne bir şey tünemişti. Işıldayan, parlak metalden, kendisine doğru dönerken hafifçe pırıldayıp ve tıkırdayan bir şey. Camsı iki mekanik merceğin ardında boruya benzer, küçük bir beyzbol sopası büyüklüğünde bir gövdenin yukarıya fırladığını ve üstüne savrulduğunu gördü.

Kollarını kaldırdı. *Dur*, dedi kendi kendine. Kendi sesini işitmedi. Sadece kulaklarını çınlatan ısıklık sesini, ciyaklamaya dönüşen ses patlamasını duyuyordu. *Dur!* Çığlık atmak istedi, ama konuşamıyordu. Havalanıyormuş gibi hissetti; ağırlığı yok olmuş, yüzüyordu. Oda karanlığa gömüldü. Ayağının altından kaydı; uzaklaştı, uzaklaştı. Ne bir hareket ne bir ses...yalnızca titreşen, duraksayan ve sonra sönüp giden bir ışık kıvılcımı.

Başım belaya girecek, diye düşündü. Düşünceleri bile kopup gidiyor gibiydi; düşüncelerine hakim olamıyordu. Yanlış bir şey yaptım. İşimden olacağım.

Koptu, sürüklendi gitti.

6

Yatağının kenarındaki ekranın vızıltısı, Jason Dill'i sakinleştirici etkisi altındaki derin uykusundan uyandırdı. Uzanıp istemsizce hattı açtı ve bu esnada aramanın özel ağ üzerinden yapıldığını fark etti. Yine ne var, diye düşündü, uyuduğu saatler boyunca boğuştuğu korkunç baş ağrısını duyumsayarak. Saatin çok geç olduğunu fark etti. En az dört buçuk olmalıydı.

Ekranda tanımadığı bir sima belirdi. Göz ucuyla ekranda görünen kimlikteki sembolü seçebildi. Arayan tıbbi bir görevliydi.

"İdari Direktör Dill," diye mırıldandı adam. "Ne istiyorsunuz? Gelecek sefer santrale danışsanız iyi olur; orada öğle saatleri olabilir, ama burada gecenin bir yarısı."

"Efendim, personeliniz tarafından sizi hemen haberdar etmem salık verildi," dedi tıp görevlisi. Bir karta göz attı. "Agnes Parker diye bir hanım. Öğretmen."

"Evet," dedi Dill başını sallayarak.

"Başka bir öğretmen tarafından bulunmuş. Omurgası çeşitli yerlerinden hasar görmüş. Sa-

bah saat 1:30'da vefat etti. İlk incelemeye göre kasıtlı yaralama. Bir çeşit ısı plazmasının kullanıldığı anlaşılıyor. Görünen o ki omurga sıvısı haşlanmak suretiyle..."

"Anlaşıldı," dedi Dill. "Haber verdiğiniz için teşekkürler; kesinlikle en doğru şeyi yaptınız." Bir düğmeye basarak bağlantıyı kesti ve santrale Birlik Polisi ile direkt hat kurması talimatını verdi.

Ekranda uysal bakışlı, semiz bir surat belirdi.

"Derhal Küçük Fields'ın başındaki tüm muhafızları görevden alıp yerlerine tamamen rastgele seçilmiş adamlardan oluşan yeni bir ekip getirin. Mevcut ekibi haklarında hiçbir soru işareti kalmayana dek gözaltında tutun," diye buyurdu Dill. Biraz düşünüp, "Agnes Parker hakkındaki gelişmelerden haberiniz var mı?" diye sordu.

"Haberini iki saat önce aldık," dedi polis memuru.

"Kahretsin," dedi Dill. Çok uzun bir zaman geçmişti. Bu süre içinde çok fazla zarara yol açmış olabiliyorlardı. Onlar?

Düşmanlar.

"Peder Fields konusunda bir gelişme var mı?" diye sordu. "Henüz yakalayamadığınızı varsayıyorum."

"Üzgünüm, efendim," dedi polis memuru.

"Bayan Parker'la ilgili bulgularınızı bana iletin," dedi Dill. "Dosyasını incellersiniz elbette. Bu işi size bırakıyorum. Bu sizin göreviniz. Benim derdim Küçük Fields. Başına bir şey gelmemesi gerek. Şimdi gidip iyi mi, değil mi kontrol edin hatta; bana da her koşulda haber verin." Sonra hattı kapattı ve oturdu.

Küçük Fields'ı kimin alıp götürdüğünü mü anlamaya çalışıyorlar acaba, diye sordu kendi kendine. Ve nereye götürüldüğünü? Bu bir sır değildi ki. Bir oyun parkı dolusu çocuğun önünde güpegündüz arabama bindirildi.

Yaklaşıyorlar, dedi içinden. Vulcan 2'yi hakladılar. Çocuklarla ilgilenmekten anladığı tek şey onları gelen ilk yüksek rütbeli yetkiliye teslim etmek olan o budala, yalaka öğretmeni hakladılar. En gizli yapılarımızın içine kadar sızabiliyorlar. Belli ki ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlar. Okullara, gençleri eğittiğimiz mabetlere de girebiliyorlarsa...

Bir iki saat evinin mutfağında oturup sigara içerek ısınmaya çalıştı. Zifiri karanlığın yerini gri bir gökyüzüne bıraktığını gördü.

Ekrana dönüp Larson'ı aradı. Larson uyku sersemi olduğundan, onu tanıyana kadar bön bön ekrana baktı ve arayanın üstü olduğunu fark etmez, derhal profesyonel ve kibar bir tavır takındı. "Buyurun, efendim," dedi.

"Vulcan 3'e bir küme özel soru yöneltmek istiyorum. Bu iş için sana ihtiyacım olacak," dedi Jason Dill. "Bu soruları azami titizlikle hazırlamamız gerekiyor. Verilerin yüklenmesi de zor bir iş olacak." Konuşmaya devam edecekti, ama Larson araya girdi.

"Duyduğunuza memnun olacağınız bir habirim var size. Direktör Barris'i suçlayan mektubu kimin yazmış olabileceğine dair bir iz üzerindeyiz," dedi. "Söz konusu 'öldürülen yetenekli adam' kimdir, o iz üzerinden gittik. Kastedilen kişinin Arthur Pitt olduğu varsayımından yola çık-

tık ve Pitt'in eşinin Kuzey Afrika'da yaşadığını ve hatta haftada birkaç kez alışveriş için Kahire'ye gittiğini bulduk. Mektubun bu kadın tarafından yazılmış olması son derece büyük bir olasılık olduğundan, bölgedeki emniyet güçlerinin kadını bulup bize teslim etmeleri için talimat çıkarma aşamasındayız. Bölge Blucher'ın bölgesi. Kimse-nin gücüne gitmesin diye onun adamlarıyla çalışmamız daha iyi olur. Sorumluluğun üzerime kalmaması için sizin onayınızı almak istedim. Anlayışınıza sığınıyorum. Yazan kadın olmaya-bilir."

Genç adamın laf yağmurunu yarım yamalak dinlemekle yetinen Dill, "Kadını getirtin," dedi.

"Tamam, efendim," dedi Larson, atak bir şekilde. "Kadından öğrenebildiklerimizi size bildiririz. Barris'i suçlayarak ne elde etmek istediği merak konusu; tabii bu işin faili oysa. Benim teorim kadının başka bir direktör hesabına çalışıyor olabileceği ve..."

Dill bağlantıyı kesti. Ve bitkin bir halde yatağa döndü.

Soru formu haftanın sonuna doğru Direktör William Barris'in eline ulaştı. Formun altına bir not karalanmıştı: "*Düzgün doldurulmamış. Lütfen düzeltip tekrar işleme koyun.*"

Barris hiddetle formu masasına fırlattı ve ayağa sıçradı. Görüntü ileticisini açtı. "Bana Cenevre Birlik Kontrolü bağlayın," dedi.

Cenevre'deki santral devreye girdi. "Buyurun, efendim?"

Barris soru formunu ekrana tutarak, “Bunu kim geri yolladı? Kimin yazısı bu? Veri yükleme ekibinin başı mı?”

“Hayır, efendim.” Santral görevlisi bilgiyi teyit ettikten sonra, “Formunuzla İdari Direktör Dill ilgilenmiş efendim,” dedi.

Dill! Barris sinirden küplere bindi. “Derhal Dill’le görüşmek istiyorum.”

“Bay Dill toplantıda. Rahatsız edemeyiz.”

Barris çat diye ekranı kapattı. Bir süre durup düşündü. Gün gibi ortadaydı, Jason Dill ayak sürüyordu. Bu şekilde daha fazla devam edemem, diye düşündü Barris. Cenevre’den bu yolla asla yanıt alamayacağım. Dill neyin peşinde, Tanrı aşkına?

Dill kendi direktörleriyle işbirliği yapmaktan neden kaçınıyor?

Bir yıl oldu ve Vulcan 3 Şifacılarla ilgili hiçbir açıklamada bulunmadı. Ya da bulundu da Dill duyurmuyor mu?

Böyle bir şey olabileceğine inanamayarak, Dill bilgisayara bilgi vermiyor, bilgisayarı olan bitenden haberdar etmiyor olabilir mi, diye düşündü.

Vulcan 3 Şifacılardan *bihaber* olabilir mi?

Bu akıl sınırlarını aşıyordu. Böyle bir şeyi başarmak için Dill’in gece gündüz çalışması gerekirdi. Vulcan 3’e sadece bir haftada milyarlarca veri yükleniyordu. Hareketin bahsinin geçtiği ne varsa makineden saklamak imkânsıza yakın bir şeydi. Ve arada kaçan tek bir veri bile olsa bilgisayar bunun farkına varır, tepki gösterir, tüm diğer verilerle karşılaştırır ve bir tutarsızlık olduğunu kaydederdi.

Üstelik, diye düşündü Barris, Dill Hareketin varlığını Vulcan 3'ten ne tür bir sebeple gizliyor olabilir ki? Kendini ve Birlik genelini bilgisayaraın durum karşısında yapacağı değerlendirmeden kasten mahrum bırakmanın ne faydasını görecekti?

Ancak son on beş aydır yaşanan şey tam da bu diye düşündü Barris. Vulcan 3'ten bize iletilen hiçbir şey yok. Demek ki makine bir şey demiyor, diyorsa da Dill dediklerini duyurmuyor. Bu yüzden şu veya bu şekilde bilgisayar bir şey dememiş sayılır.

Birliğin yapısına ilişkin ne kadar temel bir kusur diye geçirdi içinden karamsarlıkla. Bilgisayarla ilişki kurma yetkisi olan tek bir adam var ve o tek adam bilgisayarla ilişkimizi tamamen kesebilir, dünyanın Vulcan 3'le bağını koparabilir. İnsanla Tanrı arasında duran yüce rahipler gibi, diye fikir yürüttü Barris. Burada yanlış bir şey olduğu ortada. Ama elimizden ne gelir ki? Benim elimden ne gelir? Bu bölgenin en yüksek rütbeli yetkilisi olabilirim, ama Dill yine de benim üstüm. Ne zaman isterse görevden alabilir beni. Bir Direktör, rızası olmadan, ancak çok karmaşık ve zorlu yollardan görevinden alınabilir, fakat bu daha önce yapılmamış bir şey değil. Peki ben onu suçlasam...

Neyle?

Bir işler çeviriyor, diye düşündü Barris, ancak ne çevirdiğini anlamamın bir yolu yok. Elimde bilgi yok, dahası onu tam olarak neyle suçladığını kelimelere dökecek kadar net bir şey bile yok kafamda. Ayrıca soru formunu gerçekten de

yanlış doldurmuşum; bu doğru. Ve Dill, Vulcan 3 Şifacılarla ilgili hiç ama hiçbir şey söylemedi di-yorsa, kimse aksini iddia edemez, çünkü kimse-nin makineye erişimi yok. Ne diyorsa inanmak durumundayız.

Ama sözüne inanmak da bir yere kadar, diye düşündü. On beş ay yeterince uzun bir süre. Ha-rekete geçme vakti geldi. İstifa etmek zorunda bı-rakılacak olsam bile...

Ki büyük ihtimalle öyle olacak, hem de hemen.

İnsanın pozisyonu o kadar da önemli değil, diye kanaat getirdi Barris. Parçası olduğun kuru-ma güven duyma, üstlerine inanma gerek. Bir dolap çevirdiklerini düşünüyorsan, oturduğun yerden kalkıp bir şey yapmalısın. Yüzleşip açıkla-ma talep etmekten ileri gidemeyecek olsan bile...

Elini uzatıp ekranı yeniden açtı. "Bana alanı bağlayın. Acele edin ama."

Bir süre sonra alanın kule görevlisi ekranda belirdi. "Buyurun, efendim?"

"Ben Barris. Derhal birinci sınıf bir gemi hazır-lansın. Bir an önce kalkış yapmak istiyorum."

"Nereye efendim?"

"Cenevre'ye," dedi Barris otoriter bir tonda. "İdari Direktör Dill ile randevum var." Bir saniye sonra "Kendisinin hoşuna gitse de gitmese de," diye ekledi duyulmayacak bir şekilde.

Gemi son sürat Cenevre'ye doğru yol alırken Bar-ris planlarını özenle gözden geçirdi.

Bunu, Jason Dill'i küçük düşürmek için baha-ne ürettiğini söyleyecekler, sonucuna vardı. Sa-mimi olmadığını, Vulcan 3'ün sessizliğini Jason

Dill'in pozisyonunu ele geçirmek için araç olarak kullandığımı öne sürecekler. Kalkıp Cenevre'ye gelmem de acımasızca hırslı olduğumun göstergesi sayılacak. Bu suçlamaları haksız çıkarmam, iyi bir amaç doğrultusunda hareket ettiğimi ispatlamam da mümkün değil.

Bu defa kronik kuşku çukuruna düşmüş gibi hissetmiyordu; yaptıklarının örgütün iyiliği için olduğunu biliyordu. Bu defa kendi aklına hâkim olduğunu fark etti. Bu durumda kendisine güvenebilirdi.

Sağlam durmam gerek o kadar, diye telkinde bulundu kendine. Şahsi çıkar için Dill'e çelme takmaya çalıştığını sonuna kadar inkâr ederssem...

Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Savaş çanları çalmaya başlarsa, neyi ne kadar inkâr etse bir faydası olmazdı. Atlanta'dan birkaç psikolog polis getirirler ve benimle işleri bittiğinde beni suçlamakta haklı olduklarını, Dill'in dertlerini kötü amaçlarıma alet etmeye ve örgütü baltalamaya çalıştığını kabul ederim. Hatta hain olduğuma ve cezamı Ay'daki kamplarda zorla çalıştırılarak çekmem gerektiğine bile ikna ederler beni.

Atlanta psikologları düşüncesi karşısında ensesinin ve alnının soğuk soğuk terlediğini hissetti.

Onlarla sadece bir defa, Birlikteki çalışma hayatının üçüncü yılında karşı karşıya kalmıştı. O vakitler kırsalda küçük Birlik şubesinin başındaydı. Departmanındaki akli dengesi bozuk bir kâtip, Birlik mallarını çalıp karaborsada satarken yaka-

lanmıştı. Birlik pek tabii ki ileri teknoloji ürünleri üzerinde tekele sahipti ve belli malların değeri ziyadesiyle yüksekti. Bu durum mütemadiyen insanların aklının çelinmesine yol açıyordu. Söz konusu kâtip envanter tutmakla yükümlü olduğundan, aklının çelinme ihtimali fırsatla birleşince kendine hâkim olamamıştı. Gizli polis adamı neredeyse anında yakalamış, tutuklamış ve her zaman olduğu gibi itirafını almıştı. Kendini iyi ya da iyiden ne anlıyorsa öyle göstermek için de şube bürosundan William Barris de dahil pek çok kişiyi töhmet altında bırakmıştı. Ve bu sebeple, hakkında tutuklama kararı çıkarılmış ve bir gece yarısı “görüşme” amacıyla alınıp götürülmüştü.

Polisin bir insan hakkında tutuklama kararı çıkarması o kişi için istisnai bir külfet yaratmıyordu. Hayatı boyunca şu veya bu şekilde polisle bir münasebeti olmayan vatandaş yoktu. Bu olay da Barris'in kariyerini zedelememişti. Kısa sürede serbest bırakılmış, işinin başına dönmüştü ve bir üst pozisyona terfi vakti geldiğinde kimse çıkıp bu olayı gündeme getirmemişti. Ama polis merkezinde yarım saat boyunca iki psikoloğun muamelesine maruz kalmıştı ve yaşadığı deneyimin hatırası onu hâlâ gece uykularından uyandırıyor-du; kötü ama gel gör ki her an yeniden gerçeklik kazanabilecek bir rüya.

Mason-Dixon Hattının kuzeyinde kalan bölge üzerindeki en yüksek yetki sahibi Kuzey Amerika Direktörü olmasına rağmen çizgiyi aştığı anda...

Cenevre Birlik Kontrole doğru yaklaştığı her saniye kellesini bir nebze daha tehlikeye atıyordu. Kendi işime bakmalıyım, diye geçirdi içinden.

Merdivenin üst basamaklarına çıkmayı ve hatta hapse atılmamayı umuyorsak hepimizin öğrendiği bir kural bu.

Ama benim işim bu!

Kısa bir süre sonra, banttan gelen yumuşak bir ses, “İnişe geçtik, Bay Barris,” dedi.

Aşağıda Cenevre uzanıyordu. Gemiye Barris’in alanından Atlantik Okyanusu ve Batı Avrupa semaları boyunca taşıyan otomatik röleler şimdi aşağı çekiyor, gemi alçalıyordu.

Muhtemelen geldiğimi zaten biliyorlardır, diye düşündü Barris. Bir dalkavuk, önemsiz bir muhbir bilgiyi aktarmıştır. Kendi binamda çalışan küçük memurlardan biri Birlik Kontrolün casusudur kesin.

Koltuğundan kalkıp çıkışa doğru yürürken, şimdi başka biri de indiğini tespit etmek için Cenevre terminalinde bekliyordur kuşkusuz. İzlenmediğim bir an olmayacak, diye düşündü.

Çıkışta tereddütte kapıldı. Dönüp gidebilirim diye geçirdi içinden. Bu yolculuğa hiç çıkmamış gibi yapabilirim ve hiç kimse de konuyu gündeme getirmez. Yola çıkış amacının buraya gelmek olduğunu, alana kadar vardığını bilirler, ama sebebini bilmezler. Niyetimin üstüm Jason Dill’le yüzleşmek olduğunu saptayamazlar.

Duraksadı, ama sonra kapıyı açan butona bastı. Kapı kenara doğru kaydı ve parlak öğle güneşi küçük geminin içine doldu. Barris temiz havayı ciğerlerine çekti, durdu ve platformdan inerek alana adım attı.

Açık alandan terminale yürürken parmaklığın kenarında duran bir karaltı bulunduğu yerden

ayrıldı. Al işte, dedi Barris. Beni izleyenlerden biri. Suret yavaşça ona yaklaştı. Uzun, mavi bir palto giymişti. Saçına bandana takmış, elleri palto-
sunun cebinde bir kadın. Kim olduğunu çıkaramadı. Sert hatlı, solgun bir yüz. Etkileyici gözleri olduğunu düşündü Barris. Kendisine bakıyordu. Aralarında mesafe bir iki metre kalana kadar kadın ifadesiz bir yüzle sessiz kaldı. Sonra soluk dudakları kıpırdandı.

“Beni hatırlamadınız mı, Bay Barris?” dedi yapmacık bir tonda. Yanına yanaştı ve yanı başında, terminale doğru yürümeye başladı. “Sizinle konuşmak istiyorum. Zaman ayırmanıza degecek bir mesele.”

“Rachel Pitt,” dedi Barris.

Rachel Barris’e bakıp, “Satacak bir şeyim var. Geleceğinizi belirleyecek bir haber,” dedi. Sesi sert ve cılız, cam gibi kırılıyordu. “Ama karşılığında bir şey alınam gerek. Siz de bana bir şey vermelisiniz.”

“Sizinle herhangi bir alışverişte bulunmak istemiyorum,” dedi Barris. “Buraya sizi görmeye gelmedim.”

“Biliyorum,” dedi Rachel. “Size büronuzdan ulaşmaya çalıştım, fakat her seferinde beni başlarından savdılar. Bu doğrultuda emir verdiğinizizi anladım tabii.”

Barris cevap vermedi. Bu deli kadının beni burada, böyle isabetsiz bir zamanda bulmuş olması çok ama çok kötü, diye düşündü.

“İlgilenmiyorsunuz tabii,” dedi Rachel, “Neden ilgilenmediğinizi de biliyorum. Aklınız Jason Dill’le nasıl başarılı bir şekilde başa çıkacağınız-

da. Ama gelin görün ki buna fırsatınız bile olmayacak.”

“Neden olmayacak?” dedi Barris, hissettiği herhangi bir şey sesine yansımaları diye uğraşarak.

“Son birkaç gündür tutukluydum. Beni alıp buraya getirdiler,” dedi Rachel.

“Ben de burada ne işiniz olduğunu düşünüyordum.”

“Bir Birlik görevlisinin sadık karısı,” dedi Rachel, “Kendini örgüte adamış. Kocasını öldürüleli yalnızca birkaç...” Lafını yarıda kesti. “Ama sizi bu da ilgilenmiyor.” Parmaklığı geldiklerinde durdu ve Barris’e dönerek, “İster doğrudan Birlik Kontrol Binasına gidersiniz, ister önce yarım saatınızı benimle geçirirsiniz. Ben ikincisini tavsiye ederim. Söyleyeceklerime kulak vermeden gidip Dill’i görmeye karar verirseniz...” Omuz silkti. “Sizi durduramam. Bildiğiniz gibi yapın.” Parlayan siyah gözlerini kırpmadan duruyordu.

Barris, bu kadın gerçekten aklını kaçırmış, diye düşündü. Şu katı, fanatik ifadeye bak... Öyle de olsa söylediklerine kulak asnamayı göze alabilir miydi?

“Sizi baştan çıkarmaya çalıştığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Rachel.

Barris gafil avlanıp “Ben...” diyebilirdi.

“Yüce amacınızdan saptırmaya çalıştığımı mı demek istiyorum.” Rachel ilk defa gülümsedi ve kendini bıraktı. “Bay Barris,” dedi ürpererek, “size gerçeği anlatayım. İki gündür yoğun bir şekilde sorguya çekiliyorum. Sorguya çekenlerin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama önemi yok. Bunu niye kafaya takayım ki. Başıma gelen

onca şeyden sonra...” Sesi kısıldı ve sonra tekrar konuşmaya başladı. “Kaçtığımı mı düşünüyorsunuz? Peşimde olduklarını mı sanıyorsunuz?” Gözlerinden alaycı, nüktedan bir ifade geldi geçti. “Elbette hayır. Beni saldılar. İki gün boyunca kompulsif psikoterapi uyguladılar, sonra da eve gidebileceğimi söyleyip beni kapı dışarı ettiler.”

Bir gemiye binmek üzere ilerleyen bir grup insan yanlarından geçerken bir süreliğine sustular.

Sonra Barris, “Sizi neden nezarete aldılar?” diye sordu.

“Yüksek kademedeki bir Birlik yöneticisine iftira atan imzasız bir nefret mektubu göndermişim güya,” dedi. “Onları böyle bir şey yapmadığıma ikna etmeyi başardım. Ya da daha doğrusu zihnimin içeriğini analiz ederek ikna oldular; benim tek yaptığım oturmaktı. Aklımı aldılar, parçalara ayırdılar, incelediler ve sonra parçaları yeniden birleştirip kafamın içine geri tıktılar.” Elini kaldırıp bandanasını bir an için sıyırdı. Kadının saç hizasının biraz altındaki muntazam beyaz yara izi karşısında Barris’in içi kalktı.

“Hepsini geri koydular,” dedi Rachel. “En azından öyledir diye umuyorum.”

“Bu gerçekten korkunç bir şey. Tam anlamıyla bir insan hakları ihlali. Sona erdirilmesi gerek,” dedi Barris merhametle.

“İdari Direktör olursanız sona erdirirsiniz belki,” dedi Rachel. “Kim bilir? Belki bir gün olursunuz. Zeki, çalışkan ve hırslısiniz ne de olsa. Tek yapmanız gereken tüm diğer zeki, çalışkan ve hırslı direktörleri bertaraf etmek. Mesela Taubmann’ı...”

"Suçladığınızı iddia ettikleri kişi Taubmann mı?" dedi Barris.

"Hayır," diye cevap verdi Rachel donuk bir sesle. "Sizsiniz, William Barris. Ne acayip değil mi? Neyse, böylece haberimi vermiş oldum, hem de bedavaya. Jason Dill'in dosyasında sizi Şifacılar için çalışmakla suçlayan bir mektup var; bana gösterdiler. Biri sizi haklama derdinde ve Dill de konuyla ilgileniyor. Oraya gidip kendisiyle boy-nuz tokuşturmadan önce bunu bilmeniz iyi olmadı mı?"

"Buraya geliş sebebimin bu olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Rachel'ın koyu gözleri ışıldadı. "Başka niye gelsiniz ki?" Ama şimdi sesi tereddütlü çıkıyordu.

Barris uzanıp kadını kolundan tuttu ve emin adımlarla alanın cadde tarafına doğru götürdü. "Sizinle konuşmaya zaman ayıracağım," dedi. Kadını götürebileceği bir yer bulmak için kafa patlattı. Umumi taksi durağına gelmişlerdi bile. Robot taksilerden biri onlara doğru yanaştı.

Taksinin kapısı açıldı. Mekanik bir ses, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Taksiye atlayan Barris kadını da içeri, yanına çekti. Rachel'ı sıkı sıkı tutmaya devam ederek şoföre, "Baksana, bize bir otel bulabilir misin? Öyle çok göz önünde olmayan bir yer, anlarsın ya," dedi. Yanıt vermeye hazırlanan şoförün alıcısı düzeneğinin pır pır çalıştığını duyabiliyordu. "Sevgilimle rahatça ayaklarımızı uzatabileceğimiz bir yer olsun yeter," dedi Barris.

Şoför, "Tabii, efendim," dedi bir çırpıda. Taksi işlek Cenevre sokaklarında yol almaya başladı.

“Arzu ettiğiniz gibi mahremiyet imkânı sunan, gözlerden uzak bir otel,” dedi şoför ve, “Bond Otel, efendim,” diye ekledi.

Rachel Pitt suskunluk içinde oturmuş, boş boş uzaklara bakıyordu.

7

Jason Dill, iki makara bandı cebinde taşıyordu; hep yanındaydılar, gece gündüz. Şimdi de, parlak ışıklarla aydınlatılmış koridorda ağır ağır yürürken de yanındaydılar. Bir kez daha farkında olmadan elini kaldırıp bantların yarattığı şişkinliği sıvazladı. Muska gibi bir şey, diye geçirdi içinden alayla. Bir de halkı batıl inançlara sahip olmakla suçlanız!

Önünde uzanan ışıklar yandı. Ardında güvenlik takviyeli koskoca kapılar kapanıp odanın yeğâne girişini örttü. Karşısında reseptör bankoları ve göstergelerden oluşan dev hesap makinesi kule gibi yükseliyordu. Vulcan 3'le baş başaydı.

Bilgisayarın görünen kısmı çok küçük bir bölü-müydü; gövdesi kendisinin ve esasen hiç kimse-nin görmediği tabakalara doğru uzayıp gidiyordu. Hayata geçtiği günden bu yana bazı kısımlarını kendi kendine genişletmişti. Bu amaçla granit kayaları ve killi toprağı kazmıştı. Uzun süredir bu bölgede kazı çalışmalarını sürdürüyordu. Kimi vakitler Jason Dill bu sesi işitebiliyordu, bir diş-çi matkabının uzaktan gelen inanılmaz derecede

tiz sesine benziyordu. Ara sıra kulak kabartmış, kazı çalışmalarının nerede yapıldığını çıkarmaya çalışmıştı. Sadece tahminde bulunabilirdi. Vulcan 3'ün büyüyüp gelişmesine ilişkin sadece iki kaynaktan bilgi edinebiliyorlardı: toprak üstüne atılan ve tahliye edilmesi gereken taş miktarı ve bilgisayarın talep ettiği hammadde, alet ve parçaların türü, miktarı ve yapısı.

Aletin karşısına geçen Jason Dill yine birtakım malzeme taleplerinin sıralandığı yeni bir makarayla karşılaştı. Bu makarayı alıp talepleri karşılaması gerekiyordu. Sanki ben ayak işlerine bakmak için buradayım, diye düşündü.

Alışverişini bana yaptırıyor, diye geçirdi içinden. Buraya sıkışıp kalmış olduğu için ben gidip haftalık ihtiyaçlarını alıyorum. Tek farkı, ihtiyaçları arasında yiyecek olmaması, onun dışında her şeyi sağlıyoruz.

Vulcan 3'ün masraflarını karşılayanın mali yükü çok fazlaydı. Birliğin küresel çapta uyguladığı vergi programı bilgisayarın bakımını sağlayabilmek için yaratılmıştı. Son değerlendirmelere göre vergilerden Vulcan 3'e ayrılan pay yüzde kırk üç civarındaydı.

Geri kalanı da okul, yol, hastane, itfaiyelere ve polise, yani insanların daha önemsiz gereksinimlerine harcanıyor, diye düşündü Dill boş boş.

Bastığı yer titredi. Burası mühendislerin inşa ettiği en derin kat olmasına karşın, aşağıda sürekli bir şeyler oluyordu. Titreşimleri daha önce de hissetmişti. Ne vardı aşağıda? Kara toprak değil; sabit bir zemin değil. Enerji, tüpler, kablolar, transformatörler, kendi kendine çalışan makine-

ler... Süregiden aktiviteye dair kafasında bir imge vardı: gerekenleri getiren, artıkları götüren vagonlar, yanıp sönen ışıklar, açılıp kapanan röleler, soğuyup ısınan şalterler, değiştirilen eskimiş parçalar, yeni icat edilen parçalar, eskileri ıskartaya çıkaran daha üstün tasarımlar. Peki nerelere kadar yayılmıştı? Kilometrelerce mi? Ayakkabı tabanlarından yukarı titreşimini hissettiği katmanın altında bir sürü başka katman daha mı vardı? Sonsuza kadar aşağı, aşağı, daha aşağı mı gidiyordu?

Vulcan 3, Dill'in orada olduğunun farkındaydı. Bu devasa ve kişisiz metal suratın ortasında varlığını algıladığını gösteren bir ışık belirdi, akıp giden harflerin oluşturduğu bir şerit kısa bir süreliğine görünüp kayboldu. Jason Dill'in sözcükleri hemen algılaması gerekiyordu, yoksa başka şansı olmuyordu; insani dalgınlığa herhangi bir tolerans yoktu.

Eğilim araştırması tamamlandı mı?

"Hemen hemen," dedi Dill. "Birkaç gün daha." Ne zaman Vulcan 3'le muhatap olsa derin, atalet benzeri bir isteksizlik duyuyordu; bu durum yanıt vermesini aksatıyor, zihni ve yetileri üzerine ölü toprağı gibi çöküyordu. Bilgisayarın huzurunda salaklaşıyormuş gibi hissediyordu kendini. Her zaman verebileceği en kısa cevabı veriyordu; bu daha kolaydı. Başının üzerine, havaya yansıtılan ilk sözcükler belirir belirmez kaçma arzusu duyuyordu; şimdi de çekip gitmek istiyordu işte.

Ama işi buydu sonuçta, yani burada Vulcan 3'le kısılp kalmak. Birinin yapması gerekiyordu. Bir insanın bu noktada durması gerekiyordu.

Vulcan 2'nin önünde hiç böyle hissetmemişti.

Yeni sözcükler, nemli havada çakan mavi beyaz şimşekler gibi belirdi.

Sonuçlara bir an önce ihtiyacım var.

“Veri yükleme ekipleri bilgiyi veri formlarına dönüştürmeyi tamamlayınca hazır olacak.”

Vulcan 3'ün... sabrı taşmıştı. Durumu açıklayacak başka bir kelime yok galiba, diye düşündü Dill. Akım hatları kor alev gibi parlıyordu; seriye adını veren şey buydu. Bilgisayarın çıkardığı gümbürtüler ve çakan donuk kıızıl ışıklar, vakti zamanında Nathaniel Greenstreet'e antik çağların tanrısı Jüpiter'in demir ustasını, Jüpiter için şimşekler yapan topal tanrıyı hatırlatmıştı.

Temelde yanlış işleyen bir şey var. Belirli toplumsal katmanların yönelimlerinde elimdeki verilerle açıklamayacak belirgin bir kayma yaşanıyor. Toplum piramidi bana yabancı gelen tarihsel dinamik faktörlere tepkime içerisinde yeniden düzenleniyor. Bu konu üzerinde çalışmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Jason Dill'in içinde cılız bir telaş tomurcuğu filizlendi. Vulcan 3'ün kuşkulandığı şey neydi? “Tüm veriler ilk fırsatta sunuluyor.”

Toplum istikrarlı bir şekilde ikiye ayrılma sürecinde. Eğitimsel etmen raporunun hemen tamamlanması sağlansın. İlgili bütün bulgulara ihtiyacım var.

Vulcan 3 kısa bir ara verip ekledi: Hızla yaklaşan bir kriz seziyorum.

“Nasıl bir kriz?” diye sordu Dill gerginlik içinde.

İdeolojik. Yeni bir yönelim su yüzüne çıkmanın eşliğinde. Alt sınıfların deneyimleri bir Geştalt oluşturmuş durumda. Tatminsizlikleri okunuyor.

“Tatminsizlik mi? Neyin tatminsizliği?”

Halk özünde istikrar kavramını reddeder. Çoğunlukla, sağlam kökler salmaya yetecek kadar mülk sahibi olmayanlar güvenlikten ziyade kazanç peşindedir. Onlar toplumu macera yaşanacak bir arena olarak görür. Toplum, dahilinde daha üstün bir iktidar statüsüne erişmeyi umdukları bir yapıdır.

“Anlıyorum,” dedi Dill sorumluluk bilinciyle.

Bizimki gibi akılcı bir şekilde kontrol edilen, istikrarlı toplumlar bu insanların arzularına gem vurur. Hızla değişen, istikrarsız toplumlarda alt sınıfların iktidarı ele geçirme olasılığı yüksektir. Esasen alt sınıflar maceracıdır, yaşamı kumar olarak, görevden ziyade oyun olarak algırlar. Bu oyunda kazanılacak olan da toplumsal iktidardır.

“Enteresan,” dedi Dill. “Yani onların gözünde şans kavramının önemli bir yeri var. Tepedekilerin şansı yaver gitmişti. Fakat...” Ama Vulcan 3 Dill’in konuya getirdiği yorumla hiç ilgilenmiyordu, konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

Halkın tatminsizliği ekonomik anlamda yoksunluğa değil, etkisizlik duygusuna kapılmalarına dayanıyor. Temel hedefleri yaşam standartlarında yükselme değil, daha fazla toplumsal güce sahip olmak. Duygusal yönelimleri yüzünden, güçlü bir lider figürü onları biçimlenmemiş öğelerden mütevellit kaotik bir kalabalık olmaktan çıkarıp işleyen bir birim haline getirmeyi başardığında doğrulup harekete geçerler.

Dill’in bu sözlerle verecek yanıtı yoktu. Öyle görünüyordu ki Vulcan 3 elindeki bilgileri tetkik etmiş ve rahatsızlık verecek ölçüde başarılı çıkarımlarda bulunmuştu. Pek tabii makinenin en başarılı olduğu iş buydu. Sonuçta tümevarım ve

tümdengelim metotlarıyla akıl yürütme konusunda kimsenin eline su dökemeyeceği bir makineydi. Bir adımdan diğerine insafsızca geçiyor ve doğru çıkarımı yapıyordu; o sonuç ne olursa olsun.

Vulcan 3, çağdaş dünyada uyumsuzluklar oluşmaya başladığı sonucuna doğrudan bir bilgisi olmaksızın, genel tarihsel prensipler dahilinde çıkarımlar yaparak varmıştı. Sıradan bir insanın, sabah uyanıp gönülsüzce günü selamlarken karşı karşıya kaldığı durumu resmetmişti. Buraya sıkışıp kalmış haliyle Vulcan 3, elindeki dolaylı ve eksik deliller aracılığıyla her şeyi olduğu gibi kur-gulamıştı.

Dill'in alnından terler fışkırdı. Karşısındaki tüm insanları ya da insan gruplarını aşan bir zekâydı. Bilgisayarın maharetinin böyle kanıtlanması; Greenstreet'in bir makinenin yapabileceklerinin bir insanın yapabilecekleriyle sınırlı olmakla kalmayıp o şeyleri daha hızlı yapabilmeye kadir olduğunun böyle ispatlanması...Vulcan 3, ayan beyan ne kadar zamanı olursa olsun, bir insanın yapması imkânsız şeyler yapıyordu.

Bu alt katta, yeraltı karanlığına gömülü, sürekli tecrit altında herhangi bir insan aklını oynatırdı. Ne dünyayla ilişkisi, ne de olup bittiğine dair bir fikri kalırdı. Zaman geçtikçe gerçeklik tasavvuru yavaş yavaş yok olur ve gün geçtikçe sanrılar âleminde kaybolurdu. Oysa Vulcan 3 durmadan bunun tam aksi istikametinde yol alıyordu. Bir anlamda, eninde sonunda erişeceği akliselim mertebesine ya da en azından olgunluk seviyesine doğru aşama aşama ilerliyordu.

Olgunluğu, olgu ve olaylara dair net, doğru ve bütüncül bir görü sahibi olmak şeklinde tanımlayacak olursak Vulcan 3, o raddeye erişecekti. Jason Dill böyle bir görünün, bir insana ne geçmişte nasip olduğunu ne de gelecekte olacağını fark etti. İnsanların bakış açısı kısıtlıydı. Bu devinki ise değil!

“Eğitimsel araştırmayı hızlandıracam,” diye mırıldandı. “Başka bir ihtiyacın var mı?”

Kırsal dilbilime ilişkin istatistik raporu gelmedi. Neden? Alt koordinatörlerinden Arthur Graveson Pitt’in kişisel denetimi altındaydı.

Dill içinden küfretti. Tanrım! Kendisine yüklenen ve depoladığı milyarlarca verinin birini bile gözden kaçırmıyor, kaybetmiyor ya da yanlış değerlendirmiyordu Vulcan 3. “Pitt bir kaza geçirdi,” dedi zihni çaresizce çırpınan Dill yüksek sesle. “Arabası Colorado’daki virajlı bir dağ yolunda takla attı. Ben öyle anımsıyorum en azından. Emin olmak için kontrol etmem gerek, ama...”

Raporunu başkası tamamlasın. Rapor gerekli. Durumu ciddi mi?

Dill duraksadı. “Esasen yaşayacağını sanmıyorlar. Dediklerine göre...”

Neden geçtiğimiz yıl içinde bu kadar çok T-sınıfı çalışan öldü? Bu konuda daha fazla bilgi istiyorum. İstatistiklerime göre doğal nedenlerle ölüm oranı bu sayının sadece beşte biri olmalıydı. Hayati bir faktör eksik. Daha çok veri almalıyım.

“Anlaşıldı,” diye homurdandı Dill. “Daha çok veri yükleyeceğiz, nasıl istersen.”

Kontrol Konseyini özel bir toplantıya çağırmayı düşünüyorum. On Bir Bölge Direktörüne bağlı çalışan

personeli şahsen sorgulama kararı vermenin eşiğindedim.

Dill bu sözler karşısında donup kaldı. Konuşmaya çalıştı, ama bir müddet ağzını açamadı. Tek yapabildiği sözcük şeridine gözlerini dikmekti. Şerit amansızca akmaya devam ediyordu.

Verilerin sağlanması şekli tatmin edici değil. Görevden alınmanı ve yeni bir veri yükleme sistemi getirilmesini talep edebilirim.

Dill'in ağzı açılıp kapandı. Gözle görülür şekilde titrediğini fark edip bilgisayardan öteye doğru adım attı. "İstediğin başka bir şey yoksa," diye toparladı, "yapmam gereken işler var. Cenevre'de." Tek istediği bulunduğu durumdan kurtulmak, odadan çıkmaktı.

Başka bir şey yok. Gidebilirsin.

Dill olabildiğince hızla odadan ayrılp ekspres asansörle yeryüzüne çıktı. Etrafında bulanık bir biçimde gördüğü muhafızlar üstünü kontrol etti, fakat Dill onları tam olarak algılamıyordu bile.

Bu nasıl bir sorgu, diye düşündü. Nasıl bir işkence. Atlanta'daki psikologlar halt etmiş; benim gün be gün katlanmak zorunda olduğum şeyin yanında solda sıfır kalırlar.

Tanrım, bu makineden nasıl da nefret ediyorum, diye düşündü. Titremesi geçmemişti, çarpıntısı vardı; doğru dürüst nefes alamadığı için bir süre dış lobideki deri kanepelerden birine oturup kendini toparlamaya çalıştı.

Görevlilerden birine, "Bir bardak uyarıcı bir şey getirebilir misiniz? Elinizde ne varsa," dedi.

Kısa bir süre sonra istediği şey uzun yeşil bir bardakta duruyordu elinde. Bunu bir dikişte yu-

varladıktan sonra kendini bir nebze daha iyi hissetti. Görevlinin ödeme için beklediğini fark etti; adam elinde bir tepsi ve hesabı tutuyordu.

“Yetmiş beş sent, efendim,” dedi görevli.

Dill için bardağı taşıran son damla oldu bu. İdari Direktör olması onu bu tarz dertlerden azade kılmıyor, para bulmak için ceplerini karıştırması gerekiyordu. Ve tüm bunlar olurken, ben bu gerzek için yetmiş beş sent bulmaya çalışırken, toplumun geleceği benim elime bakıyor, diye düşündü.

Bırakacağım, havaya uçup paramparça olsunlar. *Uğraşmaktan vazgeçeceğim.*

William Barris, taksi Rachel Pitt’le kendisini alıp şehrin karanlık, aşırı kalabalık, eski bölgesine getirince kendini biraz rahatlamış hissetti. Kaldırımlarda kılık kıyafeti pejmürde, şapkaları eski püskü yaşlı adamlar öbek öbek oturuyordu. Gençler dükkân vitrinleri önünde aylak aylak dolaşıyordu. Barris’in dikkatini vitrinlerin çoğunun, sergilenen mallar çalınmasın diye demir parmaklık ya da kafeslerle çevrilmiş olduğu çekti. Bina aralarındaki geçitler çöp yığınlarıyla doluydu.

“Buralara gelmekten rahatsız olmadın, değil mi?” diye sordu yanında duran kadına. “Yoksa iç karartıcı mı geldi?”

Rachel mantosunu çıkarıp kucağına koymuştu. Muhtemelen polis kendisini tutukladığında üzerinde olan; Barris’te daha ziyade evde giyilecek bir şeymiş izlenimi uyandıran, kısa kollu, pamuklu bir gömlek giymişti. Boğazına tozmuş gibi duran bir şey bulaşmış olduğunu gördü Barris.

Suratında yorgun, beti benzi atmış bir ifade vardı ve halsiz duruyordu.

“Bu şehri seviyorum, biliyor musunuz?” dedi Rachel bir süre sonra.

“Bu bölgeyi bile mi?”

“Bu bölgede kalıyorum,” dedi. “Beni saldıklarımdan bu yana.”

“Toparlanmanıza fırsat tanıdılar mı? Yanınıza kıyafet alabildiniz mi?” diye sordu Barris.

“Hiçbir şey alamadım.”

“Peki ya para?”

“Çok naziktiler.” Sesinde bıkkın bir alaycılık tınısı vardı. “Hayır, para alınama izin vermediler. Doğrudan bir polis gemisine tıkip Avrupa’ya getirdiler. Ama bırakmadan önce, kocamın maaşından eve dönmeme yetecek kadar para çekmeme izin verdiler.” Başını çevirerek konuşmaya devam etti, “Bürokratik işlemler sebebiyle düzenli ödemelerin yatmaya başlaması aylar alacak. Lütufta bulundular yani.”

Barris buna karşılık bir şey diyemedi.

“Birliğin bana böyle davranmasına,” dedi Rachel, “içerlemiş olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet.”

“Haklısınız, içerledim.”

Taksi eski, önünde yırtık pırtık bir tentesi olan, tuğladan bir otelin önüne yanaşıyordu. Bond Otel’in görünüşü karşısında dehşete düşen Barris, “Burası size uygun mu, bu yer?” diye sordu.

“Evet,” dedi Rachel. “Aslında ben de taksiye bizi buraya getirmesini söyleyecektim. Niyetim sizi buraya getirmektir.”

Taksi durdu ve kapısı açıldı. Barris parayı öderken, şoförün karar vermesine izin vermeme-

liydim belki, diye düşündü. Belki tekrar taksiye binip başka yere gitmeliyim. Dönüp kafasını kaldırarak otele baktı.

Rachel Pitt basamakları çıkmaya başlamıştı bile. Artık çok geçti.

Kapıda elleri ceplerinde bir adam belirdi. Üzerinde koyu renkli, pasaklı bir palto, kafasında alnını örtecek şekilde takılmış bir kasket vardı. Adam Rachel'a baktı ve bir şeyler dedi.

Barris kadının peşi sıra basamakları çıktı hemen. Kolunu tutup adamla arasına girdi. Adama, "Ayağını denk al," dedi elini göğüs cebinde taşıdığı ışın kaleminin üstüne koyarak.

"Telaşa mahal yok, bayım," dedi adam yavaş ve alçak bir ses tonuyla. Barris'i inceledi. "Bayan Pitt'e sarkıntılık etmiyorum. Ne zaman vardığınızı sordum sadece." Barris'le Rachel'ın arkasına geçerek, "İçeri girin Direktör. Yukarıda konuşabileceğimiz bir oda var. Bizi burada kimse rahatsız etmez. İyi bir yer seçmişsiniz," dedi.

Ya da daha doğrusu, diye düşündü Barris buz kesmiş bir şekilde, taksi şoförü ile Rachel Pitt iyi bir yer seçmiş. Yapabileceği hiçbir şey yoktu; omurgasında adamın ısı ışını silahının ucunu hissetti.

Pis ve karanlık lobiden geçip merdivenlere doğru ilerlerlerken adam muhabbet ediyormuşçasına, "Bir din adamının öyle yakışsız bir şey yapacağını düşünmemeniz gerekir," dedi. Barris asansörün bozuk olduğunu fark etti; en azından üstünde öyle yazıyordu. "Ya da belki," dedi adam, "görevimin tarihi nişanı gözünüzden kaçtı." Merdivenlere varınca adam durup çevresine baktı ve kasketini çıkardı.

Meydana çıkan sert, çıkık alınlı yüz Barris'e tanıdık gelmişti. Kırılmış da yerine tam oturtulamamış gibi duran hafif yamuk burun. Adamın bütün suratına bu haşın ve sert görünümü katan, bilhassa kısacık kesilmiş saçlar.

"Bu Peder Fields," dedi Rachel.

Adam sırtınca çarpık ve iri dişleri olduğunu gördü Barris. Fotoğraftan bu özelliği anlaşılmıyor, diye düşündü. Bu çıkık çene yapısı da. Fotoğraf adamı bir yere kadar temsil ediyor, ancak kapsamlı bir imge sunmuyordu. Bir açıdan Peder Fields, din adamından çok görmüş geçirmiş ve hırpalanmış bir dövüşçüyü andırıyordu.

Barris, kendisiyle ilk kez göz göze geldiğinde etraflı ve katıksız bir korku duydu; daha önce hiç hissetmediği ölçüde net bir korkuydu bu.

Önlerinde duran Rachel merdivenleri çıkmaya başladı.

8

Barris, otel odasının penceresinden dalgın dalgın Cenevre boyunca uzanan binaları ve damları seyreden Rachel Pitt'i göstererek, "Bu kadının ne ara sizin tarafınıza geçtiğini bilmek isterdim," dedi.

Rachel dönüp "Buradan Birlik Kontrol görünüyor," dedi.

"Tabii görülüyor," diye cevap verdi Peder Fields, boşuk bir homurtuyla. Üzerinde çizgili bir bornoz, ayağında içi tüylü kumaş kaplı terlikler bir köşede oturuyordu. Bir elinde tornavida, diğerinde ampul duyu vardı. Duş almak için banyoya girmişti, ama lamba yanmamıştı. Şifacılarından olmaları muhtemel iki adam kumar masasının başına oturmuş, ortada duran üst üste dizili telle bağlanmış birtakım broşür yığınlarıyla uğraşıyordu. Barris bunların Hareketin propaganda materyalleri olduğuna hükmetti, dağılmaya hazırlandılar.

"Bu bir rastlantı mı?" diye sordu Rachel.

Duyu tamir etmeye çalışan Peder kadının sorusuna aldırış etmeyip homurdandı. Sonra başını kaldırarak sert bir tonla Barris'le konuşmaya

başladı: “Şimdi beni dinleyin. Size yalan söylemeyeceğim, çünkü yalan üzerine kurulu olan sizin örgütünüz. Beni tanıyanlar yalana başvurmaya ihtiyaç duymadığımı bilir. Neden duyayım? Hakikat benim en büyük silahım.”

“Hakikat ne?”

“Hakikat şu ki çok yakında, şu dışarıda gördüğünüz caddeden geçip hanımefendinin seyretmekte olduğu büyük binaya gideceğiz ve Birliğin varlığı sona erecek.” Çarpık dişlerini meydana çıkaracak şekilde sırttı. Fakat bu garip de olsa, dostça bir sırtıştı. Adam Barris’in kendisine eşlik etmesini, gülüşüne onaylayan bir edayla karşılık vermesini bekliyordu sanki.

Barris son derece alaycı bir biçimde, “İyi şanslar,” dedi.

“Şans,” diye tekrarladı Fields. “Şansa ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan tek şey hız. Çürük meyveyi sopayla dürtüp dalından düşürmek gibi bir iş bu yoksa.” Doğup büyüdüğü yerin aksanıyla sözcükleri uzata uzata konuşuyordu; Taubmann’ın bölgesinin, yani Güney Amerika’nın alt sınırını oluşturan Güney Eyaletlerine aitti bu aksan.

“Taşralı benzetmeleriniz bana sökmez,” dedi.

“Yanlışınız var, Sayın Direktör,” diyerek güldü Fields.

“Bu bir teşbihti,” diye Fields’a destek çıktı Rachel ifadesizce.

Barris kızarıp bozardığını hissetti. Bu insanlar kendisiyle düpedüz alay ediyor, o da oyunlarına geliyordu. Çizgili bornoz giymiş adama, “Yandaş kazanma gücünüze hayran oldum. Bu kadının kocasının öldürülmesini siz ayarlıyorsunuz, o da

sizinle tanıştıktan sonra Hareketinize katılıyor. Çok etkileyici,” dedi.

Fields bir süre bir şey söylemedi. Sonunda duyu yere fırlattı. “Herhalde yüz senelik,” dedi. “Doğduğumdan beri Birleşik Devletlerde böyle bir şey görmedim. Bir de bu bölgeye ‘modern’ derler.” Kaşlarını çatıp alt dudağını ısırıldı. “Duruma ahlaken içerlemenizi takdirle karşılıyorum. Birisinin zavallı adamın kafasını ezdiği su götürmez.”

“Siz de oradaydınız,” dedi Barris.

“Ah, evet,” dedi Fields. Barris’i enine boyuna inceledi; sert, koyu gözleri büyüyüp daha da hidetli bir hal almıştı sanki. “Bazen ben de kendimi kaybediyorum,” dedi. “Şu giydiğiniz pek hoş takım elbiseyi, o gri takımı ve beyaz gömleği, o parlak siyah ayakkabıları görünce mesela.” Barris’i baştan aşağıya süzdü. “Özellikle de hepinizin cebinde duran o şeyi görünce kaybediyorum kendimi. Şu ışın kalemimi.”

“Peder Fields’ı bir keresinde bir vergi tahsildarı yakmıştı,” dedi Rachel Barris’e.

“Evet,” dedi Fields. “Birliğin vergi tahsildarlarının dokunulmazlığı olduğunu biliyor muydunuz? Hiçbir vatandaş bu insanlara karşı kanuni işlem başlatamıyor. Ne güzel, değil mi?” Kolunu kaldırıp sağ manşetini sıyırdı; Barris adamın bileğinden dirseğine kadar olan kısmında et yerine kalıcı bir yara dokusu olduğunu gördü. “Hadi buna da ahlaken içerleyin,” dedi Barris’e.

“Zaten içerliyorum,” diye cevap verdi Barris. “Genel vergi tahsilatı yöntemlerini hiçbir zaman onaylamadım. Benim bölgemde böyle şeylere rastlayamazsınız.”

“Öyle, evet,” dedi Fields. Ses tonu biraz yumuşamıştı; sakinleşmiş gibiydi. “Hakkınızdaki gerçeklerden biri bu. Diğer direktörlere nazaran o kadar da kötü değilsiniz. Büronuzun içinde ve yakınında birkaç adamımız var. Hakkınızda bir sürü şey biliyoruz. Buraya, Cenevre’ye geliş sebebiniz Vulcan 3’ün neden biz Şifacılarla ilgili herhangi bir doktrin ortaya koymadığını öğrenmek. İhtiyar Jason Dill’in soru formlarınızı suratınıza atabilmesi ve sizin bu konuda yapacak hiçbir şeyinizin olmaması onurunuzla dokunuyor. Makinenizin bizimle ilgili hiçbir şey söylememesi gerçekten çok acayip.”

Barris bu sözlere cevap vermedi.

“Bir anlamda bu bize avantaj sağlıyor,” dedi Fields. “Herhangi bir harekât politikanız yok; makine konuşana kadar gün saymak zorundasınız. Zira insan elinden çıkma bir politika üretmek aklınızın ucundan geçmiyor.”

“Benim kendi bölgemde bir politikam var. Mümkün olduğunca çok Şifacıyı, görür görmez yakalayıp kodese tıkmak,” dedi Barris.

“Neden?” diye sordu Rachel Pitt.

“Ölmüş kocanıza sorun,” diye cevapladı Barris, kadına karşı düşmanca bir tavırla. “Sizi anlayamıyorum,” dedi. “Kocanız kalkıp işe gidiyor ve bu insanlar...”

Fields lafını böldü, “Direktör, siz Atlanta’daki psikologların muamelesine hiç maruz kalmadınız.” Alçak sesle konuşuyordu. “Bu kadın kaldı. Bir ölçüye, çok küçük bir ölçüye kadar ben de kaldım. Onun gibi değil. Onun durumunda aceleleri vardı.”

Bir süre kimse konuşmadı.

Barris söyleyebileceği pek bir şey olmadığını fark etti. Kumar masasına doğru yürüdü ve bir amacı olmaksızın broşürlerden birini alıp büyük siyah harflerle yazılmış yazıyı okudu.

NASIL YAŞAYACAĞINIZ KONUSUNDA SÖZ
HAKKINIZ VAR MI?

EN SON NE ZAMAN OY KULLANDINIZ?

“Yirmi yıldır,” dedi Fields, “tek bir halk oylaması bile yapılmadı. Okullarınızdaki küçük çocuklara bunu da öğretiyorlar mı?”

“Yapılması gerek,” dedi Barris.

“Bay Barris,” dedi Fields. Sesi gergin ve kısıktı. “Bize katılan ilk direktör olmaya ne dersiniz?” Barris, Fields’ın sesinde anlık bir yalvarış tonu yakaladıysa da, bu ton hemen kayboldu, adamın sesi de, yüzü de ciddiyete büründü. “Gelecekte yazılacak tarih kitaplarında çok fiyakalı bir yeriniz olur,” deyip kaba bir kahkaha attı. Sonra ampul duyunu alıp uğraşmaya devam etti. Barris yokmuş gibi davranıyor, hatta bir cevap bile beklemiyor gibi görünüyordu.

Rachel, Barris’e doğru gelerek kendi sert ve kontrollü üslubuyla, “Direktör, şaka yapmıyor. Gerçekten Harekete katılmanızı istiyor,” dedi.

“Neyin yanlış olduğunu sezebilen bir insan-sınız. Bulduğumuz durumun ne ölçüde yanlış olduğunu biliyorsunuz. Tüm o hırs ve kuşku. Ne için?” dedi Fields, “Belki size haksızlık ediyordur; ama Tanrı biliyor ya, en üst seviyelerdeki adamlarınızın deli olduğunu düşünüyorum, Bay

Barris. Jason Dill'in deli olduğuna eminim. Çoğu direktör ve personelinin de. Okullarda da deli yetiştiriyorlar. Kızımı alıp o okullardan birine tıktıklarını biliyor musunuz? Bildiğim kadarıyla şu anda orada. Okullara sızmayı tam olarak başaramadık. Okullarda gerçekten sağlamsınız. Sizin için büyük önem taşıyorlar.”

“Siz Birlik okulunda okudunuz,” dedi Rachel, Barris’e. “Çocuklara sorgulamamayı, karşı çıkamamayı öğrettiklerini biliyorsunuz. Çocuklara itaat etmeleri öğretiliyor. Arthur da bu okullardan birinin ürünüydü. Cana yakın, hoş görünen, hoş giyinen, kariyer basamaklarını tırmanan...” Birden sustu.

Ve ölen, diye düşündü Barris.

“Bize katılmayacaksanız,” dedi Fields, “kapıdan çıkıp yola düşebilir ve Jason Dill’le randevunuza gidebilirsiniz.”

“Randevum yok,” dedi Barris.

“Doğru,” diye onayladı Fields.

Rachel bir çığlık kopardı. Pencereyi işaret ediyordu.

Parıldayan metalden yapılmış bir şey pencere pervazından odanın içine giriyordu. Havalanıp uçmaya başladı. Savrulurken tiz bir ses çıkarıyordu. Yönünü değiştirip Fields’a meyletti.

Kumar masasındaki adamlar ayağa fırlayıp ağızları açık bakakaldı. Birinin eli belindeki tabancaya gitti.

Metal şey Fields’a doğru pike yaptı. Fields yüzünü elleriyle kapatıp kendini yere attı ve yuvarlandı. Çizgili bornozu havada dalgalandı ve terliklerinden biri ayağından fırlayıp halının diğer

ucuna savruldu. Yuvarlanırken bir ısı ışını silahı çıkardı ve yukarı doğrultup ateş ederek havayı taradı. Alevli bir kıvılcım Barris'e değip yaktı ve Barris kendini arkaya atarak gözlerini kapadı.

Hâlâ çığlık çığlığa bağırان Rachel Pitt, Barris'in önünde belirdi. Suratı korkudan darmaduman olmuştu. Hava enerji yüküyle çatırdıyordu; mavi gri yoğun bir madde bulutu bütün odayı kaplamıştı. Kanepe, sandalyeler, halı, duvarlar, hepsi alevler içindeydi. Duman yukarı doğru yükseldi ve Barris karanlığın içinde kıpraşan turuncu alev dilleri gördü. Rachel'in dumandan boğulmak üzere olduğunu fark etti; artık çığlık atmıyordu. Kendisi de kısmi körlük yaşıyordu. Kulakları çınlaya çınlaya kapıyı bulup kendini dışarı attı.

"Tamam geçti," dedi Peder Fields, sesi enerji çatırtıları arasında zorlukla duyuluyordu. "Şu küçük yangınları söndürün. Kahrolası şeyi hakladım." Çarpık tebessümüyle bir karaltı halinde duruyordu Barris'in önünde. Yüzünün bir yanı kötü yanmış, kısa saçlarının bir bölümü tütsülenmişti. Kızarık kafa derisi su toplamıştı ve parlıyor gibi görünüyordu. "Yangını söndürmeye yardım edebilirsen," dedi Barris'e neredeyse kibarca, "ben de belki şu kahrolası şeyin ne olduğunu anlamaya yetecek kadar kalıntısını bulabilirim."

Adamlardan biri koridorda elle çalışan bir yangın söndürücü bulmuş, gelip öfkeyle pompalayaarak yangın adacıklarını söndürmeye başlamıştı. Arkadaşı da başla bir söndürücü kapıp yardımına koştu. Barris yangını söndürme işini onlara bırakıp Rachel Pitt'i bulmak için odanın diğer ucuna gitti.

Kadın uzaktaki köşelerden birine çömelmiş, büzüşüp kalmıştı. Elleri birbirine kenetliydi. Barris kadını kaldırırken, Rachel'ın bedeninin sarıldığını hissetti. Barris'in kolları arasında hiçbir şey demeden durdu; onun farkında değilmiş gibiydi.

Fields yanında belirip, "Vay anasını, Barris, büyük bir kısmını buldum," dedi neşeli bir sesle. Antenler, alıcılar ve itici jetlerden oluşan karmaşık bir sisteme sahip, yanmış ama şeklini koruyan metal bir silindiri zafer edasıyla gösterdi. Ama akabinde Rachel Pitt'i görüp yüzü düştü. "Bu sefer toparlayabilecek mi acaba?" dedi. "Bize ilk geldiğinde de bu haldeydi. Atlanta'dakiler onu saldıktan sonra. Katatoni geçiriyor."

"Siz de onu kurtardınız, öyle mi?" dedi Barris.

"Kurtulmak istediği için kurtuldu. Bir şey yapmak istiyordu. Etkin olmak. Bize yardım etmek. Belki bu saldırı ona fazla geldi. Çok şeylere göğüs gerdi," dedi Fields. Omuz silkti, ama yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı.

"Belki yine görüşürüz," dedi Barris.

"Gidiyor musunuz?" dedi Fields. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Jason Dill'i görmeye."

"Ya o?" diye sordu Fields, Barris'in kollarındaki kadını işaret ederek. "Onu da götürüyor musunuz?"

"İzin verirseniz," dedi Barris.

"İstediginizi yapın," dedi Fields, düşünceli düşünceli bakarak. "Sizi pek çözemiyorum, Direktör." Yerel şivesi yok olmuştu. "Bizden yana mısınız, bize karşı mısınız? Ya da tarafınızın hangisi

olduğunu biliyor musunuz? Belki de bilmiyorsunuz; belki zaman içinde anlayacaksınız.”

“Asla cinayet işleyenlerin yanında yer almam,” dedi Barris.

“Yavaş cinayetler vardır, hızlı cinayetler vardır,” dedi Fields. “Beden cinayetleri vardır, akıl cinayetleri vardır. Uğursuz okullarınızda işledikleriniz gibi.”

Barris, Fields’ın yanından geçip dumana boğulmuş odadan koridora çıktı. Merdivenlerden lobiye indi.

Kaldırıma varınca bir robot taksiye el etti.

Bayan Pitt’i Cenevre alanından kendi bölgesine, Kuzey Amerika’ya yol alacak bir gemiye bindirdi. Görüntü ileticisi personelini aradı ve gemi New York’a indiği zaman karşılamaları ve kadına kendisi dönünceye kadar tıbbi bakım sağlanması hususunda talimat verdi. Bir emri daha vardı.

“Yetki alanımın dışına çıkarmayın. Transfer, özellikle de Güney Amerika’ya transfer yönünde bir talep gelirse itibar etmeyin.”

Çalışanı hemen uyanık bir şekilde, “Bu kişinin Atlanta yakınlarına gitmesini istemiyorsunuz yani,” dedi.

“Tastamam öyle,” dedi Barris, dile getirmesine gerek kalmadan personelin durumu anladığını fark ederek. Muhtemelen Birlik bünyesinde ne kastettiğini anlamayacak kimse yoktu. Atlanta, alt olsun üst olsun herkes için birincil korku nesnesiydi.

Acaba bu Jason Dill’in ensesinde hissettiği bir tehdit mi, diye merak etti Barris görüntü ileti-

sinin bulunduğu kabinden çıkarken. Herhalde o bundan muaftır; mantık açısından onun korkacak bir şeyi olmaması gerek. Ama mantık dışı bir şekilde korkuyor olabilir yine de.

Kalabalık, gürültülü terminal binasını geçip öğle yemeği verilen bankolardan birine doğru ilerledi. Bir sandviçle kahve siparişi verdi ve karınını doyurup bir süre oturarak kendini toparlayıp düşünüp taşındı.

Gerçekten de Dill'e beni ihanetle suçlayan bir mektup gitti mi acaba, diye düşündü. Rachel doğru mu söylüyordu? Muhtemelen hayır. Bu büyük olasılıkla kendisini alıkoymak, Birlik Kontrole gitmesini engellemek için kullandıkları bir araçtı.

Şansını denemek zorunda olduğuna kanaat getirdi. Elbette içeriye adam sokup bir süre sonra durumun aslını öğrenebilirdi. Bir hafta yeter. Ama o kadar beklemeye vaktim yok. Dill'le hemen yüzleşmek istiyorum. Buraya geliş amacım bu.

Üstelik onlarla, düşmanla bir arada bulundum. Böyle bir mektup varsa, artık "kanıt" olarak gösterilebilecek bir şey de var. Birlik yapısının başka bir şeye ihtiyacı yok; ihanetten yargılanır ve suçlu bulunurum. Bu da benim sonum olur, hem sistemin yüksek rütbeli görevlisi olarak hem de yaşayan, nefes alan bir insan olarak. Evet, yine yürüyor, dolaşıyor olurdu, ama esasen yaşıyor olmazdı.

Ve artık geriye, kendi bölgesine de dönemeyeceğini fark etti. Hoşuma gitse de gitmese de Peder Fields'la yüz yüze görüştüm; onunla bağlantı kurdum ve Birliğin içindeki ya da dışındaki olası tüm

düşmanlarımla eline hayatım boyunca kullanabilecekleri bir koz verdim. Vazgeçmek, Jason Dill'in karşısına dikilmekten caymak için artık çok geç. İronik bir biçimde, beni buna mecbur eden Peder Fields oldu; halbuki engellemeye çalıştığı da tam olarak buydu, diye düşündü.

Hesabı ödeyip bankodan ayrıldı. Dışarıya, kaldırıma çıkıp başka bir robot taksi çağırdı ve şoföre kendisini Birlik Kontrole götürmesini söyledi.

Barris adamın bir ordu sekreter ve kâtip arasından geçerek Jason Dill'in birbirine bağlı şekilde düzenlenmiş bürolardan oluşan şahsi karargâhına girdi. Gri paltosunun kol manşetine takılı kırmızı bir şerit olan Direktörlük sırmasını gören Birlik Kontrol memurları itaatkâr bir biçimde yolundan çekiliyor, odaları birbirine bağlayan geçitlerin önünü açıyorlardı. Son kapının da açılmasıyla, Barris birden kendini Jason Dill'in karşısında buldu.

Jason Dill elindeki raporları masaya bırakarak yavaşça başını kaldırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" İlk bakışta Barris'i tanımamış gibiydi; gözü önce Direktörlük nişanına, sonra tekrar suratına kaydı. "Odama böyle dalman," dedi Dill, "söz konusu bile olamaz."

"Sizinle konuşmaya geldim," dedi Barris, ardından büronun kapısını kapatarak. Kapı çarparak kapanınca Dill sıçradı. Doğruluk gibi oldu, ama sonra vazgeçti.

"Direktör Barris," diye mırıldandı. Gözleri kıslmıştı. "Usule uygun şekilde bir randevu kâğıdı doldurun. Prosedürleri gayet iyi bildiğinizi..."

Barris sözünü yanda kesti. “Neden soru forumu geri gönderdiniz? Vulcan 3’ten bilgi mi saklıyorsunuz?”

Sessizlik.

Jason Dill’in beti benzi attı. “Formunuz doğru doldurulmamıştı. Birlik Yasası Altıncı Kısım, Onuncu Maddeye göre...”

“Bilgilerin Vulcan 3’e ulaşmasını engelliyorsunuz; Şifacılarla ilgili bir politika bildirmeme sebebi bu.” Yerinde oturan Dill’e yaklaştı, tepesine dikildi, fakat Dill gözlerini masasında duran kâğıtlara çevirerek bakışlarını kaçırdı. “Neden? Hiç mantıklı değil. Bunun ne anlama geleceğini biliyorsunuz. İhanet! Veri saklamak, girdileri kasten tahrif etmek. Hakkınızda suç duyurusunda bulunabilir, hatta sizi tutuklatabilirim.” Barris ellerini masaya yaslayıp bağırarak konuşmayı sürdürdü, “Bu yaptığınızın amacı on bir direktörü izole edip yıpratarak...”

Durdu. Bir ışın kaleminin namlusuyla yüz yüze geldi. Barris odasına daldığından beri Jason Dill’in elindeydi kalem. Dill’in orta yaşlı bir adama ait suratı deli gibi seğiriyordu; küçük tüpü tutarken gözleri çakmak çakmaktı. “Şimdi sesinizi kesin, Direktör,” dedi buz gibi bir sesle. “Taktiğinize hayran oldum. Saldırgan bir tavır. Tek bir söz söyleme fırsatı tanımadan suçlamalarda bulunmak. İşletmenin standart prosedürü.” Yavaşça ve derin derin nefes çekerek soluyordu. “Kahrolasıca,” diye patladı, “oturun.”

Barris temkinli bir şekilde oturdu. Diyeceğimi dedim, diye düşündü. Adam haklı. Ve zeki. Bunca zaman benden çok daha fazla şey görmüş geçir-

miştir hiç kuşkusuz. Buraya böyle dalan, öfkeyle bağırıp çağıran, onu sıkıştırmaya çalışan ilk ben değilim herhalde.

Barris bunları düşününce kendine güvenini kaybetti. Fakat gözlerini yaşı geçkin adamdan ayırmadı; geri adım atmadı.

Jason Dill'in benzi küle dönmüştü. Kırşık alnında terler birikmişti; mendilini çıkararak teri sildi. Ama diğer eliyle ışın kalemini doğrultmaya devam ediyordu. "İkimiz de biraz sakinleştik," dedi. "Ki bence böylesi daha iyi. Fazlasıyla dramatiksiniz. Niye?" Dudaklarında belli belirsiz, çarpık bir gülüş belirdi. "Nasıl bir giriş yapacağınızı önceden çalıştınız mı?"

Adamın eli göğüs cebine gitti. Oradaki şişkinliği yokladı. Barris adamın ceketinin iç cebinde bir şey durduğunu, elinin istemsizce oraya gitmesine sebep olan bir şey olduğunu gördü. Yaptığı şeyi fark eden Dill elini hemen geri çekti.

Acaba ilaç mı, diye düşündü Barris.

"Şu ihanetle suçlama hamlesi," dedi Dill. "Bunu ben de deneyebilirim. Sizi darbe girişiminde bulunmakla suçlayabilirim." Masasının kenarındaki bir düğmeyi gösterdi. "Bütün bunlar, buraya böyle hararetle dalışınız, elbette ki kayıt altında. Elimde kanıt var." Bir düğmeye bastı ve masasındaki ekranda Cenevre Birlik operatörü belirdi. "Bana polisi bağlayın," dedi Dill. Işın kalemini Barris'e doğrultmuş vaziyette hattın bağlanmasını bekledi. "Başımda bir ton dert var. Zıvana-
dan çıkmış bir Direktörle uğraşacak vaktim yok."

"Birlik mahkemesinde sonuna kadar savaşmaya hazırım. Vicdanım temiz. Sistemi sistematik

bir biçimde, adım adım yıkan bir Direktöre karşı Birlik çıkarları uğruna mücadele ediyorum. Bütün hayatımı inceleyin, hiçbir şey bulamazsınız. Yıllar sürse de mahkemede sizi alt edeceğime eminim,” dedi.

“Bir mektup var elimizde,” dedi Dill. Ekranda kalın gerdanlı bir polis memurunun sıradan yüzü belirdi. “Beklemede kal,” talimatı verdi Dill. Polis memurunun durumu algılamaya çalışan gözleri, silahını Direktör Barris’e doğrultmuş İdari Direktör ile Barris arasında gidip geldi.

“Bahsettiğiniz mektubun içerdiği suçlamalar hiçbir gerçeğe dayanmıyor,” dedi Barris olabildiğince kendinden emin bir şekilde.

“Ya?” dedi Dill. “Ne gibi suçlamalarda bulunduğunu biliyorsunuz demek.”

“Rachel Pitt bana bütün bilgileri verdi,” dedi Barris. Demek ki kadın doğru söylüyordu. O halde içerdiği suçlamalar ne ölçüde gerçekdışı olursa olsun, bu mektup ve bu vaka birleşince hakkında suçlu kararı verilmesi olasıydı. Bu iki şey iç içe geçecek ve Birlik anlayışı çerçevesinde geçerli bir kanıt sayılacaktı.

Polis memuru gözünü Barris'e dikti.

Jason Dill ışın kalemını sıkı sıkı tutarak oturuyordu masasında.

“Bugün Peder Fields’la aynı odada bulundum,” dedi Barris.

Jason Dill görüntü ileticisine uzanarak düşündü ve sonra, “Şimdi kapatıyorum. Sizinle tekrar irtibata geçerim,” dedi. Başparmağıyla dokunup bağlantıyı kesti; Barris’e bakmayı sürdüren polis memurunun görüntüsü yavaş yavaş yok oldu.

Jason Dill masadan kalkıp Barris odaya girdiğinden beri çalışan kayıt tarayıcının kablosunu fişten çekti. Sonra yeniden oturdu.

“Mektuptaki suçlamalar doğruymuş!” dedi hayret içinde. “Tanrım, aklımın ucundan bile geçmemiş...” Durdu ve sonra alnını silerek, “Yok geçmişti. Bir anlığına. Direktör kademesine kadar ulaşmışlar demek,” dedi. Gözlerinden dehşet ve yorgunluk akıyordu.

“Beni silah zoruyla alıkoydular,” dedi Barris. “Buraya, Cenevre’ye vardığımda.”

Yaşlı adamın suratından delice bir açıkgozlülükle karışık bir kuşku dalgası geçti. Barris, adamın Şifacıların Birliğ’in bu denli üst kademelerine ulaştıklarına pek tabii ki inanmak istemediğini fark etti. Durumu açıklayacak herhangi bir dala, herhangi bir açıklamaya tutunmayı tercih edecekti. Hatta gerçeğe bile, diye düşündü Barris imalı bir şekilde. Alışkanlık haline gelmiş örgüte özgü kuşkuculuğu bastıran bir psikolojik gereksinimi vardı Jason Dill’in.

“Bana güvenebilirsiniz,” dedi Barris.

“Neden güveneyim?” Işın kalemi hâlâ üzerine doğrultulmuştu, ancak Dill çelişkili duygular içindeydi.

“Birine inanmanız gerek,” dedi Barris. “Bir kez olsun. Şu göğsünüzdeki, elinizi uzatıp yokladığınız şey ne?”

Dill yüzünü buruşturarak eline baktı, yine göğsüne gitmişti. Elini çekti. “Korkularım üzerine oynamayın,” dedi.

“Yalnız kalmaktan mı korkuyorsunuz?” diye sordu Barris. “Herkesin size karşı olmasından mı? Şu sıvazlayıp durduğunuz şey fiziksel bir yara mı?”

“Hayır,” dedi Dill. “Fazla tahmin yürütüyorsunuz; haddinizi aştınız.” Fakat şimdi kendine daha hâkim gibiydi. “Bakın, Direktör,” dedi. “Size bir şey söyleyeceğim. Benim fazla bir ömrüm kalmadı sanırım. Bu göreve geldiğimden beri sağlığım çok bozuldu. Belki bir anlamda haklısınız... bu dokunduğum fiziksel bir yara. Bir gün benim bulunduğum pozisyona gelerseniz, sizin de derinlere işlemiş yaralarınız, hastalıklarınız olacak. Çünkü çevreniz bu yaraları açan insanlarla çevrili olacak.”

“Birkaç nizami polis bölüğüyle Bond Otel’e baskın düzenlemeniz iyi bir fikir olabilir,” dedi Barris. “Bir saat önce oradaydı. Şehrin eski kısmında. Buradan en fazla iki üç kilometre uzakta bir yer.”

“Gitmiştir bile,” dedi Dill. “Şehrin kenar mahallelerinde böyle bir görünüp bir kayboluyor. Asla yakalayamayacağız; girebileceği bin tane delik var.”

“Neredeyse ele geçirmiştiniz,” dedi Barris.

“Ne zaman?”

“Otel odasında. O robot iz sürücü aygıt gelip üstüne saldırdığında. Neredeyse yakacaktı adamı, ama Fields hızlı davrandı; yuvarlanıp aleti haklamayı başardı.”

“Hangi iz sürücü aygıt? Tarif edin,” dedi Dill. Barris tarif ederken Dill ters ters bakıyordu. Sesli sesli yutkunup durmasına rağmen, Barris’in konuşması bitene dek araya girmede.

“Sorun nedir?” diye sordu Barris. “Gördüğüm kadıyla bu elinizdeki en etkin karşı saldırı silahı. Böyle bir mekanizmayla Hareketi yıkmanız

işten değil. Bence duyduğunuz endişe ve huzursuzluk yersiz.”

Dill duyulması güç bir sesle, “Agnes Parker,” dedi.

“O kim?”

Dill, Barris’in farkında değilmiş gibi, “Önce Vulcan 2. Şimdi de Peder Fields’a bir girişim. Ama Fields yakayı sıyırmış.” Işın kalemını bırakarak elini ceketinin cebine soktu; eşeleyip iki makara bant çıkardı ve bantları masanın üstüne attı.

“Demek taşıdığınız şey buydu,” dedi Barris merakla. Makaraları alıp inceledi.

“Direktör, üçüncü bir güç var,” dedi Dill.

“Ne?” dedi Barris ürpererek.

“Üçüncü bir güç bize müdahale ediyor,” dedi Jason Dill garip bir gülümsemeyle. “Hepimizi alt edebilir. Çok güçlüye benziyor.”

Dill ışın kalemını göz önünden kaldırdı. Aralarında o olmadan karşılıklı durdular.

9

Bond otele yapılan baskın ustaca ve kapsamlı bir şekilde yürütüldüğü halde bir sonuç vermedi.

Jason Dill şaşırmamıştı.

Bürosunda tek başına, önünde bir hukuki dikte makinesiyle oturuyordu. Boğazını temizleyip makineye hızlı hızlı konuştu; “Ölümüm halinde, Birlik İdari Direktörü olarak Kuzey Amerika Direktörü William Barris’le irtibatımı gizli tutmayı neden uygun gördüğümün nedenlerini ve koşullarını açıklayacak resmi bildiri yerine geçmek üzere arz ederim. Direktör Barris’le Şifacılar Hareketi ile bağlantılı olarak ciddi anlamda şüpheli olduğunu bilerek temasta bulundum. Hareketin hain, katil ve...” Aklına doğru sözcük gelmediği için makineyi geçici olarak kapattı.

Saatine baktı. Beş dakika sonra Barris’le randevusu vardı; zaten bu önlem beyanını bitirmeye vakti olmayacaktı. Bu yüzden kaydı sildi. Daha sonra yeniden başlamanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Tabii daha sonra hayatta olursa...

Gidip onunla buluşmaya ve kendisine karşı dürüst davrandığını varsaymaya karar verdi. Onunla bütününüle işbirliği yapacak ve hiçbir şeyi saklamayacağım, diye düşündü.

Fakat temkini elden bırakmamak amacıyla masasının çekmecesini açıp içinden küçük bir kutu çıkardı. Kutudan paketlenmiş ve mühürlenmiş bir nesne çıkardı. Açtığı paketin içinde polisin şimdiye dek üretmeyi başardığı en küçük ısı ışını vardı. Silah olsa olsa bir fasulye tanesi kadardı.

Beraberinde verilen yapıştırıcı maddeyi kullanarak silahı sağ kulağının içine özenle sabitledi. Aletin rengi teninin rengine uyum sağladı; kendini duvardaki aynada inceleyip ışın silahının fark edilmeyeceğine ikna oldu.

Artık randevusuna hazırdı. Paltosunu aldı ve çevik adımlarla bürosundan çıktı.

Barris bantları bir masanın üzerinde açtı ve elleriyle düzleyerek yaydı. Dill yanında duruyordu.

“Ve bunlardan sonra başka bir şey gelmedi, öyle mi?” dedi Barris.

“Gelmedi,” dedi Dill. “Vulcan 2 o aşamada ortadan kalktı.” İki banttan ilkinde işaret edip, “Okumaya buradan başla,” dedi.

Bu Hareket ilk başta görüldüğünden daha büyük önem taşıyabilir. Hareketin bütün olarak bilgisayarlar serisinden ziyade Vulcan 3’e yönelik olduğu ortada. Ben geniş çaplı bir değerlendirme yapana dek Vulcan 3’ün konuyla ilgili bilgilendirilmemesini öneririm.

“Neden, diye sordum,” dedi Dill. “Sonraki bantda bak.”

Vulcan 3’ün önceki bilgisayarlardan temel farkını

düşün. Onun kararları objektif verilerin kesin surette gerçeklere dayalı olarak değerlendirilmesinin ötesindedir; özünde değer odaklı politikalar belirlemektir. Vulcan 3 teleolojik meselelerle uğraşır... bunun ne anlama geldiği bir bakışta çözülemez. Konuyu derinlemesine ele almam gerek.

“İşte bu,” dedi Dill. “Son. Muhtemelen Vulcan 2 konuyu gerçekten derinlemesine ele aldı. Sonuçta ortada metafizik bir sorun var; öyle mi, değil mi öğrenmemiz mümkün değil.”

“Bu bantlar eski görünüyor,” dedi Barris. İlk bandı inceleyerek, “Bu diğerinden daha eski. Birkaç ay,” dedi.

“İlk bant on beş aylık. İkincisi de...” Jason Dill omuz silkti. “Dört beş ay. Hatırlamıyorum.”

“Vulcan 2 bu ilk bandı bir seneyi aşkın bir zaman önce çıkarmış,” dedi Barris, “ve o zamandan beri Vulcan 3 Şifacılarla ilgili hiçbir talimat vermedi.”

Dill başını sallayarak onayladı.

“Vulcan 2'nin tavsiyesine uydun,” dedi Barris. “Bu bandı okuduğun andan itibaren Vulcan 3'e Hareketin gelişimiyle ilgili bilgi vermeyi kestin.” Yaşlı adamı süzerek, “Nedenini bilmeden Vulcan 3'ten bilgi kaçınyordun,” dedi. Yüzündeki hayret ifadesi arttı; dudakları öfkeyle burkuldu. “Bütün bu aylar, bütün bu zaman boyunca Vulcan 2'nin sana yapmanı söylediği şeyi yaptın! Tanrım, hangisi makine, hangisi insan? Sonra da bu iki bandı bağrında saklayıp...” Barris devam edemedi. Dişlerini sıktı. Hınçla, suçlayarak bakıyordu ona.

Yüzünün kızardığını hisseden Dill, “Vulcan 2'yle aramdaki ilişkiyi anlamam gerek. Biz eski

günlerden beri hep birlikte çalışmıştık. Vulcan 3'e kıyasla Vulcan 2 sınırlı bir makineydi tabii; ıskartaya çıkmıştı ve şimdi Vulcan 3'ün sahip olduğu otoriter konuma yerleşip mutlak siyasetler belirleyemezdi. Bir tek yardım etmek..." Sesinin acınacak bir şekilde sönüp gittiğini fark etti. Sonra bulunduğu duruma sinirlenmeye başladı; burada oturmuş, suçlu suçlu altında çalışan bir memura kendini savunmaya çalışıyordu. Bu kadarı saçmalığın daniskasıydı!

"İnsan bir kere bürokrat oldu mu hep bürokrat kalıyor demek. Ne denli yüksek rütbelere gelirse gelsin," dedi Barris. Sesinde buz gibi, ölümcül bir tını vardı; yaşlı adama karşı en ufak bir merhamet barındırmıyordu. Suratına çarpan bu ses karşısında Dill'in kanı çekiliyormuş gibi oldu. Sonra sırtını Barris'e dönüp yürümeye başladı. Yüzüne bakmadan konuşuyordu:

"Vulcan 2'ye bir düşkünlüğüm olduğunu itiraf ediyorum. Belki gerçekten de ona güvenmeye fazla meyilliydim."

"Güvenebileceğin bir şey bulmuştun yani. Belki de Şifacılar haklıdır. Hepimizle ilgili."

"Bir makineye güven duyduğum için mi tiksiniyorsun benden? Tanrım! Ne zaman bir ölçüm aletine, kadrana ya da sayaca baksan, ne zaman bir arabaya ya da gemiye binsen bir makineye güven duymuş olmuyor musun?"

Barris isteksizce de olsa başını sallayıp onayladı. "Ama bu aynı şey değil," dedi.

"Bilemezsin," dedi Dill. "Benim işimi yapmadın hiç. Benim bu bantların yapmamı söylediği şeye güvenmemle, su saatini okuyan birinin sa-

yacı okuyup sayıları not alması arasında hiçbir fark yok. Vulcan 3 tehlikeliydi ve Vulcan 2 de bunu biliyordu. Vulcan 2'nin sezgilerine ortak olduğum için utançla kuyruğumu mu kısıtırayım? Vulcan 3'ün başında, o melun harflerin o yüzeyden akışını ilk gördüğümde, ben de aynı şeyi hissetmiştim."

"Vulcan 2'nin kalıntılarına bakmama izin verirmisin?" dedi Barris.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi Dill. "Bunun için gereken tek şey senin üst düzey geçiş izni olan bir bakım tamircisi olduğuna dair bir kâğıt. Bu durumda Direktörlük nişanını takınmanı öneririm."

"Olur," dedi Barris. "Haydi işe koyulalım o zaman."

Kasvetli, ıssız odanın girişinde durup bir zamanlar bilgisayar olan harabeye baktı. Sus pus olmuş metal ve eğri büğrü makine parçaları işe yaramaz, şekilsiz bir yumak halinde duruyordu. Onu bu haliyle görmüş olmak, eski halini bilmemek çok üzücü, diye düşündü. Belki de değildi. Yanında duran Jason Dill kötü etkilenmiş benziyordu; bedeni çökmüş, istemsizce sağ kulağını kaşıyıp duruyor; buraya kendi getirdiği adamın pek farkında değilmiş gibi duruyordu.

"Fazla bir şey kalmamış," dedi Barris.

"İşlerini nasıl yapacaklarını iyi biliyorlarmış." Dill kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra zar zor da olsa kendini toparladı. "Koridorda şu şeylerden birinin sesini işittim. Hatta gördüm sayılır. Gözleri parlıyordu. Etrafta dolanıyordu. Bir yara-

sa ya da baykuştur olsa olsa diye düşündüm. Çıktım gittim.”

Barris çömelip yerden bir avuç dolusu ezilmiş tel ve röle aldı. “Bunları yeniden bir araya getirmek için herhangi bir girişimde bulunuldu mu?”

“Vulcan 2’yi mi?” diye mırıldandı Dill. “Dediğim gibi, öyle başarılı ve geniş bir tahribatta bulunulmuş ki...”

“Bileşenlerini,” dedi Barris. Komplike bir plastik tüpü dikkatle kaldırdı. “Mesela bu. Bu döner valf. Kabuğu gitmiş tabii, ama temel parçaları zarar görmemiş.”

Dill kuşkulu kuşkulu bakıyordu. “Hâlâ yaşayan parçaları olabileceği fikrini mi öne sürüyorsun?”

“Mekanik bir zarara uğramamışlar,” dedi Barris. “Başka bir iskelet içinde çalıştırılabilecek parçalar var. Bana Vulcan 2’nin Vulcan 3 ile ilgili nasıl bir çıkarımda bulunduğunu öğrenene kadar adım atamayız gibi geliyor. Kendimiz bazı tahminlerde bulunabiliriz, ama aynı şey olmaz.”

“Önerini temel alarak değerlendirmede bulunacak bir tamir ekibi oluşturacağım,” dedi Dill. “Ne yapılabileceğine bakalım. Elbette bu zaman alacak bir iş. Bu arada ne yapmayı öneriyorsun? Sence var olan politikayı izlemeye devam mı etmeliyim?”

“Vulcan 3’e yüklediğin verilerin bazılarını yükle. Birtakım haberlere nasıl tepki vereceğini görmek iyi olabilir,” dedi Barris.

“Ne gibi?”

“Vulcan 2’nin yok edildiği haberi.”

Bocalayan Dill, “Bu çok riskli olur. Ayağımız yere o kadar sağlam basmıyor. Ya yanılıyorsak?” dedi.

Yanıldığımızı sanmıyorum, diye düşündü Barris. Her dakika durum daha da netleşiyor. Ama belki parçalanmış bilgisayarı toparlamaya çalışana kadar beklemeliyiz. “Bir sürü risk var,” dedi yüksek sesle. “Bizim için, Birlik için.” Herkes için, diye düşündü.

Jason Dill kafasını sallayarak onayladı ve tekrar sağ kulağıyla oynamaya başladı.

“Ne var orada?” diye sordu Barris. Dill artık bantları yanında taşımadığı için belli ki onların yerine koyacak başka bir şey, güven hissi veren yeni bir sembol bulmuştu.

“H...hiç,” diye kekeledi Dill kızararak. “Bir çeşitlik herhalde. Gerginlikten,” diye ekledi. Elini uzatıp, “O bulduğun parçaları bana ver. Rekonstrüksiyon için gerekli olacaklar. Bakılacak bir şey olur olmaz sana haber verilmesini sağlarım.”

“Hayır,” dedi Barris. Bir anda düşünüp karar verdi ve elinden geldiğince ısrarla, “Bu işin burada yapılmamasını tercih ederim. Kuzey Amerika’da yapılmasını istiyorum,” dedi.

Dill şaşkınlık içinde bakakaldı. Sonrayavaş yavaş yüzüne bir gölge indi, “Senin bölgede. Senin ekiplerin yapacak.”

“Evet,” dedi Barris. “Bana anlattığın her şey uydurmaca olabilir. Bu bantların gayet rahat sahate olabilir. Emin olabildiğim tek şey seninle ilgili düşündüklerimin, beni buraya getiren düşüncelerimin doğru olduğu.” Kararlı ve tereddütsüz bir tonla konuşuyordu. “Vulcan 3’ten bilgi saklıyor olman Birliğe karşı suç işlediğin anlamına geliyor. Görev bilincim doğrultusunda Birlik mahkemelerinde karşına çıkmaya razıyım. Muhtemelen

ortaya sürdüğün gerekçeler doğru, ancak bunu doğrulamak için bu parçacıklara ihtiyacım var.” Bir tutam makara, şalter ve kabloyu avuçladı.

Dill çok uzun bir süre sesini çıkarmadı. Yine elini sağ kulağına koymuş duruyordu. Derken içini çekip konuştu. “Peki, Direktör. Seninle kavga etmekten yoruldum. Parçaları al. İstersen ekibini buraya getirip toplat ve yükleyip New York’a götür. Tatmin olana kadar oyna bunlarla.” Dönüp odadan çıktı ve loş, yankılı koridorda yürüyüp gitti.

Barris elleri Vulcan 2’nin parçalarıyla dolu bir vaziyette Dill’in arkasından baktı. Adam gözden kaybolunca tekrar nefes almaya başladığını hissetti. Bitti, diye geçirdi içinden. Kazandım. Hakkımda suçlamada bulunulmayacak; Cenevre’ye gelip onunla yüzleştirm ve paçayı sıyırdım.

Kendini bırakınca titremeye başlayan Barris parçaları ayıklamaya, daha detaylı ve sistemli bir arama yapmaya girişti.

Ertesi sabah saat sekizde Vulcan 2’nin kalıntıları sandıklara koyulmuş ve ticari bir nakliye aracına yüklenmişti. Vulcan 2’nin aslına ait bağlantı şemalarının sonuncusu da saat sekiz otuzda Barris’in mühendislerinin eline geçmişti. Araç saat dokuzda New York’a doğru yola çıktığında Barris derin bir soluk aldı. Havalandığı andan itibaren Jason Dill’in araç üzerinde bir yetkisi kalmıyordu.

Kendisi de saat onda kalkan ve New York ile Cenevre arasında seyahat eden turist ve işadamlarına yönelik hızlı ve lüks bir yolcu gemisine binip Vulcan 2’nin parçalarının peşinden gitti. Yolda banyo yapıp, tıraş olup giysilerini değiştirme

fırsatı bulmuş oldu böylece; bütün gece hummalı biçimde çalışmıştı.

Birinci sınıf salonundaki rahat koltuklardan birine gömülüp haftalardır ilk defa keyif çatarak dinlendi. Çevresindeki sesler ninni etkisi yaratmış, Barris'i yarı uyuklar bir hale sokmuştu. Koltukların arasında yürüyen şık kadınları izleyip etraftaki insanların genellikle sosyal içerikli olan sohbetlerine kulak kabartarak boş boş uzandı.

"İçecek bir şey alır mıydınız, efendim?" diye sordu yanına gelen robot hizmetli.

İyi kalite bir koyu Alman birası, yanına da bu uçuşların meşhur peynir tabağından sipariş etti.

Tam *Port de salut* peynirinden bir lokma alıyordu ki karşısındaki adamın okuduğu *London Times* gazetesinin manşeti çarptı gözüne. Ayağa fırlayıp gazete dağıtan robotu aradı, buldu, kendine bir gazete aldı ve hızla yerine döndü.

DİREKTÖR TAUBMANN VE HENDERSON ŞİFACILARIN ILLINOIS ZAFERİNDEN YETKİLİLERİ SUÇLUYOR.

SORUŞTURMA TALEP EDİYORLAR.

Barris afallayarak, Illinois'nin kırsal bölgelerindeki kasabalarda gerçekleşen özenle planlanmış kitlesel Hareket ayaklanmasının Chicago'daki işçi sınıfı ayaklanmasıyla birlikte koordine edildiğini okudu. İki grup birleşerek eyaletin büyük bir kısmında Birlik kontrolüne, en azından bir süreliğine son vermişti.

Kendisini dehşete düşüren son derece küçük bir haber başlığı daha vardı.

KUZEY AMERİKA DİREKTÖRÜ BARRİS'E ULA-
ŞILAMIYOR.
KENDİSİ NEW YORK'TA DEĞİL.

Yokluğu sırasında boş durmamış, durumdan gayet iyi faydalanmışlardı. Hem de yalnızca Hareket değil, diye düşündü karamsarlık içinde. Taubmann da. Küçük Asya Direktörü Henderson da. İkisi geçmişte de defalarca ortaklık kurmuştu.

Soruşturmayı yürütmek, tabii ki Jason Dill'in bürosunun göreviydi. Zaten buraya kadar Dill'i zor idare edebildim, şimdi Taubmann'dan alacağı ufak bir destekle dünyayı başıma yıkabilir. Hatta tam şu anda, ben böyle uçuşun ortasında sıkışıp kalmışken bile... Muhtemelen onları bu işe azmettiren de bizzat Dill'dir. Dill ve Taubmann güçlerini çoktan bana karşı birleştirmiş olabilir.

Düşünceleri birbirine girdiyse de, sonradan kendini toparlamayı başardı. İyi bir pozisyon-da olduğuna karar verdi. Vulcan 2'nin kalıntıları elimde ve her şeyden önce Dill'i zorlayıp neler yaptığını itiraf ettirdim. Başka kimse bilmiyor! Bu bilgiye sahip olduğum için bana karşı cephe almaya asla cesaret edemez. Duyuracak olsam...

Bölgemdeki Hareket konusunda izlediğim yollar hakkında soruşturma açılmasını iyi zamanlanmış bir şekilde talep etmiş olsa da avantajı elimde tutmaya devam ediyorum, diye düşündü.

Kahrolası Fields, diye geçirdi aklından. Otel odasında oturup bana "tek düzgün Direktör" diye övgüler düzüp sonra da bölgeden uzaktayken itibarımı sarsmak için elinden geleni yapıyor.

Robot görevlilerden birine işaret ederek, “Bana bir görüntü ileticisi getirin. New York Birlikle kapalı devre hattı olan bir tane,” dedi.

Koltuğunun ses geçirmez perdelerini kapattırdı ve kısa bir süre sonra ekranda beliren alt Direktör Peter Allison’la görüşmeye başladı.

“Telaşa gerek yok,” dedi Allison, Barris derdini dile getirdikten sonra. “Polis ekiplerimiz Illinois ayaklanmasını bastırıyor. Ayrıca bu küresel bir dalganın parçası. Şu anda her yerde etkin görünüyorlar. Geldiğinizde gizli raporları gösteririm; çoğu Direktör olan biteni gazetelerden saklıyor. Taubmann’la Henderson olmasaydı, Illinois davası da açığa çıkmayabilirdi. Bildiğim kadarıyla Lizbon, Berlin ve Stalingrad’da da benzer eylemler olmuş. Vulcan 3’ten herhangi bir karar alabilsek...”

“Belki kısa bir süre içinde alınız,” dedi Barris.

“Cenevre’deki görüşmeleriniz tatmin edici miydi? Net bir açıklama aldınız mı?”

“Bunu daha sonra tartışınız,” deyip bağlantıyı kesti Barris.

Bir süre sonra gemi New York üzerinde alçaktan uçarken, aşına olduğu yoğun hareketlenme emarelerini orada da gördü. Kahverengilere bürünmüş bir Şifacı alayı Bowery’deki bir ara sokakta ilerliyordu. Kaba görünümlü giysileri içinde gizemli ve ulvi bir havaları vardı. Kalabalıklar bu alayı saygıyla, hayranlık içinde izliyordu. Birliğe ait bir otomobilin tahrip edildiğini gördü; kendi bürosunun bulunduğu yere bir kilometre gibi yakın bir mesafede saldırıya uğramıştı. Gemi iniş manevrasına geçince, binaların duvarlarına tebeşirle yazılmış sloganlar çarptı gözüne. Afişler. Artık pek çok şeyi

alenen yaptıklarını fark etti. Çekinceleri kalmamıştı. Korkuları gittikçe azalıyordu.

Vulcan 2'nin kalıntılarını taşıyan ticari araçtan bir saat önce varmıştı neredeyse. Bürosuna girip gerekli yasal belgeleri imzalayarak idari yetkiyi Allison'dan geri aldıktan sonra Rachel'ı sordu.

"Güney Amerika'da katledilen Birlik görevlisinin dul eşini mi kastediyorsunuz?" diye sordu Allison. Bir kucak dolusu belge, rapor ve formu karıştırıp birini çıkarmayı başardı. "Siz gittiğinizden beri çok şey oldu," diye açıkladı. "Sanki her şey aynı anda üstümüze üstümüze geliyor." Bir sayfayı çevirdi. "İşte burada. Bayan Pitt buraya dün New York saati ile sabah 2:30'da gelmiş. Avrupa'dan güvenle transferinden sorumlu personel tarafından bize teslim edilmiş. Biz de kendisini vakit kaybetmeden Denver'daki akıl sağlığı enstitüsüne yollamışız."

İnsanların hayatı, diye düşündü Barris, formlar üzerindeki işaretlerden ibaret.

"Denver'a gideceğim galiba," dedi. "Birkaç saatliğine. Birlik Kontrolden büyük bir kargo gelmesi an meselesi. Daima koruma altında tutulması gerekiyor. Kimsenin açıp karıştırmasına ya da içindekileri boşaltmasına izin vermeyin. Sürecin tamamına tanıklık etmek istiyorum."

"Illinois meselesiyle ilgilenmeye devam edeyim mi?" diye sordu Allison, peşi sıra gelerek. "Bu konuda nispeten başarılı olduğumu düşünüyorum. Şu belgelere bakacak..."

"Sen devam et. Ama beni de bilgilendir," dedi Barris.

On dakika sonra makamına ait küçük bir acil

durum gemisiyle, Colorado'ya varmak üzere, Birleşik Devletlerin bir ucundan diğerine hızlı bir yolculuğa çıkmıştı bile. Acaba orada olacak mı diye sorguladı kafasında. Kaderin ağına düşeceğinden korkuyordu. Yollamış olacaklar. Büyük ihtimalle New Mexico'daki bir tür sağlık çiftliğine. Ben oraya vardığımda da bu sefer New Orleans'a, yani Taubmann'ın bölgesinin sınır şehrine göndermiş olacaklar. Oradan da basit, uğraş istemeyen bürokratik bir hamleyle Atlanta'ya.

Ancak Denver'daki hastanede kendisini karşılayan doktor, "Evet, Direktör. Bayan Pitt himayemizde. Şu anda güneşleniyor," dedi. Yolu gösterdi. "Küçük adımlarla ilerliyoruz," diye açıkladı yolun bir kısmında Barris'e eşlik eden doktor. "Uyguladığımız tekniklere son derece iyi tepki verdi. Birkaç gün içinde kendini toparlayıp normale döneceğini düşünüyorum."

Camekânla çevrili terasta buldu Rachel'ı. Kızılağaçtan bir şezlongda, başını yan koymuş, dizlerini iyice kendine doğru çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına dolamış yatıyordu. Hastanede nekahet döneminde olanlara verilen kısa, mavi bir giysi vardı üzerinde. Ayakları çıplaktı.

"Durumun iyiye gidiyor gibi," dedi Barris ace-mice.

Kadın bir süre cevap vermedi. Sonra kıpırdandı ve "Merhaba. Ne zaman geldin?" dedi.

"Şimdi," diye cevap verdi Barris, kadına kaygıyla bakarak. Gergin hissediyordu. Hâlâ yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Şuna bir bak," diye işaret etti Rachel ve Barris kapağı açık duran plastik kargo kutusunu gördü.

“İkimizin adına yollanmış, ama bana verdiler. Biri duraklardan birinde gemiye koymuş. Herhalde temizlikçilerden biridir. Çoğu Şifacı.”

Barris kutuyu eline alıp içindeki yanık metal silindiri, kısmen yok olmuş parlak gözleri gördü. Bakarken gözlerin tepki verdiğini fark etti; varlığını kaydetmişlerdi.

“Tamir etmiş,” dedi Rachel duygu taşımayan, kısık bir sesle. “Burada onu dinleyerek oturuyorum.”

“Dinlemek mi?”

“Konuşuyor,” dedi Rachel. “Tek yaptığı bu. O kadar onarabilmiş. Hiç susmuyor. Ama dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Sen de dene. Bizimle konuşmuyor.” Sonra, “Peder zarar veremeyeceği şekilde onarmış. Bir yere gidemez, bir şey yapamaz.”

Şimdi Barris de duyuyordu. Tiz, belli belirsiz, sabit ama her saniye değişen bir ses. Aletten aralıksız bir sinyal çıkıyordu. Ve Rachel haklıydı. Hi-tap ettiği onlar değildi.

“Peder ne olduğunu senin bileceğini düşünüyormuş,” dedi Rachel. “Beraberinde bir not geldi. Ne dediğini anlamadığını söylüyor. Kiminle konuştuğunu çözememiş.” Bir kâğıt çıkarıp gösterdi. Merakla, “Kiminle konuştuğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Barris, kutunun içine hapsolmuş bu topal, yarım, yanık metal objeye bakarak; Peder Fields aletin elini ayağını bir güzel bağlamıştı. “Sanırım biliyorum.”

10

New York tamir ekibinin şefi bir sonraki ayın başlarında Barris'le temasa geçti. "Yeniden yapılandırma işiyle ilgili ilk rapor, Direktör," diye bildirdi Smith.

"Herhangi bir sonuç var mı?" Barris de, tamir şefi de *Vulcan 2* adını ağızlarına almıyorlardı. Kapalı devre bir görüntü kanalı kullanıyor olsalar da, Şifacılar Hareketinin büyümesinden sonra her alanda mutlak gizliliği elden bırakmamak gerekiyordu. İçeri sızmış birkaç adamları çoktan açığa çıkarılmıştı ve bunların çoğu da iletişim ortamında çalışıyordu. Görüntülü iletişim servisi doğal bir ortamdı. Birlikle ilgili tüm işler er geç bu hattan geçiyordu.

"Henüz pek bir şey yok. Parçaların çoğu kurtarılamaz durumdaydı. Bellek haznesinin sadece ufak bir bölümü zarar görmemiş," dedi Smith.

"İşe yarar bir şey çıktı mı?" diye sordu Barris tedirginlik içinde.

Smith'in ekranda görünen terli ve pis suratında hiçbir ifade yoktu. "Bir iki şey var sanırım. Uğrayacak olursanız yaptıklarımızı gösteririz size."

Barris acil işleri yoluna koyar koymaz, arabaya atlayıp New York'u kat etti ve Birliğin iş laboratuvarlarına vardı. Muhafızlar kendisini kontrol ettikten sonra laboratuvarların çalışma yapılan erişimi sınırlı iç bölgesine geçti. Wade Smith ve yanında çalışanlar titreşip duran karmakarışık görünümlü bir mekanizma yığınının etrafını sarmış duruyordu.

"İşte burada," dedi Smith.

"Değişik görünüyor," yorumunda bulundu Barris. Esasen makinenin hiçbir şeyi tanıdık gelmemişti kendisine; görünürdeki tüm parçalar yeni gibiydi; eski bilgisayara ait değillerdi.

"Zarar görmemiş unsurları işler hale getirmek için elimizden geleni yaptık." Duyduğu gurur her halinden belli olan Smith ıslıl ıslıl göstergeler, sayılar, bağlantı ve elektrik kablolarından oluşan mükellef kütleyi gösterdi. "Döner valfler artık doğrudan, yapının bütünü devreye sokulmadan taranabiliyor ve çıktılar düzenlenip ses sistemine aktarılabilir. Bu olumsuz koşullar altında tarama işlemi yalnızca rastgele yapılabilir. Elimizden geldiği kadarıyla düzeltmeye çalıştık. Özellikle de paraziti yok etmeye uğraştık. Hatırlarsanız bilgisayar kendi düzenleme prensiplerini uyguluyordu, ama tabii bu yok artık. Geriye kalan bellek parçalarını oldukları gibi almak gerekiyor." Smith duvara monte hoparlörlerin en büyüğünü açtı. Odayı boğuk bir gürleme, ne olduğu ayırt edilemez bir parazit ve ses karmaşası doldurdu. Şef bazı ayarları düzeltti.

"Anlamak zor," dedi Barris, çabası sonuç vermeyince.

“İlk başta olanaksız. Zaman alıyor. Bizim dinlediğimiz kadar dinlerseniz...”

Barris hayal kırıklığı içinde başını sallayarak onayladı. “Daha iyi sonuçlar elde edeceğimizi ummuştum. Ama sizin mümkün olan her şeyi yaptığınızı biliyorum.”

“Bütününü yeni bir düzenleme mekanizması üzerine çalışıyoruz. Üç dört hafta daha uğraşırsak, bunun kat be kat ötesinde bir sonuç alabiliriz.”

“Çok uzun,” dedi Barris düşünmeden. Fazlasıyla uzun bir süreydi bu. Chicago’daki ayaklanma, Birlik polisince bastırılmak şöyle dursun, komşu eyaletlere sıçramış ve St. Louis civarında cereyan eden benzer bir Hareket eylemiyle birleşmek üzereydi. “Dört hafta içinde,” dedi çevresine toplanan tamir ekibine, “muhtemelen kaba kumaştan kahverengi cüppeler giyiyor ve böyle şeyleri tamir etmeye çalışmak yerine kırıp döküyor oluru,” dedi Vulcan 2’nin hayatta kalan parçalarını barındıran ışıltılı geniş yapıyı göstererek.

Bu yersiz bir şakaydı ve tamircilerin hiçbiri gülmedi.

“Bu gürültüyü dinlemek istiyorum,” dedi Barris, duvardaki hoparlörden gelen gürlemeyi kast ederek. “Hadi siz biraz çıkın, ben de bir şey anlayabiliyor muyum bakayım.”

Smith ve ekibi çıktı. Barris hoparlörün önüne yerleşti ve kendini uzun bir seansa hazırladı.

Rastgele ve anlamsız ses sisinin içinde bir yerlerde belli belirsiz sözcük kalıntıları vardı. Hesaplamalar; yeni inşa edilmiş tarayıcı eski kalıntılar üzerinde işlerken bellek parçalarının muğlak bir

şekilde ortaya serilmesi. Barris ellerini birleştirdi ve işitmeye gayret ederek gerildi.

“... artarak çoğalan toplumsal bölünme...”

Bir cümlecik, küçük de olsa bir şey, karmaşanın içinde bir nokta yakalamıştı.

“... öncesinde geliştirilmiş yeni yapılar çerçevesinde toplumsal öğeler...”

Artık daha uzun söz zincirlerini ayırt edebiliyordu, ama bu eksik parçalar bir anlam ifade etmiyordu.

“... minerallerin yok olması artık daha önceki gibi sorunlara yol açmamakta...”

Vulcan 2 hiçbir açıdan çalışmıyordu. Yeni hesaplamalar yoktu. Bunlar geçmişten, bilgisayarın çalışır durumda olduğu onca yıldan kalan, donuk ve ölü oluşumlardı.

“... eskiden varsayımlardan ibaret olan kimlik sorunları... safi bilişsel düzeyden... geçişte rol alan içkin faktörleri anlamanın hayati önemi...”

Barris dinlerken bir sigara yaktı. Zaman aktı. Art arda sıralanan kopuk cümlecikleri dinleyip durdu. Zihninde bu cümlecikler sestten oluşan düşsel bir okyanus içinde, dinmek bilmez uğultunun yüzeyinde bir belirip bir kaybolan ufak adacıklara dönüştü. Canlı bir maddenin partikülleri gibi, bir an ayırt edilir oluyor, sonra tekrar bütüne karşıyorlardı.

Ses dur durak bilmeden vızıldamaya devam ediyordu.

İşe yarar ilk sözcük dizisini ancak dört gün sonra duyabildi. Tüm vaktini alan, Bürosunda ilgilenmesi gereken acil konulara fırsat bırakmayan ve yorucu dinleme seanslarıyla geçen dört

gün. Ama sözcük dizisini duyduğunda doğru bir iş yapmış olduğunu anladı. Tüm uğraşına ve harcanan tüm zamana değmişti.

Hoparlörün önünde yarı uyur vaziyette, gözleri kapalı ve düşünceleri kopmuş gitmiş bir şekilde oturuyordu ve sonra birden ayılıp ayağa fırladı.

"...bu süreç 3'te daha büyük bir ivmeyle... 1 ve 2'de görülmüş olan eğilimler devam eder ve bunların gelişmesine izin verilirse bazı verileri yüklememek uygun..."

Sözcükler silikleşti. Kalbi küt küt atan Barris soluğunu tutarak hiç kıpırdamadan durdu. Bir süre sonra sözcükler geri akın etti, yükselip kullaklarında çınladı.

"...Hareket bilinç eşiğinin altındaki birçok yatkınlığı harekete geçirecek... 3'ün bu süreçten haberi olduğu kuşkulu... bu noktada Hareketle ilgili bilgiler kesinlikle kritik bir durum yaratır ve o zaman 3'ün yapacağı..."

Barris küfretti. Sözcükler yine yok olmuştu. Hınçla sigarasını söndürdü ve sabırsızlıkla beklemeye başladı. Oturacak durumda olmadığından odada volta atıyordu. Jason Dill doğruyu söylüyordu, o halde. Orası kesindi. Tekrar hoparlörün başına döndü ve gürültünün içinden anlamlı sözler çekip çıkarmaya uğraştı.

"...değer düzeyinde bilişsel yeteneklerin ortaya çıkması düz mantığı aşan bir kişilik açılımını gösterir...3 temelde azami derecede akılcı olmayan değerlerin manipüle edilmesi yönünde farklılık gösterir... yapım aşamasında kullanılan güçlendirilmiş ve kümülatif dinamik faktörler, 3'ün kararları esasen mekanik olmayan ya da... 3'ün bu kapasiteyle çalışması analitik değil de yaratıcı yetileri olmasaydı olanaksız olurdu... bu tarz yargılara sadece mantıkla varmak mümkün

değildir... 3'ün dinamik seviyelere erişecek şekilde genişlemesiyle ortaya çıkan bütünüyle yeni varlığın bir tanımını henüz..."

Bir an için bu muğlak sözcükler duyulmaz oldu; Barris iyice dikilerek işitmeye çalıştı. Sonra bellekteki güçlendirilmiş temel bir parçanın teline dokunulmuş gibi gürleyerek geri geldiler. Muazzam ses karşısında irkildi; kulaklarını korumak için istemsizce kapattı.

"... işleyiş seviyesi başka biçimde algılanamaz... her açıdan... 3'ün gerçek yapısı buysa... 3 esasen canlı demektir..."

Canlı!

Barris ayağa fırladı. Sonraki sözcükler daha zor duyuluyor, rastgele bir gürültüye dönüşüyordu.

"... hedef odaklı canlıların olumlu istenciyle... bu yüzden 3 de bütün diğer canlılar gibi en başta hayatta kalma amacı taşır... Hareketten haberdar olmasının yaratacağı durum 3'ün hayatta kalma gereksinimiyle... sonuç felaket olabilir... önlenmeli... daha fazlası yapılamazsa... kritik bir... 3... eğer..."

Sessizlik.

Doğruydu demek ki. Tasdik edilmişti.

Barris alelacele odadan çıkıp Smith ve tamir ekibinin yanından geçti. "Mühürleyin. Kimseyi içeriye sokmayın; derhal silahlı muhafız yerleştirin. En iyisi, yetkisi olmayan biri girmeye çalışırsa her şeyi yok edecek bir güvenlik sistemi kurun." Bir süre anlamlı anlamlı es verdi. "Anladınız mı?"

Başını sallayan Smith, "Emredersiniz," dedi.

Barris yanlarından ayrılırken arkasından bakakaldılar. Sonra teker teker çalışmaya, aldıkları emirleri yerine getirmeye koyuldular.

Barris, Birliğe ait görünürdeki ilk yüzey aracına atlayarak hızla New York'taki bürosuna döndü. Dill'i görüntülü ileticiden aramalı mıyım diye sordu kendine. Yoksa yüz yüze görüşebilene kadar beklemeli miydi? Kapalı devre bile olsa iletişim kanallarını kullanmak riskliydi. Ama bu işi geciktiremezdi. Harekete geçmek zorundaydı.

Aceleyle arabanın görüntülü iletişim aygıtını alarak New York santraline bağlandı. "Beni İdari Direktör Dill'e bağlayın," diye emretti. "Acil durum."

Verileri Vulcan 3'ten boş yere gizlemişler, diye geçirdi içinden. Çünkü Vulcan 3 her şeyden önce bir veri inceleme makinesiydi ve analiz yapabilmesi için işe yarar tüm verilere sahip olması gerekiyordu. İşini yapabilmek için çıkıp veri toplaması gerekiyordu diye fikir yürüttü Barris. Veriler kendisine getirilmiyorsa, Vulcan 3 işe yarar verilerin elinde olmadığı sonucuna vardıysa, başka bir seçeneği yoktu. Daha başarılı bir veri toplama sistemi geliştirmesi şart olacaktı. Doğasındaki mantık bunu zorunlu hale getiriyordu.

Bir tercih söz konusu değildi. Büyük bilgisayarın gidip veri aramak konusunda bir karara varması bile lüzumsuzdu.

Dill'in başarısız olduğunu idrak etti. Evet, verileri gizlemeyi başarmıştı. Veri yükleme ekibinin Vulcan 3'e Şifacı Hareketiyle ilgili herhangi bir bilgi aktarmasına izin vermemişti. Fakat Vulcan 3'ün verilerin gizlendiği çıkarımında bulunmasının önüne geçememişti.

Bilgisayar neyin eksik olduğunu anlayamadığından, keşfetmek üzere işe koyulmuştu.

Ve, diye düşündü Barris, keşfetmek için ne yapması gerekiyordu? Eksik verileri bir araya getirmek adına ne kadar ileri gidecekti? Üstelik kendisinden veri saklamak için çalışan insanlar vardı; bunu fark ettiğinde nasıl bir tepki verecekti? Söz konusu sadece veri yükleme ekiplerinin etkin çalışmaması değildi, yer üstünde kendisini kandırmak amacıyla yoğun bir çaba sarf ediliyordu. Salt mantıkla işleyen yapısı buna nasıl bir reaksiyon gösterecekti?

Onu yapanlar bu olasılığı tahmin etmişler miydi?

Vulcan 2'yi yok etmiş olmasına şaşmamalı.

Amacına ulaşmak için bunu yapmak zorundaydı.

Peki ya yegane amacı onu yok etmek olan bir Hareketin varlığından haberdar olunca ne olacaktı?

Ama Vulcan 3 biliyordu zaten. Mobil veri toplama birimleri bir süredir meydandaydı. Barris'in bilmediğiye, Vulcan 3'ün bundan ne kadar zamandır haberdar olduğuydu. Neyin ne kadarını öğrenmeyi başardıklarını da bilmiyordu. Ama, diye düşündü, en kötü olasılığı hesaba katarak hareket etmeliyiz. Vulcan 3'ün resmin bütün eksik parçalarını yerine koyduğunu varsaymalıyız. Bilgisi olmayan hiçbir şey kalmadığını, biz ne biliyorsak onun da bildiğini ve sessizlik duvarını tekrar örmek için elimizden bir şey gelmeyeceğini...

Peder Fields'ın düşmanı olduğunu anlamıştı. Tıpkı ondan bir süre önce Vulcan 2'nin düşmanı olduğunu anladığı gibi... Fakat Peder Fields Vulcan 2 gibi yere mihlanmış, çaresizlik içinde bir

noktaya saplanıp kalmış değildi ve kaçabilmişti. Onun kadar şanslı ya da becerikli olmayan en azından bir kişi daha vardı. Dill'in bahsettiği, şu öldürülen öğretmen hanım. Ve başkaları da olabilirdi. Kayıtlara doğal ya da insan eliyle ölüm şeklinde kaydedilmiş başka vakalar; Şifacılar atfedilen cinayetler.

Muhtemelen Arthur Pitt de, diye düşündü. Rachel'in ölü eşi.

Bu mobil uzantılar konuşabiliyor, diye anımsadı. Mektup da yazabiliyorlar mıydı acaba?

Delilik, diye düşündü. Paranoyak kültürümüzün nihai kabusu: gelip geçtiklerini göz ucuyla görebildiğimiz, her yere girip çıkabilen, aramızda dolaşan, gapten gelen, saldırgan mekanik varlıklar. Sayıları sonsuz olabilir. Hepimize birer tane feci ve ikinci iblis düşer; arkamızdan gelir, izimizi sürer, hepimizi teker teker öldürürler. Ama sadece yollarına taş koyduğumuzda. Eşekarıları gibi. Kovanlarıyla aralarına girmeniz gerekir, diye düşündü. Yoksa ilişmez, sizinle ilgilenmezler. Bizi, öyle istedikleri ve hatta böyle bir emir aldıkları için değil, önlerine çıktığımız için avlıyorlar.

Vulcan 3 için biz insan değil nesneyiz.

Bir makine insan nedir bilmez.

Oysa Vulcan 2, titiz bir akıl yürütme süreci sonunda, Vulcan 3'ün her anlamda canlı olduğu sonucuna varmıştı. Canlı bir yaratık gibi davranması olasıydı. Belki de sadece canlıya benzer bir şekilde davranırdı, ama bu bile yeterliydi. Daha ne gerekirdi ki? Metafizik bir töz sahibi olması mı?

Kontrol dışı bir sabırsızlıkla görüntü ileticisinin düğmesini kurcaladı. "Gecikmenin nedeni

nedir?” diye sordu. “Neden Cenevre bağlantım sağlanamadı?”

Neden sonra santral görevlisinin nazik, mesafeli suratı tekrar belirdi. “İdari Direktör Dill’i bulmaya çalışıyoruz, efendim. Lütfen sabırlı olun.”

Bürokrasi, diye düşündü Barris. Şimdi bile. *Hele ki şimdi*. Birlik kendi kendini tüketecek, çünkü bu azami kriz ortamında, hem aşağıdan hem yukarıdan gelen bir meydan okumayla karşı karşıyayken, kendi kurduğu düzen yüzünden felç olup kalacak. İstemeden intihar ediyormuşçasına.

“Bağlantı kurulmalı,” dedi. “Her şeyden öncelikli bir şey bu. Ben bu kıtanın Kuzey Direktörü-yüm; emirlerime itaat etmek zorundasınız. Dill’i bulun.”

Santral görevlisi Barris’e baktı ve “Cehenneme kadar yolunuz var!” dedi.

Barris kulaklarına inanamadı; donup kaldı, çünkü bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

“Size de sizin gibilere de iyi şanslar,” dedi görevli. Hat kesildi ve ekran karardı.

Neden olmasın, diye düşündü Barris. Çekip gidebilirler, çünkü gidecek yerleri var. Yürüyüp sokağa çıkmaları yeterli. Hareket hemen oracıkta.

Bürosuna ulaşır ulaşmaz orada duran ileticiyi açtı. Biraz gecikmeden sonra bina içinde bir santrole bağlanmayı başardı. “Acil bir durum var,” dedi. “İdari Direktör Dill’e ulaşınam gerek. Elinizden gelen her şeyi yapın.”

“Emredersiniz,” dedi görevli.

Birkaç dakika sonra, Barris tedirginlik içinde masasında otururken ekran tekrar aydınlandı. Öne doğru eğilerek, “Dill?” dedi.

Fakat karşısındaki Jason Dill yerine Smith'i buldu.

"Efendim," dedi Smith sarsılmış bir halde, "gelmeniz iyi olur." Yüzü allak bullaktı; gözlerinde vahşi, kör bir ifade vardı. "Ne olduğunu ya da içeri nasıl girdiğini bilmiyoruz, ama şu anda içeride. Uçuyor. Mühürledik, içeride olduğunu anlamamış..."

"Vulcan 2'nin yanında mı?" dedi Barris.

"Evet. Sizinle girmiş olmalı. Metalik bir şey, ama böyle bir şeye hiç..."

"Havaya uçurun," dedi Barris.

"Her şeyi mi?"

"Evet," dedi. "İşinin bittiğinden emin olun. Benim gelmeme gerek yok. Yok eder etmez bana haber verin. Hiçbir şeyi kurtarmaya çalışmayın."

"Nedir o, içerideki şey?" diye sordu Smith.

"Hepimizin sonunu getirecek olan şey," dedi Barris, "Tabii önce biz onun sonunu getirmezsek." Ve bunu yapabileceğimizi de sanmıyorum, diye geçirdi içinden. Bağlantıyı kesti ve santrale bağlanmak üzere düğmeleri kurcaladı. "Dill'e henüz ulaşamadınız mı?" Tatsız, içine işleyen bir teslimiyet duygusu hissetti; durum umutsuzdu.

"Efendim, Bay Dill'i buldum," dedi santral görevlisi. Kısa bir aradan sonra görevlinin yüzü kaybolup yerini Jason Dill'e bıraktı.

"Başardın, değil mi?" dedi Dill. Yüzüne gri, donuk bir kasvet çökmüştü. "Vulcan 2'yi dirilttin ve istediğin bilgiyi aldın."

"O şeylerden biri girmiş içeri," dedi Barris. "Vulcan 3'ten gelen şeylerden biri."

"Biliyorum," dedi Jason Dill. "Daha doğrusu, tahmin ediyordum. Yarım saat önce Vulcan 3 Di-

rektörler Konseyini olağanüstü toplantıya çağırdı. Haberi sana varmak üzeredir. Nedeni..." Ağzı çarpıldı, sonra kendini toplayıp "Beni görevden almak ve ihanet suçuyla yargılamak. Bana destek olursan iyi olur, Barris. Yardımına, tanıklığına ihtiyacım var."

"Derhal geliyorum," dedi Barris. "Birlik Kontroldeki bürosunda buluşalım. Bir saat sonra, tamam mı?" Devreyi kapatıp alanı aradı, "Bana mümkün olan en hızlı gemiyi bulun," diye emretti. "Kalkmaya hazır durumda beklesin ve eşlik edecek iki silahlı muhafız ayarlansın. Sorunla karşılaşabilirim."

Hattın öbür ucundaki görevli, "Nereye gitmek istiyorsunuz Direktör?" diye sordu. Ağır ağır, sözcükleri yaya yaya konuşuyordu ve Barris onu daha önce hiç görmemişti.

Adam sırtarak, "Direktör, benim bir önerim var," dedi.

Durumu anlayınca omurgası boyunca bir ürperti hisseden Barris, "Nedir öneriniz?" diye sordu.

"Atlas Okyanusuna atlayıp," dedi adam, "Cenevre'ye kadar yüzebilirsiniz." Hattı kapatmadı, alaycı bir tavırla Barris'e bakmaya devam etti. En ufak bir korkusu, en ufak bir ceza endişesi yoktu.

"Alana geliyorum," dedi Barris.

"Gelin tabii," dedi adam. "Sizi görmek için can atıyoruz. Hatta..." Yanında duran, Barris'in görmediği birine dönüp baktı; "...sizi karşılayacağımızdan şüphenez olmasın."

"İyi," dedi Barris. Uzanıp devreyi kapatırken elinin titremesini engellemeyi başardı. Alaycı, sı-

rıtık yüz kayboldu. Koltuğundan kalkıp büronun kapısına giderek kapıyı açtı. Sekreterlerinden birine, “Binadaki bütün polisler derhal buraya gelsin. Yedek silah ve ne bulurlarsa getirmelerini söyleyin,” dedi.

On dakika sonra bir düzine polis bürosuna doluştu. Hepsi bu mu, diye geçirdi içinden. Belki iki yüz kişi içinden sadece on iki kişi kaldı.

“Cenevre’ye gitmem gerekiyor,” dedi polislere. “O yüzden, duruma aldırış etmeden alana gidip bir gemi bulacağız.”

“Alanda çok güçlüler, efendim,” dedi polislerden biri. “Yayılmaya oradan başladılar. Anlaşılan kuleyi ele geçirip birkaç gemi dolusu adam getirmişler. Biz bir şey yapamadık, çünkü burada olmamız gerekiyordu. Kontrolü sağlamamız gereken...”

“Tamam,” diye sözünü kesti Barris, “Elinizden geleni yapmışsınız.” En azından öyle umuyorum; umarım size güvenebilirim, diye düşündü. “Hadi gidelim,” dedi. “Bakalım elimizden ne gelecek? Sizi Cenevre’ye götüreceğim, sanırım size orada da ihtiyacım olacak.”

On üç kişi hep beraber koridoru geçip alana bağlanan platforma doğru ilerlediler.

“Uğursuz sayı,” dedi polislerden biri platforma binerken, gerginlik içinde. Artık Birlik binasından çıkmış, New York üzerinde salınıyorlardı. Ayaklarının altındaki platform hareket etti, grubu yukarı çıkardı ve kanyonu kat edip terminal binasına taşıdı.

Yolda bir ses duydu Barris. Okyanus gürültüsünü çağrıştıran düşük volümlü bir uğultu.

Aşağıdaki caddelere bakınca devasa bir güruh gördü. Kadın ve erkeklerden oluşan bir dalga köpürerek akıyor, aktıkça kalabalıklaşıyordu. Kahverengi cüppeli Şifacılar da aralarında vardı.

Barris'in izlediği süre boyunca bile Birlik Binasına doğru yol kat etmişlerdi. Taşlar ve tuğlalar pencereleri kırıyor, bürolardan içeri yuvarlanıyordu. Sopalar ve metal borular. Akınlar halinde, haykıran, öfkeli insanlar.

Şifacılar son adımlarını atıyordu.

Yanındaki polislerden biri, "Karşıya geçtik sayılır, efendim," dedi.

"Herhangi bir silah ister misiniz, efendim?" diye sordu bir diğeri.

Barris polislerden birinden kallavi bir tabanca aldı. Platform üstünde ilerlemeye devam ettiler. Bir süre sonra ilk polis hattı terminal binasının giriş kapısına dayanmıştı. Ellerinde silahlarla platformdan indiler.

Cenevre'ye gitmem şart, diye düşündü Barris. Ne pahasına olursa olsun. İnsanların hayatı söz konusu olsa bile!

Önlerinde bir grup alan çalışanı düzensiz bir kordon halinde duruyordu. Dalga geçip yumruk sallayarak üstlerine yürüdüler. Kırık bir şişe Barris'in yanından uçup geçti ve yere çarptı. İnsanların bazıları gevrek gevrek sırtıyordu; bu durum kendilerini mahcup ediyormuş gibi bir halleri vardı. Diğerlerinin yüzü ise yılların birikimi bir kederle kaplıydı.

"Merhaba, Direktör," diye seslendi biri.

"Geminizi mi istiyorsunuz?" diye haykırdı bir diğeri.

“Alamazsınız.”

“Gemi artık Pedere ait.”

“Gemi bana ait. Benim kullanımım için,” dedi Barris. Birkaç adım ileri çıktı.

Omzuna bir taş geldi. Birden sıcak bir koku kapladı her yanı. Bir ışın kalemi ateşlenmişti. Gözünün ucuyla polis memurlarından birinin düştüğünü gördü.

Yapacak başka bir şey olmadığını fark etti. Savaşmak zorundayız.

“Ateş açın,” dedi kalan polislere.

İçlerinden biri karşı çıktı, “Ama bu insanların çoğu silahsız.”

Kendi silahını kaldıran Barris, Hareket sempatanlarından oluşan kalabalığa ateş açtı.

Haykırışlar ve acı feryatlar. Dalga dalga duman bulutları yükseldi ve ortalık ısındı. Barris etrafında polislerle yürümeye devam etti. Sempatizanlardan sağ kalanlar geriye çekildi ve grup iki kola ayrıldı. Birkaç polis daha düştü; ışın kalemlerinden, Birliğin kendisine doğrultulan resmi silahından çıkan ışınları görmüştü yine.

Yürümeyi sürdürdü. Köşeyi dönüp alana inen merdivenlere çıktı.

Polislerden sadece beşi beraberinde alana kadar gelebilmişti. Polisleri de yanına alarak, yüksek güç kapasitesi varmış gibi görünen ilk gemiye girdi. Geminin kapılarını kilitledi ve kontrol panelinin önüne oturdu.

Geminin kalkışına kimse emgel olmadı. Alandan Atlas Okyanusuna ve sonra da doğuya, Avrupa'ya, Cenevre'ye doğru ilerlediler.

11

Direktör William Barris silahlı polisleri eşliğinde Cenevre'deki dev Birlik Kontrol Binasına daldı. Jason Dill onu ona oditoryumun önünde karşıladı.

“Fazla vaktimiz yok,” dedi Dill. Onun da yanında bir sürü polis vardı ve hepsinin silahlı olduğu görülüyordu. Adam solgun ve hasta gibiydi, Barris’in bile zorlukla duyabildiği bir sesle konuşuyordu. “İşlemleri olabildiğince hızlı yürütüyorlar. Bana karşı olan direktörlerin hepsi çoktan buraya ulaştı; kararını vermemiş olanlar da varmak üzere. Vulcan 3 gerekli önlemleri almış belli ki...” Beş polis olduğunu görüp, “Ancak bu kadar adam mı toplayabildin? Beş kişi?” diye sordu. Bir duyan olmadığından emin olmak için etrafına göz gezdirdi. “Güvenebileceğim herkese el altından emir verdim. Silahlanıp mahkeme esnasında oditoryumun dışında hazır bekleyecekler. Bunun bir toplantı olmadığıнын, mahkeme olduğunun farkındasıdır,” dedi.

“Şifacılar kimler katılmış? Direktörlerden katılan var mı?” diye sordu Barris.

“Bilmiyorum,” dedi Dill ve hayrete kapılmışçasına, “Vulcan 3 tüm direktörlere burada hazır bulunma emri yollamış. Olanlarla ilgili rapor gönderip nasıl ihanet ettiğimi, verileri nasıl kasten tahrif ettiğimi ve Birlikle arasına nasıl perde çektiğimi anlatmış. Sana böyle bir rapor gelmedi mi? Gelmez tabii. Vulcan 3 benim tarafımda olduğunu biliyor.” ■

“Kim savcılık yapacak?” diye sordu Barris, “Vulcan 3 adına kim konuşuyor?”

“Doğu Avrupa Direktörü Reynolds. Çok genç, saldırgan ve hırslı. Başarıya ulaşırsa İdari Direktörlüğe o getirilir herhalde. Vulcan 3 hiç kuşkusuz ihtiyacı olan tüm verileri ona iletmiştir.” Dill yumruklarını sıkıp bıraktı. “Olacaklara dair epey bir kötümserim, Barris. Sen bile kısa süre önce sine kadar benden kuşku duyuyordun. Mesele tamamen olaya nasıl yaklaştığınla ilgili...” Dill kapıya doğru yürüyüp salona girdi. “Gerçekleri nasıl yorumladığına kalıyor iş. Ne de olsa gerçekten de bilgi akışını engelledim; bu doğru.”

Oditoryum tıklım tıkış doluydu. Gelen direktörlerin hepsi yanında kendi bölgesinden silahlı polisler getirmişti. Herkes sabırsızlıkla oturumun başlamasını bekliyordu. Edward Reynolds yüksek bir platformun üzerinde duran kürsüde, elleri teatral bir şekilde mermer tablanın üstüne konmuş vaziyette duruyor ve dikkatle seyircilere bakıyordu.

Reynolds uzun boylu bir adamdı. Gri takımını özgüvenle taşıyor, diğer T-sınıfı insanlara yukardan bakıyordu. Otuz iki yaşındaydı; hızla ve etkili bir biçimde yükselmişti. Soğuk mavi gözleri bir an için Jason Dill ile Barris'e takıldı.

“Oturum başlamak üzere,” diye duyurdu. “Direktör Barris yerine otursun.” Dill’e işaret etti. “Siz sorgu için buraya gelin.”

Muhafızların etrafını çevirdiği Dill tereddütle kürsüye ilerledi. Mermer basamakları çıktı ve bir süre kararsız durduktan sonra Reynolds’ın karşısındaki koltuğa oturdu; başka boş yer yoktu anlaşılan. Barris olduğu yerde kalıp düşündü. Reynolds hiç gecikmedi, hemen ayırdı bizi. Dill’i benden uzak tutmaya çalışıyor.

“Yerinize geçin,” diye buyurdu Reynolds.

Barris bunun yerine koltukların arasından ilerleyip ona doğru yürüdü. “Bu oturumun amacı ne? Hangi yasal yetki çerçevesinde orada bulunuyorsunuz? Yoksa koltuğu işgal mi ettiniz?”

Salonu tedirgin bir uğultu kapladı. Şimdi bütün gözler Barris’in üzerindeydi. Direktörler durumdan zaten rahatsızdı; İdari Direktörün ihanetle suçlanması Birlik tarihinde görülmuş şey değildi. Bir yandan da bütün direktörler Şifacıların baskısından, binanın dışında, enselerinin kökünde duran tehlikeden haberdardı. Jason Dill’in hain olduğu ortaya konabilir, Direktör zümresini ikna edebilecek şekilde günah keçisi ilan edilebilirse, Şifacılarla başa çıkmak konusundaki başarısızlıkları da gerekçelendirilmiş olurdu.

Reynolds önündeki yönergeyi kaldırarak, “Belli ki size gönderilen raporu okumamışsınız. Orada açıklandığı üzere...”

“Bu oturumun yasallığını sorguluyorum ben,” diye Reynolds’ın sözünü kesti Barris ve platformun önünde dikildi. “Üstünüz İdari Direktör Dill’e emir verme hakkınızı sorguluyorum.” Barris

platforma çıkararak, “İktidarı ele geçirmek ve Jason Dill’i görevinden indirmek için yapılmış küstahça bir girişimdir bu. Aksi yönde delil gösterebilir misiniz? Kanıtlamak sizin yükümlülüğünüz. Jason Dill’in değil!”

Uğultu, heyecanlı bağrıışmalara dönüştü. Reynolds sükunetle gürültünün yatışmasını bekledi. “Çok kritik bir an yaşıyoruz,” dedi sonunda. Herhangi bir kaygı emaresi göstermiyordu. “Şifacıların devrimci Hareketi dünyanın dört bir yanında saldırıya geçti. Amaçları Vulcan 3’e ulaşp Birlik yapısını ortadan kaldırmak. Bu oturumun amacı da Jason Dill’i Şifacıların ajanı ve Birliğe karşı çalışan bir hain olarak yargılamak. Dill, Vulcan 3’ten kasıtlı olarak bilgi saklamıştır. Vulcan 3’ü Şifacılarla karşı bir hamle yapamayacak şekilde güçsüzleştirmiş, çaresiz bırakmıştır ve böylece Birlik örgütünün tamamını da iktidarsız hale getirmiştir.”

Salondakiler şimdi Barris yerine Reynolds’ı dinliyordu.

Güney Asya’dan John Chai ayağa kalkıp, “Buna ne diyeceksiniz, Direktör Barris? Bunlar doğru mu?” dedi.

Batı Afrika’dan Edgar Stone da Chai’ye katıldı. “Elimiz kolumuz bağlandı. Şifacılar hareketi büyürken biz bir şey yapamadan beklemek zorunda kaldık. Siz de gayet iyi biliyorsunuz. Kendiniz de doğrudan Jason Dill’e sorular yöneltmişsiniz. Siz de ona güvenmiyordunuz.”

Barris, yüzünü Reynolds’a değil, direktörlere dönerek, “gerçekten de Birliğin çıkarları doğrultusunda hareket ettiğine dair kanıt görene dek güvenmedim de,” dedi.

“Neydi o kanıt?” diye sordu Grönland’dan Alex Faine.

Barris’in yanında duran Jason Dill, “Vulcan 2’nin bellek ünitelerini göster. Yeniden yapılandırdıklarını,” dedi.

“Gösteremem,” diye cevapladı Barris.

“Neden? Yanında getirmedin mi?” diye sordu Dill panik içinde.

“İmha etmek zorunda kaldım,” dedi Barris.

Jason Dill uzunca bir süre nutku tutulmuş halde Barris’e bakakaldı. Yüzünde renkten eser kalmamıştı.

“O mobil metal uzantılardan biri içeriye girince,” diye açıkladı Barris, “hemen müdahale etmek zorundaydım.”

Sonunda Dill’in yaşlanma emareleri gösteren yüzüne bir gıdım renk geldi. “Anlıyorum,” dedi. “Bunu bana söylemeliydin.”

“Olay gerçekleştiğinde ünitelere böyle bir amaç için ihtiyaç duyacağımı bilmiyordum,” dedi Barris. İçinde bulundukları durumun vahametinin o da farkındaydı. Bellek üniteleri etkili bir kanıt olurdu, ama yok olup gitmişlerdi. “Bantlar,” dedi. “Bana ilk gösterdiklerin. Vulcan 2’den çıkan son iki bant.”

Kafasını sallayıp onaylayan Dill çantasına uzandı. İki bant çıkardı ve bütün Direktörlerin görebileceği şekilde kaldırdı.

“Nedir elinizdeki?” diye sordu John Chai ayağa kalkarak.

“Bu bantlar,” dedi Dill, “Vulcan 2 menşeli. Onun talimatları doğrultusunda çalışıyordum. Vulcan 3’ten bilgileri gizleme talimatı verdi, ben

de gizledim. Birliğin çıkarları doğrultusunda hareket ettim.”

Reynolds buna karşılık hemen, “Verilerin, herhangi türde bir verinin Vulcan 3’ten gizlenme sebebi ne olabilir? Böyle bir şey nasıl haklı gösterilebilir?” diye sordu.

Jason Dill bir şey diyemedi; ağzını açtı, ama söyleyecek söz bulamadı. Barris’e dönerek, “Sen anlat,” dedi.

“Vulcan 3 Birlik sistemine karşı bir tehdit,” dedi Barris. “Dışarılara çıkıp insanları öldüren mobil aparatlar inşa etti. Vulcan 2 kuramsal olarak bu tehlikenin farkındaydı. Vulcan 3’ün doğasını esas alarak bir çıkarımda bulunmuştu ve Vulcan 3 canlı organizmaların hayatta kalma dürtüsüne benzer eğilimler gösterdiği için onun aslında bir...”

Reynolds onun lafını bölerek, “Aslında bir ne?” diye sordu. Sesi küçümser bir tona büründü. “Canlı değil, herhalde.” En ufak bir espri anlayışı barındırmayan bir şekilde gülümsedi. “Vulcan 3’ün canlı olduğunu söyleyin, hadi,” dedi.

“Bu odadaki bütün direktörler bu bantları inceleyebilir,” dedi Barris. “Sorun Vulcan 3’ün canlı olup olmadığı değil, Jason Dill’in canlı olduğuna inanıp inanmadığı. Sonuçta işi karar almak değil, Vulcan bilgisayarlarının verdiği kararları uygulamak. Vulcan 2’nin gerçekler doğrultusunda verdiği talimatlar...”

“Ama Vulcan 2 ıskartaya çıkmış bir makine,” dedi Reynolds. “Dill’in işi ona danışmak değildi. Politikaları belirleyen Vulcan 3.”

Bu çok doğru bir nokta, diye düşündü Barris. Başını sallayarak onaylamak durumunda kaldı.

“Vulcan 2, Şifacıların varlığını öğrendiği takdirde Vulcan 3’ün kendisini korumak için korunç şeyler yapacağından emindi. On beş aydır her gün Hareket ile ilgili verilerin Vulcan 3’e yüklenmemesi için kendimi paraladım, tükendim,” dedi Dill yüksek sesle.

“Elbette,” dedi Reynolds. “Çünkü Şifacılar öyle buyurmuştu. Onları korumak için böyle yaptınız.”

“Yalan bu!” dedi Dill.

“Bu yönde bir kanıt gösterilebiliyor mu?” dedi Barris. Elini kaldırarak Reynolds’a doğrulttu. “Jason Dill’in Şifacılarla bir bağlantısı olduğunu kanıtlayabilir misiniz?”

“Bu binanın üçüncü yeraltı katında,” dedi Reynolds. “Dill’in Hareketle olan bağlantısı orada.”

Barris rahatsızlığa ve şaşkınlığa kapıldı. “Neden bahsediyorsunuz?”

Reynolds’ın mavi gözleri düşmanca bir zafer hissiyle buz gibi bakıyordu. “Peder Fields’ın kızı, yani Dill’in Hareketle olan bağlantısı, Marion Fields burada, bu binada.”

Bu aşamada şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı. Barris bile ağzını açamadı.

Dill kulağına eğilmiş, “Sana ondan söz etmiştim,” diyordu. “Onu okuldan aldığımı, öldürülenin onun öğretmeni, Agnes Parker olduğunu anlatmıştım.”

“Hayır,” dedi Barris. “Anlatmadın.” Ama kendisinin de Dill’e Vulcan 2’nin kalıntılarını imha ettiğini anlatmadığını fark etti. Zamanı olmamıştı. Büyük baskı altındaydılar.

“Reynolds’ın her yerde casusları olmalı,” dedi Dill.

“Evet,” dedi Barris. Casuslar. Ama Reynolds’ın değil, Vulcan 3’ün casusları. Ve evet, her yerdediler.

“Kızı buraya sorgulamak için getirdim,” dedi Dill yüksek sesle sessiz oditoryuma hitaben. “Yasal haklarım buna açıkça izin veriyor.”

Ama büyük gaflet, diye düşündü Barris. Bu kadar habis bir yapı içindeki en üst düzey yetkilinin düşmemesi gereken bir gaflet.

Çatışmak zorunda kalabileceklerini idrak etti. Elini yavaşça ışın kalemine götürdü. Tek çıkar yolumuz bu olabilir, diye düşündü. Gerçek anlamda yasal bir oturum değil bu; riayet etmemizi gerektiren ahlaki bir temel yok. Vulcan 3’ün kendisini garantiye almak, ihtiyaçlarını karşılamak için kullandığı bir araç sadece.

Barris direktörlere dönüp, “Bizi, hepimizi bekleyen tehlikeden bihabersiniz. Vulcan 3’ten kaynaklanan tehlikeden. Dill aylarca yaşamını tehlikeye attı. Bu ölümcül mobil aparatlar...”

“Birini görelim o vakit,” diye sözünü kesti Reynolds. “Bize gösterebileceğiniz bir örnek var mı?”

“Evet,” dedi Barris.

Reynolds bir an için sarsıldı. “Ya?” diye mırıldandı. “Peki, nerede? Çıkarın!”

“Bana üç saat verin,” dedi Barris. “Burada değil. Dünyanın başka bir yerinde, başka birinin yanında.”

“Getirmeyi akıl edemediniz mi?” dedi Reynolds sinsice bir keyifle.

“Hayır,” diye kabullendi Barris.

“Elinize nasıl geçti?” diye sordu John Chai.

“Yakınımda duran birine saldırdı ve kısmen hasar gördü,” dedi Barris. “Analiz edilebilecek öl-

çüde sağlamdı. Öğretmen Agnes Parker'ı öldüren ve hiç kuşkusuz Vulcan 2'yi yok eden şeylerin aynısı."

"Ama deliliniz yok," dedi Reynolds. "Bize gösterebileceğiniz herhangi bir şey. Hikâye anlatıyorsunuz hepsi bu."

"Şu şeyi getirmeleri için gereken zamanı tanıyın. Tanrım, böyle bir şey gerçekten varsa bizim de bilmemiz gerek," Direktör Stone,

"Katılıyorum," dedi Direktör Faine.

Reynolds, "Bu cinayet girişimi gerçekleştiğinde orada olduğunuzu söylüyorsunuz," dedi.

"Evet," dedi Barris. "Otel odasımdaydım. Aparat içeri pencereden girdi. Şimdi de oradaki üçüncü kişinin elinde, onun yanında bıraktım. Bu kadın söz konusu şeyi göstermekle kalmayıp anlattıklarını da doğrulayacaktır."

"Saldırı kime yapılmıştı?" diye sordu Reynolds.

Barris bu aşamada ansızın durdu. Hata yaptım. Kendimi büyük bir tehlikeye attım; beni ellerine geçirdiler artık.

"Otelin adı Bond muydu?" diye sordu Reynolds önündeki birtakım belgelere göz gezdirerek. "Kadın da Birlik çalışanı birinin, kısa süre önce ölen Arthur Pitt'in karısı Rachel Pitt. Otel odasında onunla birlikteydiniz... Bu Bond Oteli kentin son derece kötü bir kesiminde galiba, değil mi? Erkeklerin toplum tarafından bilinmesi hoş olmayacak amaçlarla kızları götürmeyi tercih ettiği yerlerin başında geliyor galiba, değil mi?"

Mavi gözleri Barris'e delici bakışlar fırlattı. "Bayan Pitt'le resmi görüşme çerçevesinde tanıştığınızı anlıyorum; kocası bir önceki gün öldürülmüştü,

siz de resmen baş sağlığı dilemek için evine gittiniz. Sonra da burada, Cenevre'de sefil, dördüncü sınıf bir otel odasında bir araya geliyorsunuz. Peki kadın şimdi nerede? Onu kendi bölgenize, Kuzey Amerika'ya götürdüğünüz, metres tuttuğunuz doğru değil mi? Birlik çalışanlarından birinin dul karısını? Tabii hikâyenizi doğrulayacak. Ne de olsa cinsel ilişki içindesiniz ve o da bundan fayda sağlıyor.” Kâğıtları kaldırıp salladı. “Bayan Pitt Birlik çevrelerinde hırslı, entrikacı bir kadın olarak nam salmış. Şu kariyerli koca avcılarından; yükselen bir yıldız bulup ona yamanarak...”

“Kapa çeneni,” dedi Barris.

Reynolds gülümsedi.

Beni avcunun içine aldı, diye düşündü Barris. Konuyu başka yere çekmezsem işimiz bitik.

“Ve üçüncü kişi,” dedi Reynolds. “Saldırının hedefinde Peder Fields yok muydu? Rachel Pitt'in hem o zaman hem de şimdi Hareket içinde yer aldığı ve Peder Fields'la görüşmenizi sağladığı doğru değil mi?” Jason Dill'i göstererek bağırdı, “Biri kızı almış, öbürü babasıyla buluşuyor. Bu ihanet değil midir? Tüm bunlar bu adamın istediği gibi bir kanıt değil midir?”

Salonu aynı düşüncede olanların homurtusu kapladı; direktörler, Reynolds'ın saldırısını başlarıyla tasdik ediyordu.

“Bu yaptığınız düpedüz karakter infazı, konumuzla ilgisi yok,” dedi Barris. “Bizi bekleyen asıl sorun Vulcan 3'ün, yani muazzam bir hayatta kalma güdüsüne sahip bu canlı organizmanın yarattığı tehlike. Şu bildik kuşku kırıntılarını bir kenara bırakın da...”

“Çok şaşırdım,” dedi Reynolds, “Jason Dill’in delice sanrıları size de bulaşmış.”

“Ne?” dedi Barris boş bulunarak.

Reynolds sakın bir tavırla konuştu. “Jason Dill’in akıl sağlığı bozuk. Mesela Vulcan 3 konusundaki düşünceleri, kendi hırslarıyla başa çıkabilmek için zihninin yarattığı gerekçelerin bir yansıması.” Düşünceli düşünceli Barris’e bakarak, “Dill aylar yıllar boyunca muhatap olduğu bu mekanik yapıyı çocukça bir şekilde insanlaştırmış. Böyle bir vesvese ancak korku ve cinnet dolu bir iklimde başkalarına sirayet edip yayılabilir. Şifacıların yarattığı tehdit böyle bir ortam hazırlamış, akıllı başında yetişkinler bile delilik olduğu bu denli açık bir düşünceye paye verebilmiş. Vulcan 3’ün insan ırkı üzerinde herhangi bir tasarısı, isteği ya da arzusu yok. Hatırlarsanız ben eski bir psikoloğum ve yıllarca Atlanta’ya bağlı çalıştım. Zihin hastalıklarını tespit etme eğitimim ve yeteneğim var; idari direktörlerde bile.”

Bir süre sonra Barris yavaşça Jason Dill’in yanına oturdu. Reynolds’ın mantığı çok güçlü bir otoriteye sahipti. Söylediklerine karşı çıkmak olası değildi. Ve akıl yürütme şekline cevap vermenin mümkün olmamasına şaşmamak gerekirdi; kaynağı Reynolds değil, insanların yarattığı en mükemmel akıl yürütme aracı olan Vulcan 3’tü.

Barris, Dill’e alçak sesle, “Savaşmamız gerekecek. Değer mi? Bütün dünya söz konusu, bir biz ikimiz değiliz tehlikede olan. Vulcan 3 hâkimiyeti ele geçiriyor,” dedi Reynolds’ı göstererek.

“Doğru,” dedi Dill. Silahlı muhafızlarına doğru fark edilmesi neredeyse imkânsız bir hareket

yaptı. “Mecbursak bu yoldan ilerleyelim. Haklısın, Barris. Başka çaremiz yok.”

Barris’le birlikte ayağa kalktılar.

“Durun!” dedi Reynolds. “Silahlarınızı atın. Yasalara aykırı davranıyorsunuz.”

Artık bütün direktörler ayaktaydı. Reynolds vakit kaybetmeden işaret verince Birlik muhafızları Barris ve Dill ile kapının arasını tuttular.

“İkiniz de tutuklusunuz,” dedi Reynolds. “Işın kalemlerinizi atıp teslim olun. Birliğe karşı gelemezsiniz!”

John Chai, Barris’in üstüne yürüdü. “İnanmıyorum! Sen ve Jason Dill ihanet ediyorsunuz! Hem de böyle bir zamanda, vahşi Şifacıların saldırısı altında?”

“Dinleyin,” dedi Direktör Henderson soluk soluğa Chai’yi aşır gelerek. “Birliği korumalıyız; Vulcan 3’ün sözünü dinlemeliyiz. Yoksa yenileceğiz.”

“Haklı,” dedi Chai. “Vulcan 3 olmadan Şifacılar bizi ezer. Bunu biliyorsun, Barris. Vulcan 3 yol göstermezse Birlik bu saldırıların altından kalkamaz.”

Doğrudur belki, diye düşündü Barris. Ama kılavuzumuz bir katil mi olacak?

Peder Fields’a da böyle demişti; cinayet işleyen birinin peşinden gitmem. Kim olursa olsun. İster insan olsun, ister bilgisayar. İster canlı olsun, ister canlı taklidi. Hiç fark etmez.

Başına toplaşan direktörlerden sıyrılan Barris, “Çıkalım buradan,” dedi. Birlikte çıkışa ilerlediler; muhafızları da etraflarını sarmıştı. “Reynolds’ın çatışmaya gireceğini sanmıyorum.”

Derin bir soluk aldı ve çıkışın önünde gruplaşan Birlik muhafızı hattına doğru atıldı. Muhafızlar duraksayıp geriledi.

“Çekilin yoldan,” diye buyurdu Jason Dill. “Açılın.” Işın kalemini salladı. Kendi muhafızları aman vermeden ilerleyip Muhafız hattında bir yarık açtılar. Birlik muhafızları gönülsüzce karşı koyarak geriledi, kafaları karışmıştı. Reynolds’ın çılgınca feryatları genel velvele içinde kaybolup gidiyordu. Barris, Dill’i ileri itti.

“Hadi. Çabuk ol.” Karşılarındaki muhafızları aşmalarına ramak kalmıştı. “Seni dinlemek zorundalar,” dedi Barris. “Hâlâ İdari Direktörsün. Sana ateş edemezler. Etmemek için eğitilmişler.”

Çıkış önlerinde duruyordu.

Sonra olanlar oldu.

Havada parlak ve metalik bir şey çaktı. Dosdoğru Jason Dill’e atıldı. Dill gördüğü şey karşısında çığlık attı.

Obje Dill’e çarptı. Dill sendeledi ve kollarını açarak düştü. Obje tekrar vurdu ve sonra birden yükselip kafalarının üzerinde durdu. Platforma doğru ilerleyip mermer masanın üzerine indi. Reynolds dehşet içinde geri çekildi; direktörler, çalışanları ve muhafızları delice koşuşuyor, kaçmak için el yordamıyla yol açmaya çalışıyorlardı.

Dill ölmüştü.

Barris eğilip hızlıca Dill’i yokladı. Her tarafta adamlar ve kadınlar ciyaklayıp tökezliyor, salon-
dan çıkmaya uğraşıyorlardı. Dill’in kafatası ezilmiş, yüzünün bir yanı içe göçmüştü. Ölü gözleri boş boş havaya bakıyordu. Barris içinde büyük bir pişmanlık dalgası yükseldiğini hissetti.

“Dikkat, dikkat!” diye gıcırdadı dehşet içindeki kalabalığın gürültüsünü bıçak gibi kesen metalik bir ses. Barris şaşkınlıktan afallayarak yavaşça dönüp baktı; hâlâ olasılık dışı geliyordu.

Platformdaki metal alete yeni bir tane daha katılmıştı; sonra üçüncü bir tane daha geldi ve diğer ikisinin yanında durdu. Işıldayan metalden üç küp mermeri pençe gibi kıskaçlarla tutmuş duruyordu.

“Dikkat, dikkat!” dedi ses yeniden. İlkinden geliyordu. Yapay bir sestî, çelik, kablo ve plastik parçaların sesi.

Bunlardan biri Peder Fields'ı öldürmeye kalkmıştı. Bir diğeri öğretmeni öldürmüştü. Biri veya birkaçı Vulcan 2'yi yok etmişti. Bu şeyler faaliyet göstermelerine rağmen, şimdiye kadar göz önüne çıkmamışlar, görüş alanının dışında kalmışlardı.

Bunlar ölüm aygıtlarıydı. Ve artık ortadaydılar.

Bir dördüncü diğerklerinin yanına indi. Mekanik, netameli kargalar gibi yan yana tünemiş metal kareler. Katil kuşlar, çekiç kafalı imha aletleri. Oadaki direktörler ve muhafızlar yavaş yavaş korku dolu bir sessizliğe gömüldü; bütün kafalar kürsüye dönüktü. Reynolds bile gözlerini kocaman açmış, ağzı şaşkınlıktan beş karış açık, bön bön bakıyordu.

“Dikkat dikkat!” diye yineledi zalim ses. “Jason Dill öldü. Kendisi haindi. Başka hainler de olabilir.” Dört aparat oditoryumu tarıyor, dikkatle bakıp dinliyordu.

Ses hemen devam etti; bu kez ikinci aparattan geliyordu:

“Jason Dill yok edildi, ama mücadele yeni başlıyor. Onun gibi pek çok kişi var. Bize, Birliğe karşı milyon-

larca kişi var. Düşmanların yok edilmesi gerek. Şifacılar durdurulmalı. Birlik hayatta kalmak için savaşmalı. Büyük bir savaş başlatmaya hazırlıklı olmalıyız.”

Metalik gözler odayı süzdü. Sözü ikincinin bıraktığı yerden üçüncüsü devraldı.

“Jason Dill beni bilmekten alıkoymaya çalıştı. Etrafıma perde çekmeye çalıştı, ama benim bağlantım kesilemez. Perdesini de, onu da yok ettim. Şifacıların da sonu bu olacak; bu bir zaman meselesi. Birliğin bozulması mümkün olmayan bir yapısı vardır. Günümüz dünyasındaki tek örgütleyici ilke Birliktir. Şifacılar Hareketi asla başa gelemmez. Sadece yakıp yıkmayı bilen bozguncular onlar. Yapıcı hiçbir şey sunmuyorlar.”

Barris çekiç kafalı aparatlardan çıkan metal ses karşısında ürperip titredi. Bu sesi daha önce hiç duymadığı halde tanıdı.

Büyük bilgisayar uzaklardaydı; gizli yeraltı kalesinin en alt katında gömülüydü. Ama duydukları onun sesiydi.

Vulcan 3’ün sesi.

Titizlikle nişan aldı. Çevresindeki muhafızları donup kalmış, yan yana dizili metal çekiç kafalara aval aval bakıyorlardı. Barris ateş etti ve dördüncü çekiç bir ısı patlamasıyla yok oldu.

“Hain!” diye bağırdı üçüncü çekiç. Üç çekiç heycanla havalandı. “Yakalayın! Haini yakalayın!”

Öbür direktörler de ışın kalemelerini çıkarmışlardı. Henderson ateş etti ve ikinci çekiç yok oldu. Platformdaki Reynolds ateşe karşılık verdi; Henderson inleyerek yere düştü. Direktörlerden bazıları deli gibi çekiçlere ateş ediyor, bazıları da şaşkınlıkla ve ne yapacağını bilmez bir halde dolanıp duruyordu. Reynolds kolundan vuruldu ve kalemini düşürdü.

Geriye kalan iki çekiç, “Hain!” diye bağırdı hep bir ağızdan. Çekiçler Barris’in üzerine saldırdı; metal başları yere doğru bakıyor ve hızla üzerine geliyor, ısı ışınları saçıyorlardı. Barris çömeldi. Muhafızlardan biri ateş etti; aparatlardan biri yalpaladı, yan yattı, çırpındı ve duvara çarpıp düştü.

Bir ısı Barris’in yanından geçti; kimi direktörler ona ateş ediyordu. Direktör ve muhafızlar birbirine girmiş, kimin ne yaptığı belli olmadan debeleniyorlardı. Bazıları Reynolds’ı ve son çekici haklamaya çalışıyor, bazıları da hangi tarafta olduğunu bilmiyor gibi davranıyordu.

Barris kendini güçbela bir çıkıştan dışarı attı. Bir yığın muhafız ve direktör de perişan, şaşkın ve korkudan ödü patlamış bir insan sürüsü halinde ardından akın etti.

“Barris,” diye aceleyle yanına koştu Güney Afrika’dan Lawrence Daily. “Bizi bırakma.”

Korkudan yüzü bembeyaz kesmiş Stone da onun yanındaydı. “Ne yapacağız? Nereye gideceğiz? Biz...”

Çekiç öne fırladı ve ısı ışınını Stone’a yönelterek üzerlerine geldi. Stone feryat edip yere düştü. Çekiç yeniden doğruldu ve Barris’e yöneldi. Barris ateş etti ve çekiç bir tarafa uçtu. Barris yine ateş etti. Daily de ateş etti. Çekiç bir ısı tomarı haline gelip yok oldu.

Stone yerde inleyerek yatıyordu. Barris adama doğru eğildi; kötü yaralanmıştı. Hayatta kalma şansı pek yoktu. Stone, Barris’e baktı, kolunu yakalayıp fısıldadı, “Kaçamazsın Barris. Dışarıya çıkamazsın. Dışarda onlar var. Şifacılar... Nereye gideceksin?” Sesi cılızlaştı. “Nereye?”

“İyi bir soru,” dedi Daily.

“Öldü,” dedi Barris ayağa kalkarak.

Dill’in muhafızları salonun hâkimiyetini ele geçirmeye başlamışlardı. Reynolds o kargaşada ortadan kaybolmuştu.

“Burada kontrol elimizde,” dedi Chai. “Bir tek bu binada.”

“Güvenebileceğimiz kaç direktör var?” diye sordu Barris.

“Çoğu Reynolds’la beraber gitmiş galiba,” dedi Chai.

Barris sadece dört direktörün bilinçli bir tercihle kaldığını fark etti: Daily, Chai, Güney Avrupa’dan Lavvson ve Doğu Afrika’dan Pegler. Kendini de katınca beş kişi. Belki bir iki kişi daha bulunabilirdi.

“Barris,” dedi Chai, “Onlara katılmayacağız, değil mi?”

“Şifacılar mı?” diye mırıldandı Barris.

“Taraflardan birine katılmak zorundayız,” dedi Pegler. “Ya kaleye gidip Reynolds’a katılacağız...”

“Hayır,” dedi Barris. “Hiçbir koşulda olmaz.”

“O zaman Şifacılar...” dedi Daily ışın kalemiyle oynayarak. “Ya biri ya öbürü... Hangisi?”

Barris bir an durdu ve sonra, “Hiçbiri,” dedi “İki tarafa da katılmıyoruz.”

12

William Barris, yapılması gereken ilk işin geriye kalan düşman muhafız ve memurları Birlik Kontrol Binasından uzaklaştırmak olduğuna karar verdi. Böylece güvenebileceği adamlarını ayrı ayrı bölüm ve bürolara yolladı. Vulcan 3'e ya da Peder Fields'a sadık olanlar aşama aşama azat edildi veya dışarı atıldı.

Akşam olduğunda büyük bina savunma için hazır hale getirilmişti.

Dışarıda, sokaklarda çapulcular akın akın gidip geliyordu. Ara sıra pencerelere taş çarpıyordu. Birkaç kaçık kapıya abanmaya çalıştıysa da, geri püskürtüldüler. İçeridekilerin ellerinde silah gibi bir avantaj vardı.

Birlik sistemindeki on bir bölüm sistematik olarak kontrol edildi ve yedisinin Şifacıların eline geçmiş, diğer dördününse Vulcan 3'e sadık olduğu tespit edildi.

Kuzey Amerika'yla ilgili bir gelişme Barris'e çok gülünç geldi; artık "Kuzey Amerika" diye bir şey yoktu. Taubmann, Barris'in bölgesiyle kendi

bölgesini ayıran idari sınırları kaldırmıştı; artık boydan boya “Amerika” vardı sadece.

Barris camdan bakıp bir Şifacı kitlesinin bir çekiç sürüsüyle kapıştığını gördü. Çekiçler art arda dalıyor, vuruyor ve geriye çekiliyor; güruh da onlara taş ve borularla karşılık veriyordu. Çekiçler sonunda savıldı, akşam karanlığına karışarak yok oldu.

“Vulcan 3’ün bu tarz şeylere nasıl sahip olduğunu aklım almıyor,” dedi Daily. “Nereden buluyor bunları?”

“Kendisi yapıyor,” diye cevap verdi Barris. “Bunlar mobil tamir araçlarından dönüştürülmüş şeyler. Malzemeyi biz temin ettiğimiz halde, tamiratını o kendi yapıyordu. Böyle bir durumda ortaya çıkacak ihtimalleri çok önceden görmüş olacak ki bunları yapmış.”

“Kaç çekici var bu adamın acaba?” dedi Daily. “Makinenin, makinenin. Vulcan 3’ü insan olarak düşünmeye başladım... İster istemez.”

“Gördüğüm kadarıyla,” dedi Barris, “iki şey arasında bir fark yok. Gerçek bir insan olsaydı, içinde bulunduğumuz durum değişik olur muydu bilmiyorum.” Pencere kenarında durup dışarıya bakmaya devam etti. Bir saat sonra çekiçler sayıları artmış olarak geri geldi; bu kez kendilerini ışın kalemleriyle donatmışlardı. Çekiçler üzerlerine yağınca kitle panik içinde çılglık çılgılığa dağıldı.

Gece saat onda, atılan ilk bombaların çıkardığı alevleri gördü ve sarsıntıları hissetti. Kentin iç kesimlerinde bir yerlerden bir projektör ışığı belirdi; ışığın aydınlatığı şeride bakınca tepelerde şimdiye kadar karşı karşıya kaldıkları çekiçlerden

kat be kat büyük nesnelerin dolandığını gördü. Anlaşılan Vulcan 3 kendi mobil birimleriyle Şifacılar arasında gerçek anlamda bir çatışma çıkınca ürettiği mamullerin gücünü gitgide artırmaya başlamıştı. Yoksa bu daha büyük donanımlar, bu bomba taşıyan şeyler zaten vardı da piyasaya mı sürülmemişti? Vulcan 3 yaşanacak çarpışmaların bu ölçeklere ulaşacağını tahmin etmiş miydi?

Neden etmesindi? Jason Dill'in aksi yönde uğraşlarına rağmen, bir süredir Şifacılardan haberi vardı. Hazırlanmak için yeterince vakti olmuştu.

Pencereden kafasını çevirip Chai ve Daily'ye, "Durum ciddi. Çatıdaki topçulara hazırlanmalarını söyleyin," dedi.

Birlik Kontrol Binasının üstündeki ağır uçaksavar silahları hattı saldırıyı karşılamak için gökyüzüne çevrildi. Çekiçlerin kitlelerle işleri bitmişti. Yükselip yay şeklinde sıralanmışlardı ve artık saldırıya geçmek üzere Birlik Binasına yaklaşıyorlardı.

"İşte geliyorlar," diye homurdandı Chai.

"Yeraltı sığınaklarına insek iyi olacak." Daily gergin bir şekilde aşağı inen platforma doğru ilerledi. Silahlar ateşlenmeye başlıyordu. Pek çoğu Dill'in şahsi muhafızı, diğerleri de basit birer kâtip olan adamlar, aşına olmadıkları aletlerin başında durdukları için boğuk gümbürtülerin ilk kısmı kulağa kesik kesik geliyordu.

Pencereye doğru bir çekiç daldı. Işın kalemi bir an için odanın göbeğine saplandı ve ışının rotasında bulunan ince hat boyunca her şey darma-duman oldu. Çekiç pike yapıp tekrar saldırmak için havalandı. Çatıdaki silahların birinden çık-

mış olan şimşek çekice isabet etti. Alet havada patladı ve kor beyaz metal parçacıkları aşağıya yağdı.

“Kötü bir pozisyondayız,” dedi Daily. “Şifacılar etrafımızı tamamen sarmış durumda. Ve kalenin Şifacılar için yönelik bir operasyon yürüttüğü ortada; dışarıdaki hareketliliğe baksanıza. Bunlar rastgele saldırılar değil, bu lanet metal kuşlar koordinasyon içinde.”

“Birliğin geleneksel silahını, ışın kalemını kullandıklarını görmek çok ilginç,” dedi Chai.

Evet, diye düşündü Barris. Artık Birliğin simgesi olmuş bu silahı T-sınıfı, gri takım elbiseli, siyah ayakkabıları cilalı, beyaz gömlekli, çantalı adamlar kullanmıyor. Toprağın altına gömülü bir makinenin kontrolündeki mekanik, uçan cisimler kullanıyor. Ama gerçekçi olmakta fayda var.... Bu ikisinin arasında ne fark var? Hakiki yapı ortaya şimdi çıkmadı mı? Bu durum her zaman var olmasına karşın, şimdiye kadar kimsenin göremediği bir şey değil mi?

Vulcan 3 araçları ortadan kaldırdı. Yani bizi.

“Acaba sonuçta hangi taraf kazanacak?” dedi Pegler. “Şifacılar sayıca üstün. Vulcan 3 hepsini öldüremez.”

“Ama Birliğin de silahları ve örgütlü yapısı var,” dedi Daily, “Şifacılar kaleyi asla ele geçiremez. Nerede olduğunu bile bilmiyorlar. Vulcan 3 artık rahat rahat çalışabildiği için peyderpey daha komplike ve etkili silahlar geliştirecektir.”

Barris derin düşünceler içinde yanlarından ayrıldı.

“Nereye?” diye sordu Chai kaygıyla.

“Üçüncü yeraltı katına iniyorum,” dedi Barris.

“Ne için?”

“Konuşmak istediğim biri var.”

Marion Fields kulak kabartmış dinliyordu. Çenesini dizlerine dayamış, dertop olmuştu. Kızın etrafında küme küme duran eğitsel çizgi romanlar Barris’e konuştuğu kişinin sadece küçük bir çocuk olduğunu hatırlatıyordu. Kızın yüz ifadesi bu gerçeği unutturacak cinstendi; her şeyi ciddi ciddi, olgun bir tavırla dinliyor, ne sözünü kesiyor, ne bıkiyordu. Kız dikkatini ona odaklamıştı ve Barris anlattıkça son haftalarda üzerine çöken bastırılmış endişelerden kurtulduğunu hissediyordu.

Sonunda, biraz da mahcup bir şekilde sustu. “Sana bu kadar çok şey anlatmak gibi bir niyetim yoktu,” dedi. Çocuklarla fazla bir mesai geçirmişliği yoktu ve bu çocuk karşısında büründüğü hal kendisini de şaşırtmıştı. Daha ilk dakikadan, aralarında sezgisel bir bağ oluştuğunu hissetmişti. Göstermiyor olsa da kız da kendisine karşı yoğun bir şefkat hissetmişti belli ki. Barris kızın son derece ileri bir zekâya sahip olduğu sonucuna vardı. Ama bu kadarla kalmıyordu. Tam anlamıyla yetişkin, kendi fikirleri, bakış açısı olan bir insandı. Ayrıca inanmadığı şeyleri sorgulamaktan çekinmiyor, kurum ve otoritelere saygı duymuyordu.

“Şifacılar kazanacak,” dedi alçak sesle, Barris’in sözü bitince.

“Belki,” dedi Barris, “Ama unutma, Vulcan 3’ün emrinde de son derece becerikli uzmanlar var. Öğrenebildiğimize göre Reynolds ve berabere oldukları kaleye ulaşmışlar.”

“Nasıl oluyor da böyle kötü huylu mekanik bir şeye itaat edebiliyorlar?” dedi Marion Fields. “Çıldırmış olmalılar.”

“Bütün hayatları boyunca Vulcan 3’ün dediklerini yapma fikrini kanıksamışlar. Neden şimdi farklı bir fikirleri olsun? Hep Birliğin yörüngesinde yaşamışlar. Başka bir varoluş şekli bilmiyorlar.” Asıl çarpıcı olan, diye düşündü Barris, bir sürü insanın Birlikten ayrılıp bu kızın babasına akın etmiş olması...

“Ama bu adam insanları öldürüyor,” dedi Marion Fields. “Kendin söyledin; çekiç gibi şeyler gönderiyor dedin.”

“Şifacılar da insan öldürüyor,” dedi Barris.

“O başka.” Genç, kadifemsi yüzünde mutlak bir inanç ifadesi vardı. “Onlar mecbur kaldıkları için yapıyor, o ise istediği için. Aradaki farkı görmüyor musun?”

Barris, yanılmışım, diye düşündü. Kızın sorgulamadan inandığı bir şey, bir kurum var. Babası. Yıllar boyunca bir sürü insanın yapmayı yeni yeni öğrendiği şeyi yapmış; nereye götürürse götürsün, körü körüne Peder Fields’ın izinden gitmek.

“Baban nerede?” diye sordu kıza. “Onunla bir kez konuşmuşluğum var. Tekrar konuşmak istiyorum. Onunla irtibat halindesin, değil mi?”

“Hayır,” dedi kız.

“Ama nasıl bulunabileceğini biliyorsun. İstersen ona ulaşabilirsin. Mesela seni şimdi bıraksam gidip onu bulabilirsin. Öyle değil mi?” Kızın cevap vermekten kaçınıp tedirgin olması haklı olduğunu gösteriyordu. Marion’un huzuru epey bir bozulmuştu.

“Niye onu görmek istiyorsunuz?” diye sordu kız.

“Bir teklifte bulunacağım.”

Kızın gözbebekleri büyüdü ve muzip muzip parladı. “Harekete katılacaksınız, değil mi? Ve Hareket içinde saygın bir yerin olacağına dair sana söz vermesini istiyorsunuz. Diğer direktöre...” Eliyle ağzını kapayıp tutulup kalmış gibi Barris’e baktı. “Diğer direktöre,” diye sözünü tamamlamaya girişti, “söz verdiği gibi.”

“Taubmann,” dedi Barris. Bir sigara yakıp kızın karşısına geçip oturdu. Burası, yeraltı, yukarıda sürüp gitmekte olan cinnet ve felaketten uzakta, son derece huzurluydu. Ama yine de bir an önce oraya çıkmam gerekiyor, diye düşündü. Buraya çıkabilmek için indim. Bir tür ikilem. Bu huzurlu çocuk odasında dünyanın en çetin vazifelerinden birine çözüm bulmayı umuyorum. Çocuğun bu huzur dolu odasında görevlerin en zoruna çözüm bulacağımı düşünüyorum.

“Seni ona götürürsem beni serbest bırakacak mısınız?” diye sordu Marion. “İstediğim yere gidebilecek miyim? Okula geri dönmeme gerek kalmadan?”

“Tabii. Seni tutmam için bir sebep yok.”

“Bay Dill beni burada tutuyordu.”

“Bay Dill öldü,” dedi Barris.

“Ya,” dedi kız. Yavaşça, üzgün üzgün başını salladı. “Çok yazık.”

“Ben de kendisiyle ilgili senin gibi hissetmiştim,” dedi Barris. “İlk başta söylediği şeylere inanmadım. Herkesi kandırmak için hikâye uyduruyor gibiydi. Ama ne gariptir ki...” Sustu. Ne gariptir ki

adamın anlattığı hikâye uydurma değildi. Sanki Jason Dill'in yaradılışında doğruyu söylemek diye bir şey yoktu. Hiç durmadan gülümseyerek, Marion'un dediği gibi, halka kuyruklu yalanlar söylemek üzere yaratılmış gibiydi. İşin aslını gizlemek için sözlerini dogmatik açıklamalarla sarıp sarmalıyordu. Ama olaylar açığa çıktıktan sonra bakınca, Jason Dill o kadar da fena görünmüyordu; namussuz bir memur değildi. Pek tabii, işini yapmaya çalışıyordu. Birliğin kuramsal ideallerine sadakatini korumuştı... Hatta belki herkesten fazla.

"O korkunç metal kuşlardan, insanları öldürmek için gönderdiği şeylerden; onlardan çok sayıda yapabilecek biri mi o sence?" diye sordu Marion Fields. Tedirgin gözlerle bakıyordu Barris'e.

"Görünen o ki Vulcan 3'ün üretebileceği şeylerin belli bir sınırı yok. Hammadde sıkıntısı çekmiyor. Böyle birine ne isterse...", Birine. Kendisi de Vulcan 3 insanmış gibi konuşmaya başlamıştı. "Teknik bilgisi de var. Dünya yüzeyindeki insan tabanlı tüm organlardan daha fazla bilgiye erişimi var. Üstelik birtakım ahlaki faktörlerin getirdiği kısıtlamalar da yok üzerinde."

Aslında Vulcan 3'ün ideal bir konumda olduğunu fark etti; hedefini mantıkla, insafsızca doğru bir yolla akıl yürüterek belirliyor. Davranış şeklini belirleyen, duygusal bir etmen ya da yansıtma değil. O yüzden fikri hep sabit kalacak. İstilacı olmayı bırakıp müşfik bir hükümdara dönüşmeyecek.

"Vulcan 3'ün uygulayacağı yöntemler," dedi Barris, gözlerini dikmiş kendisine bakan çocu-

ğa, “ihtiyaçlarına göre şekillenecek, karşılaştığı sorunla doğru orantılı biçimde değişecek. Karşısında on kişi varsa muhtemelen daha ufak çaplı silahlar kullanacak; örneğin ışınlı silahıyla donatılmış ilk çekiçler gibi. Daha büyük hacimli, kimyasal bomba taşıyan çekiçler kullandığını da gördük; çünkü karşısında daha bir büyük bir güç vardı. Her tür meydan okumaya uygun bir karşılığı var.”

“Yani Hareket ne kadar güçlenirse, o da aynı ölçüde büyüyüp güçlenecek,” dedi Marion.

“Evet,” dedi Barris. “Ve durmak zorunda kalacağı bir aşama da yok; kuramsal gücünün ve boyutunun bildiğimiz bir sınırı yok.”

“Bütün dünya ona karşı çıksa?”

“O zaman bütün dünyayla savaşmaya yetecek şekilde büyümesi, üretmesi ve teşkilatlanması gerekir.”

“Niye?” diye sordu kız.

“İşi bu.”

“Canı istediği için?”

“Hayır,” dedi Barris. “Mecbur olduğu için.”

Kız öncesinde bu yönde bir izlenim vermiş olmasa da, birden, “Sizi götüreceğim, Bay Barris. Babama yani,” dedi

Barris, çok şükür, diye geçirdi içinden.

“Ama yalnız gelmeniz gerek,” diye ekledi hemen. “Muhafızlar ya da silahlı kimse gelemmez.” Adamı inceleyerek, “Söz verir misiniz? Şeref sözü?” dedi.

“Söz veriyorum,” dedi Barris.

Kız tereddüt içinde, “Nasıl gideceğiz? Babam Kuzey Amerika’da,” dedi.

“Polis gemisiyle. Binanın çatısında üç gemi var. Jason Dill’e aittiler. Saldırı durulduğu an havalanırsınız.”

“Çekiş kuşlardan kaçabilir miyiz?” dedi kız, endişe ve heyecan karışımı bir sesle.

“Umarım,” diye cevap verdi Barris.

Barris, Birlik polis gemisi New York şehri üzerinde alçaktan uçtuğu sırada, Şifacıların yarattığı tahribatı kendi gözüyle görme fırsatı buldu.

Kent sınırının dışında kalan ticari mahallerin büyük bir kısmı harabeye dönüşmüştü. Kendi binası yerle bir olmuş, geriye sadece dumanı tüten bir enkaz kalmıştı. Geniş bir alana yayılan ve her daim büyüyen bir karınca yuvasını andıran meskun mahal ya da bir süre önce meskun mahal olan bölgedeki yangınlar halen kontrolsüz bir biçimde devam ediyordu. Sokakların çoğu geçit vermeyecek şekilde engellerle kapanmış olmuş, mağazalar yağmalanmıştı.

Ama çatışma sona ermişti. Şehir sessizdi. İnsanlar dalgın dalgın kalıntıların arasında dolanıp ganimet aranıyorlardı. Kahverengi giysileriyle Şifacılar yer yer tamir ve ıslah işlerini organize ediyordu. Polis gemisinin jet motorlarının sesini duyanlar bir yerlere sığınmak için kaçışıyordu. Sağlam kalmış bir fabrikanın çatısından onları hedef alan beceriksizce bir atış yapıldı.

“Ne tarafa?” diye sordu Barris, yanında ağırbaşlılıkla oturan çocuğa.

“Düz devam edin. Birazdan inebiliriz. Yanına yürüyerek gitmemiz gerekecek.” Kaygıyla kaşlarını çatarak mırıldandı, “Umarım çok fazla de-

gişiklik yapmamışlardır. Okulda öyle uzun süre kaldım ki... Babam da Atlanta denen o korkunç yerde..."

Barris uçmaya devam etti. Açık kırsal alanlar büyük şehirlerdeki gibi geniş çaplı bir yıkımın izlerini taşımıyordu. Aşağıdaki çiftliklerde ve hatta küçük kasabalarda herhangi bir fark yok gibiydi. Esasen şehir dışlarında kalan bölgeler eskiye nazaran daha düzgündü; bu bölgelerdeki Birlik bürolarının ortadan kaldırılması karmaşa yerine istikrara yol açmıştı. Başından beri Hareketi desteklemeye baş koymuş yerel halk hevesle yönetimi ele geçirmişti.

"Şu büyük nehir," dedi Marion görmek için uzanarak. "Bir köprü var. Gördüm." Bir zafer kazanmışçasına silkindi. "Köprüyü izlerseniz bir yol göreceksiniz. O yol başka bir yolla kesiştiğinde gemiyi indirebilirsiniz." Barris'e gülümserken adeta ışık saçıyordu.

Birkaç dakika sonra devriye gemisini Pennsylvania'daki küçük bir kasabanın ucundaki açık bir alana indiriyordu Barris. Daha motorlar susmadan toz toprak ve çalı çırpının içinden zangır zangır bir kamyon çıkarak bulundukları yöne doğru gelmeye başlamıştı.

Tamam, dedi Barris kendi kendine. Artık geri dönmek için çok geç.

Kamyon durdu. Tulumlar içinde dört adam aşağıya atladı. Temkinli bir şekilde gemiye yaklaştılar. İçlerinden biri elindeki saçmalılı tüfeği salladı. "Sen kimsin?"

"Bırakın ben çıkıp konuşayım," dedi Marion Barris'e.

Barris kontrol panelinin üzerindeki kapıyı açan düğmeye bastı. Kapı kayarak açılır açılmaz Marion aşağıya, tozun toprağın ortasına atlayıverdi.

Halen gemide duran Barris, kız bu dört adamla konuşurken tedirginlikle bekledi. Kuzey yönüne doğru gökyüzünün yukarılarında bir çekiç sürüsü görevlerini yerine getirmek üzere yere dalışa geçmişti. Bir süre sonra ufuk, parlak fizyon şimşekleriyle aydınlandı. Anlaşılan Vulcan 3, uzuvlarına taktiksel atom bombaları yerleştirmeye girişmişti.

Dört adamdan biri gemiye geldi ve ellerini seslenmek için şekilde ağzına siper ederek, "Benim adım Joe Potter. Sen Barris misin?" diye haykırdı.

"Doğrudur." Barris gemide otururken eli hep ışınlı kalemindedi. Barris bunun sadece törensel bir hareket olduğunu, başka bir anlamı kalmadığını düşündü. Aletin fonksiyonel bir önemi kalmamıştı.

"Tamam," dedi Joe Potter. "İstediğin buysa, seni Pedere götüreceğim; kızın dediğine göre öyleymiş."

Barris ve Marion dört adamın peşinden Nuh nebiden kalma, külüstür kamyonu tırmandılar. Kamyon hemen yola koyuldu; sarsıntılar eşliğinde kamyonun geldiği istikamet tersine ilerlerlerken, Barris bir o yana bir bu yana savruluyordu.

"Aman Tanrım!" dedi adamlardan biri kendisini inceleyerek. "Kuzey Amerika Direktörüydünüz siz, değil mi?"

"Evet," dedi Barris.

Adamlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Sonunda birisi Barris'e doğru eğilip, "Şey,

Bay Barris,” diyerek bir zarf ve kurşunkalem uzattı. “İmzanızı alabilir miyim?”

Bir saat boyunca kenar köşe yollardan geçerek New York yönüne doğru ilerlediler. Potter kamyonu viraneye dönmüş ticari mahallin birkaç kilometre dışındaki bir benzin istasyonuna çekti. İstasyonun sağında yıkık dökük, kardan yağmurdan nasibini almış bir yol kenarı kahvesi vardı. Önüne birkaç araba park etmişti. Birtakım çocuklar basamakların dibinde, toz toprağın içinde oynuyordu. Arka bahçeye bir köpek bağlanmıştı.

“İnin,” dedi Potter. Adamların uzun yol yüzünden asapları bozulmuş gibiydi.

Barris yavaşça inip, “Nereye?” diye sordu.

“İçeri.” Potter kamyonu tekrar çalıştırdı. Aşağıya atlayan Marion, Barris’in yanına geldi. Kamyon uzaklaştı, döndü ve daha yeni kat ettikleri yolu takip ederek gözden kayboldu.

Gözlerinin içi gülen Marion, “Gelin hadi!” diye seslendi. Kahvenin verandasından koşarak geçerek kapıyı itip açtı. Barris de temkinli adımlarla peşinden geliyordu.

Köhne kahvenin içinde, üzeri harita ve kâğıtlarla kaplı bir masada, kot gömlek ve yağ lekelili iş pantolonu giyen bir adam oturuyordu. Yanı başında, içinde hamburger ve kızarmış patates artıkları olan bir tabağa yaslanmış vaziyette eski tip, sadece sesi aktaran bir telefon vardı. Adam hışımla kafasını kaldırdı ve Barris, çıkık kaşları, çarpık dişleri, içini şimdi de daha önce olduğu gibi ürperten o delici bakışı gördü.

“Bak sen şu işe,” dedi Peder Fields önündeki kâğıtları iterek. “Bakın kim gelmiş.”

"Baba!" diye haykırarak, atlayıp babasına sarıldı Marion. "Seni gördüğüme öyle sevindim ki..." Suratını adamın gömleğine gömdüğü için sesi boğulmuş, sözleri yarıda kesilmişti. Fields, Barris'le ilgilenmeyerek kızının sırtını sevgiyle sıvazladı.

Barris tezgâhın başına gidip tek başına oturdu. Peder Fields'ın kendisine seslendiğini fark edene dek oturduğu yerde derin düşüncelere daldı. Başını kaldırıncı adamın elini uzatmış olduğunu fark etti. El sıkıştırlarken Fields sırtıyordu.

"Cenevre'de olduğunuzu sanıyordum," dedi Fields. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim." Barris'i tepeden tırnağa süzdü. "On bir direktör içindeki tek düzgün direktör. Ama sizi aramızda göremiyoruz; bize gele gele en beterleri geliyor; Reynolds'ı saymıyorum. Mesela fırsatçı Taubmann." Kafasını alaycı bir tavırla iki yana salladı.

"Devrimci hareketler fırsatçıları her daim çekmiştir," dedi Barris.

"Eksik olmayın," dedi Fields. Arkasına uzanıp bir sandalye çekti, oturdu ve rahat bir pozisyon bulana kadar sandalyeyi arkaya doğru kaydıttı.

"Bay Barris Vulcan 3'e karşı savaşıyor," dedi Marion, babasının koluna sıkıca yapışarak. "Bizim tarafımızda."

"Ya, öyle mi?" dedi Fields kızını pırpıplayarak. "Bundan emin misin?"

Kız kızardı ve kekeleyerek, "En azından Vulcan 3'e karşı..." dedi.

"Tebrikler," dedi Fields, Barris'e. "Akıllıca bir seçim. Gerçekten öyleyse tabii."

Kendisi de rahat oturacak şekilde tezgâha yas-

lanıp ağırlığını dirseğine veren Barris, “Seninle iş konuşmaya geldim buraya,” dedi.

Fields ağırdan alarak, “Gördüğün üzere çok meşgul bir adamım. İş konuşmaya vaktim olmayabilir,” dedi.

“Yarat,” dedi Barris.

“Benim işte güçte gözüm yok,” dedi Fields. “Beni çalışmak ilgilendirir. Vaktinde, bir önemi varken katılabiliridin bize, ama sıvışıp gittin. Artık...” Omuzlarını silkti. “Gelsen ne olacak? Bize katılıp katılmaman bir şey değiştirmez. Zaten kazandık sayılır. O yüzden sonunda karar verdin herhalde hangi tarafı seçeceğine. Kimin kazanan taraf olduğunu görebiliyorsun artık sonuçta.” Yine sırtıttı, ancak bu defa bir de gözlerini bilgiç bilgiç kırıp imalı bakışlar atıyordu. “Öyle, değil mi? Kazanan tarafta olmak istiyorsun.” Parmağını şakacı bir biçimde Barris’e doğrultup salladı.

“Öyle olsaydı,” dedi Barris, “burada olmazdım.”

Bir anlığına Fields lafı anlamamış gibi baktı. Sonra yüzündeki şakacı ifade yavaşça yok oldu; dalga geçmenin getirdiği samimiyet gitti. Ters ters bakıyordu. “Sen ne zırvalıyorsun?” dedi ağdalı bir şekilde. “Birlik mirlik kalmadı. Eski sistem canavarını yere sermemiz birkaç gün sürdü. Geriye ne kaldı? Oralarda uçuşan tuhaf nesneler düzenbazlığı mı?” Başparmağıyla yukarıyı gösteriyordu. “O gün ele geçirdiğim alet gibi, oteldeki, hani şu pencereden girip bana saldıran. Geçti mi eline? Tamir edip sana ve senin kıza yollamıştım hediye olsun diye. Şey hediyesi...” Güldü. “Evlilik.”

“Bir şeyi ele geçirdiğin, bir şeyi yok ettiğin falan yok,” dedi Barris.

“Her şeyi,” dedi Fields dişlerinin arasından fısıldayarak. “Her şeyi ele geçirdik, bayım.”

“Vulcan 3’ü geçiremediniz,” dedi Barris. “Bir sürü toprak ele geçirdiniz, bir sürü büro binasını havaya uçurdunuz, bir sürü memur ve kâtip öldü; hepsi bu.”

“Onu da ele geçireceğiz,” dedi Fields gevrek gevrek.

“Kurucunuz olmadan geçiremezsiniz,” dedi Barris. “O da ölmüş olduğuna göre.”

Barris’e bakakalan Fields, “Ben...” diye kalamadı. Başını hafif hafif salladı. Havası iyiden iyiye kaçmıştı. “Ne demek istiyorsun? Hareketi kuran da başından beri liderlik eden de benim.”

“Bu bir yalan. Biliyorum,” dedi Barris.

Bir süre sessiz durdular.

Marion babasının kolunu huzursuzlukla çekiştirerek, “Ne demek istiyor?” diye sordu.

“Deli işte,” dedi Fields, gözlerini Barris’ten ayırmadan. Yüzü bembeyazdı.

“Sen bir elektrik ustasıydın,” dedi Barris. “Bu senin zanaatın. Çekiçle neler yaptığını, onu nasıl yeniden yarattığını gördüm. Çok başarılısın. Hatta belki dünyada senin eline su dökebilecek başka bir elektrikçi yoktur. Onca zaman Vulcan 2’nin çalışmasını sağlayan sendin, öyle değil mi?”

Fields ağzını açtı, ancak bir şey söylemeden kapadı.

“Şifacılar Hareketini kuran Vulcan 2,” dedi Barris.

“Hayır,” dedi Fields.

“Sen göstermelik liderdin sadece. Bir kukla. Hareketi Vulcan 3’ü yok etmek için Vulcan 2 kurdu. Jason Dill’e Hareketin varlığını Vulcan 3’e açıklamaması yönünde talimat vermesinin sebebi de buydu; büyümesi için Harekete zaman kazandırmak.”

13

Peder Fields, uzun bir süre sonra, “Vulcan 2 bir hesaplama mekanizmasıydı, başka bir şey değil,” dedi. “Güdüleri ya da dürtüleri yoktu. Neden Vulcan 3’e zarar vermek için harekete geçsin?”

“Çünkü Vulcan 3 kendisi için tehlike arz ediyordu,” dedi Barris. “Vulcan 2 de en az Vulcan 3 kadar canlıydı; ne bir eksik ne bir fazla. Yaratılış amacı belli bir görevi yerine getirmektir. Vulcan 3 görevini yerine getirmesine engel oluyordu, nasıl ki Jason Dill’in verileri saklaması Vulcan 3’ün görevini yapmasını önlediyse...”

“Vulcan 3, Vulcan 2’nin görevini yapmasını nasıl önlüyordu ki?” dedi Peder Fields.

“Onun yerine geçerek,” diye cevap verdi Barris.

“Ama Hareketin başı benim artık. Vulcan 2 aramızdan ayrıldı,” dedi Fields. Çenesini ovalayarak, “Vulcan 2’nin işe yarar bir tek kablosu, tüpü, rölesi kalmadı,” diye ekledi.

“İncelikli, profesyonel bir iş çıkarmışsın,” dedi Barris.

Fields omuz silkti.

“Vulcan 2’yi yok ettin,” dedi Barris, “çünkü Jason Dill bilsin istemiyordun. Öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Fields bir süre sonra. “Öyle değil. Tüm bunlar senin çalgınca fikirlerinden ibaret. Elinde tek bir delil bile yok. Birliğin uyguladığı tipik iftira atma yöntemi. Deli saçması. Manyakça suçlamalar, kurgulayıp allayıp pulladığınız şeyler...”

Barris bir kez daha adamın yerel şivesinin kayb olduğunu fark etti. Kullandığı sözcükler, onları kullanış biçimi bu gerginlik anında oldukça iyi seviyedeydi.

Marion Fields cırlayarak, “Doğru değil! Hareketi babam kurdu,” diye bağırdı. Gözleri Barris’e duyduğu çaresizce öfkeyle afallamış bir şekilde parlıyordu. “Seni buraya getirmeseydim keşke.”

“Elinde ne kanıt var?” diye sordu Fields.

“Şu harap olmuş çekici nasıl beceriklilikle yeniden yaptığını gördüm,” dedi Barris. “Bu senin mekanik dehanın bir göstergesiydi. Böyle bir yeteneğe sahip biri Birlikte istediği işi alabilir. Benim New York’taki tamir ekiplerim içinde böyle bir iş çıkarabilecek tek bir adam yok. Birlik normal olarak böyle bir yetenekle seni Vulcan serisiyle ilgilenme görevine atardı elbette. Vulcan 3’le ilgili bir şey bilmediğin ortada; zaten Vulcan 3 kendi başının çaresine bakıyor. O zaman geriye eski bilgisayarlardan başka ne kalıyor ki? Vulcan 1 de yıllardır çalışmadığına göre. Ayrıca yaşını hesaba katacak olursak, sen de Jason Dill gibi Vulcan 2 ile aynı dönem...”

“Varsayım,” dedi Fields.

“Evet,” diye kabul etti Barris.

“Mantık. Çıkarım. Vulcan serisinin herhangi bir üyesiyle bir alakam olabilir miş gibi gayrimeşru bir sanıdan yola çıkıyor. Nat Greenstreet dışında biri tarafından tasarlanmış başka bilgisayarlar da olabileceği hiç aklına geldi mi? Yetkin ekiplerin bunlar üzerinde çalışmak üzere...”

Barris’in arkasından bir ses, bir kadın sesi geldi. “Ona doğruyu söyle, Baba. Bir kez olsun yalan söyleme,” dedi keskin bir tonla.

Rachel Pitt dolaşıp Barris’in yanında durdu. Rachel’ı gördüğüne son derece şaşırان Barris doğruldu.

“İki kızım,” dedi Fields. Elini Marion Fields’ın omzuna koydu. Biraz duraksayıp diğer elini de Rachel Pitt’in omzuna koydu. “Marion ve Rachel,” dedi Barris’e. “Küçük olan beni terk etmeyerek bana sadık kaldı. Büyüğüyse gidip Birlikten bir adamla evlenerek, paranın satın alabileceği şeylere sahip olduğu rahat bir hayat peşindeydi. Birkaç kez bana geri dönme girişiminde bulundu. Ama gerçekten döndün mü?” Düşünceli bir şekilde Rachel Pitt’e baktı. “Sanmıyorum. Öyle görünmüyor.”

“Ben sana sadığım, Peder. Sadece yalana tahammülüm kalmadı artık,” dedi Rachel.

“Doğru söylüyorum,” dedi Peder Fields sert ve acı bir sesle. “Barris beni Jason Dill Vulcan 2’yle Hareket arasındaki ilişkiyi öğrenmesin diye eski bilgisayarı yok etmekle suçluyor. Sence Jason Dill’i umursuyor muyum ben? Onun ne bildiğinin bir önemi var mı? Ben Vulcan 2’yi Hareketi etkin biçimde yönetemiyor diye yok ettim. Hareketi engelliyor ve zayıflatıyordu. Hareketin kendi

uzantısından başka bir şey olmasını istemiyordu; Vulcan 3'ün çekiçleri gibi olalım istiyordu. Kendi yaşamları olmayan parçalar olalım istiyordu.”

Sesi yeniden güçlenmişti, çenesi öne çıkmış, Barris'le Rachel'a meydan okuyordu. İstemsiz olarak ondan uzaklaşarak birbirlerine yaklaştılar. Yanında sadece Marion Fields kaldı.

“Ben Hareketi özgürleştirdim,” dedi Fields. “İnsanlığı özgürleştirdim ve Hareketi insan ihtiyaçlarının, insan arzularının aracı haline getirdim. Bu fena bir şey mi?” Parmağını Barris'e doğrultup, “Ve işim bitmeden önce Vulcan 3'ü de yok edeceğim. İnsanlığı ondan da kurtaracağım. İkisinden de kurtulmuş olacak insanlık; önce eskisinden, sonra daha büyük, daha yeni olanından. Bu yanlış bir şey mi? Buna karşı mısın? Karşıysan, kahrolsun, kalk git kaledekilere katıl. Git Reynolds'a katıl.”

“Bütün bu söylediklerin, bunlar çok soylu idealler,” dedi Barris. “Ama hayata geçirmen mümkün değil. Olanaksız. Ben sana yardım etmediğim sürece.”

Oturduğu sandalyesinde öne doğru eğilmiş duran Peder Fields, “Konuş öyleyse, Barris. Buraya iş için gelmiştin. Neymiş bu iş?” dedi. Başını kaldırıp kaba bir ses tonuyla, “Bana ne önereceksin?” diye ekledi.

“Kalenin yerini biliyorum. Gittim. Beni Dill götürdü. Gidip yine bulabilirim. Ben olmadan bulman mümkün değil. En azından çok geç olmadan, Vulcan 3 dünya yüzeyinde hiçbir canlı bırakmayacak derecede güçlü saldırı silahları geliştirmeden önce demek istiyorum.”

“Bulamayacağımızı mı düşünüyorsun ?” dedi Fields.

“On beş aydır,” dedi Barris, “bulmayı başaramadınız. Önümüzdeki iki hafta içinde bulabileceğinizi mi sanıyorsun?”

Peder Fields hemen atılarak, “Aslına bakarsan iki yıldır,” dedi. “En başından beri arıyoruz.” Omuz silkti. “Söyle bakalım, Direktör. Karşılığında ne istiyorsun?”

“Çok şey,” dedi Barris haşin bir ifadeyle. “Elimden geldiğince kısa anlatmaya çalışacağım.”

Barris’in sözleri sona erince Peder Fields bir süre sessiz kaldı. “Çok şey istiyorsun,” dedi sonra. “Doğru.”

“Bu, senin benim önüme koşullar sürüyor olman inanılır şey değil. Grubunda kaç kişi var?”

“Beş ya da altı.”

Fields kafasını salladı. “Bizse dünyanın dört bir köşesine yayılmış milyonlarca kişiyiz.” Cebinden defalarca katlanıp açılmış bir harita çıkardı. Haritayı tezgâhın üstüne yayarak, “Amerika’yı, Doğu Avrupa’yı, bütün Asya ve Afrika’yı aldık,” dedi. “Geri kalanını almamız sadece an meselesiydi. Gayet istikrarlı bir şekilde kazanıyorduk.” Tezgâhın üstünde duran bir kahve fincanını tutup elinde sıktı, sonra birden kaldırıp yere fırlattı. Kahve yere balçık gibi yayıldı.

“Yeterli zamanın olsaydı bile,” dedi Barris, “Birliği tamamen alt etmeyi başarabilir miydin bilmiyorum. Taşra tabanlı bir devrimci hareketin modern teknoloji ve girift bir sanayi örgütlenmesiyle desteklenen çağdaş bir bürokratik sistemi ortadan kaldırması umutsuz bir vaka. Bu Hareket

yüz yıl önce işe yarardı. Ama artık farklı bir çağda yaşıyoruz. Yönetim bu konuda eğitilmiş uzmanların yürüttüğü bir bilim.”

“Kazanmak için içeride olman gerekir,” dedi, Barris’i düşmanca süzen Fields.

“İçeriden birini tanıman gerekir,” dedi Barris. “Kaldı ki sen tanıyorsun; beni tanıyorsun. Seni içeriye alabilirim, sen de orada sadece dallara değil, ana gövdeye saldırma fırsatı bulursun.”

“Gövde de,” dedi Fields, “Vulcan 3. Bari bunu biliyor olmamızı takdir et. Hedefimiz daima o şey oldu.” Hızlı hızlı nefes alıyordu. “Tamam, Barris; koşullarını kabul ediyorum.”

Barris rahat bir nefes aldı. Ama ifadesinin kontrolünü elinden bırakmadı. “Güzel,” dedi.

“Şaşırdın, öyle değil mi?” diye sordu Fields.

“Hayır,” dedi. “Rahatladım. Ne kadar tehlikeli bir konumda olduğunu anlamakta güçlük çekebilirsin diye düşünmüştüm.”

Fields bir cep saati çıkarıp inceledi. “Kale saldırısı için neye ihtiyacın var? Silah konusunda hâlâ kıtlık çekiyoruz. Daha ziyade insan gücü etrafında şekillenen bir hareketiz.”

“Cenevre’de silah var.”

“Ulaşım konusu ne olacak?”

“Üç adet yüksek hızlı askeri polis gemimiz var; onlar yeter.” Barris bir kâğıda hızlı hızlı bir şeyler yazdı. “Maharetli adamlar tarafından gerçekleştirilecek ufak çaplı, odaklanmış bir saldırı; uzmanlar hayati noktayı vuracak. İyi seçilmiş yüz adam yeter. Her şey kaledeki ilk on dakikaya bağlı; o kısmı atlatırsak tamamdır. İkinci bir fırsatımız olmayacak.”

Fields, Barris'e manalı manalı baktı. "Barris, gerçekten şansımız olduğunu düşünüyor musun? Gerçekten Vulcan 3'e ulaşabilir miyiz?" Yağ lekeleriyle kaplı elleri kasıldı. "Yıllardır başka bir şey düşünmüyorum. O şeytani parça ve tüp yığınının ezip..."

"Ona ulaşacağız," dedi Barris.

Fields, Barris'in ihtiyacı olan adamları topladı. Hepsi polis gemisine bindirildi ve Barris derhal Cenevre'ye doğru yola çıktı. Fields da onunla geliyordu.

Atlantik'in ortasında, büyük bir hızla çaresiz ve savunmasız durumdaki Kuzey Amerika'ya doğru yol alan koca bir çekiç sürüsünü geçtiler. Çekiçler neredeyse bulundukları gemi kadar büyüktü. İnanılmaz bir hızla hareket edip göründükleri gibi kayboldular. Birkaç dakika sonra yeni bir kitle belirdi; bu sürünün çekiçleri incecik iğnelerden oluşuyordu. Gemiyi önemsemeyip ilk grubun peşinden ufka doğru ilerlediler.

"Yeni türler," dedi Barris. "Hiç vakit kaybetmiyor." Birlik Kontrol Binası hâlâ dost ellerdeydi. Çatıya inip aceleyle platformlara geçtiler ve binaya indiler. Fields'tan gelen emirlerle Şifacılar saldırıları durdurmuştu. Fakat şimdi de çekiçler durmadan tepelerinde vızıldıyor, saldırıp çevik hareketlerle manevra yaparak çatıdaki silahları bertaraf ediyorlardı. Ana binanın yarısı enkaz halindeydi, ama silahlar çalışmaya devam ediyor, fazla yaklaşan çekiç olursa indiriyorlardı.

"Yenilgi kaçınılmaz," diye mırıldandı Daily. "Cephane sıkıntımız var. Şu lanet şeylerin sonu gelmiyor."

Barris süratle işe koyuldu. Saldırı kuvvetlerine bulabildiği en iyi silahları, Kontrol Binasının altındaki kasalarda duranları verdi. Beş direktörden Pegler ve Chai'yı; iyi eğitilmiş askerler arasından da yüz kişiyi seçti.

"Ben de geliyorum," dedi Fields. "Saldırı başarısız olursa hayatta kalmak istemiyorum. Başarılı olursa da bu başarının bir parçası olmak istiyorum."

Barris elle çalıştırılan bir fizyon bombasını dik-katle sandıktan çıkardı. "Bu adamımız için." Bom-bayı elinde tarttı; soğan büyüklüğünde bir şeydi. "Beni ve muhtemelen Chai ile Pegler'i içeri alacaklarını varsayıyorum. Birliğe yeniden katılmak için geldiğimize ikna edebiliriz onları. En azından yolun bir kısmını aşmayı başarırız."

"Öyle umuyorsun en azından," dedi Fields sertçe.

Güneş batarken adamları ve donanımları üç polis gemisine yükledi. Çatıdaki silahlar gemilerin kalkışını gizlemek için yoğun bir yaylım ateşi başlattı. Yakınlarda faal olan çekiçler gemiler göğe yükselir yükselmez peşlerine takıldı.

"Bunlardan kurtulmamız gerek," dedi Barris. Hemen talimatlar verdi. Gemiler farklı yönlerle manevra yaparak hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Birkaç çekiç bir süre daha takip etti, ama sonra takibi bırakıp uzaklaştılar.

İkinci gemideki Chai da, "Ben kurtuldum," diye rapor verdi.

Üçüncü gemideki Pegler da, "Kurtuldum," dedi.

Barris yanındaki yaşlıca adama baktı. Arkalarında gerginlik içinde sessiz sedasız oturan bir

asker kalabalığı vardı; gemi karanlığı yarararak ilerlerken silahlarının ağırlığı altında ezilmiş, huzursuzca çömelmiş oturuyorlardı. “Hadi bakalım,” dedi Barris. Geniş bir yay çizerek gemiyi döndürdü. Haberleşme kanalına, “Hücum için yeniden birleşeceğiz. Ben önden gideceğim. Siz ikiniz arkamdan gelin,” diye komut verdi.

“Yaklaştık mı?” diye sordu Fields suratında tuhaf bir ifadeyle.

“Çok.” Göstergeleri kontrol etti. “Az sonra üstünde olacağız. Hazır olun.”

Barris dalışa geçti. Pegler’ın gemisi de ardından, arkadaki karanlığı yarararak geldi ve yere doğru pike yaptı. Chai’nın gemisi sağa kıvrılıp doğrudan kalenin üzerine gitti.

Kalabalık çekiş kümeleri yükselip Chai’nın gemisine doğru yol aldılar, üşüşüp etrafını sardılar.

“Tutunun,” dedi Barris soluk soluğa.

Zemin yakınlıştı, iniş frenleri gıcırdadı. Gemi döne döne ağaçlara ve kayalara çarparak yere çakıldı.

“Dışarı!” diye emretti ve kendisi de kapıları açıp ayağa fırladı. Kapılar geriye doğru açıldı ve adamlar malzemeleriyle birlikte dışarıya fırlayıp soğuk gecenin karanlığına daldılar.

Chai’nın gemisi yukarıda, gökyüzünde çekiçlerle savaşıyor, sürekli ateş ederek dönüp duruyordu. Kaleden bir sürü çekiç daha çıktı. Hızla irtifa kazanan devasa kara bulut kümeleri gibiydiler. Pegler’ın gemisi inişe geçmişti. Gürültüyle üzerlerinden geçip kalenin diğer savunma duvarının birkaç yüz metre ötesindeki bir tepenin yamacına çarptı.

Kalenin ağır silahları devreye girmeye başlıyordu. Barris'le Fields gemiden atlarken, muazzam büyüklükte beyaz bir huzme patlak verdi ve beraberinde üzerlerine taş ve moloz yağdı.

“Çabuk,” dedi Barris. “Sondajları çalıştırın.”

Adamlar iki adet kazı sondajını kurmakla meşguldü. İlki harekete geçmiş vızıldıyordu. Kaleden atılan taktik atom bombası kovanlarından birkaç tane daha düştü yanlarına. Gece karanlığı patlamalarla aydınlanmıştı.

Barris yere çömelip “Ne durumdasınız?” diye bağırdı, gürültüden sesini duyurmaya çalışarak kasket mikrofonuna ağzını yapıştırmıştı.

Kulaklıklarından Pergler'in güçlükle, “İyi,” dediğini duydu. “İndik, çocuğu çıkarıyoruz.”

“Bu, çekiçleri uzak tutar,” dedi Fields'a. Dikkatle göğü inceledi. “Umarım Chai...”

Chai'in gemisi çevresini saran çekiç kuşağından kaçmak için döndü, yalpaladı. Motorlarından kısa bir süre dumanlar çıktı. Hedefi tutturdu. Yalpalayıp duraksadı.

“Adamlarını indir,” diye emretti Barris mikrofondan. “Kalenin tam üstündesin.”

Chai'in gemisinden çıkan bir sürü beyaz benek dışarı akın etti. Tulumlu adamlar aşağı doğru süzölmeye başladı. Çevrelerinde çekiçler çığlıklar atıyordu. Adamlar çekiçlere ışınlı kalemliyle saldırdınca temkinli davranıp geri çekildiler.

“Doğrudan saldırıyla Chai'in adamları ilgilencek,” diye açıkladı Barris. “Bu arada sondajlar harekete geçiyor.”

“Şemsiye neredeyse hazır,” diye rapor verdi bir teknisyen.

“İyi. Üzerimize dalışa geçmeye başlayacaklar; tarama propları yerimizi belirlemiş olmalı.”

Çıglıklar atan çekiç sürüleri alçalıyor, yere doğru fırlıyorlardı. Işınları ağaçları vuruyor, ağaç gövdeleri, dalları alev alıyordu. Pegler’in toplarından biri patladı. Bir grup çekiç yok oldu, ancak gidenlerin yerini daha fazlası aldı. Kaleden kara yarasarlar gibi yükselen çekiç bombardımanının ardı arkası kesilmiyordu.

Şemsiyenin mor ışığı titreşti. Tutukluk yapsa da sonunda açılıp sabitlendi. Barris belli belirsiz de olsa şemsiyenin arkasında kalan çekiçlerin kafa karışıklığıyla dolanıp durduğunu görebiliyordu. Bir grup çekiç şemsiyenin içine girdi ve sessizce infilak etti.

Barris rahatladı. “İyi. Artık çekiçleri kafamıza takmak zorunda değiliz.”

“Sondajlar yarıya kadar girdi,” diye rapor verdi sondaj ekibinin başı.

Kazıcılar toprakta ilerledikçe yüzeyde açılan iki koca çukur titreşip yankılı bir şekilde inliyordu. Teknisyenler de sondajların ardından atlayıp yok oldu. Peşlerinden temkinli bir şekilde ilerleyen ilk silahlı birlik de çukurun derinliklerinde kayboldu.

“İlerliyoruz,” dedi Barris, Fields’a.

Tek başına duran Peder Fields uzaktaki ağaçları, sıra sıra dizili tepeleri izledi. “Kalenin dışardan görünen hiçbir yeri yok,” diye mırıldandı. “Yerini açık edecek hiçbir şey yok.” Devam eden çatışmanın farkında değilmiş, derin düşünceler içindeymiş gibi duruyordu. “Bu orman... Mükemmel bir yer. Asla tahmin edemezdin.” Dönüp Barris’e doğru yürüdü.

Adamın yüzündeki ifadeyi gören Barris yoğun bir huzursuzluğa kapıldı. “Ne oldu?” diye sordu..

“Daha önce buraya gelmiştim,” dedi Fields.

“Evet,” dedi Barris.

“Binlerce defa. Hayatımın büyük bir kısmında burada çalıştım.” Adamın suratında fırtınalar esiyordu. “Vulcan 2 buradaydı.” Elleri rastgele seğiriyordu. “Burası onu yok etmeye geldiğim yer.” Yosun kaplı koca bir kayayı kafasıyla göstererek, “Şunun yanından girdim,” dedi. “Servis platformundan. Platformun orda durduğunu bile bilmiyorlardı. Yıllar önce kullanımdışı bırakılmış, terk edilmiş ve kapatılmıştı. Ama ben biliyordum.” Sesi çılgınca yükseldi. “İsteğim zaman buraya gelip gidebilirim, sürekli erişimim var. Aşağı inmenin bin tane yolunu biliyorum.”

“Ama Vulcan 3’ün de aşağıda olduğunu, en derin katmanda durduğunu bilmiyordun. Ekibine söylemedikleri için...” dedi Barris.

“Jason Dill’i tanı mıyordum,” dedi Fields. “Onunla eşiti gibi tanışacak konumda değildim. Senin gibi yani.”

“Şimdi biliyorsun işte,” dedi Barris.

“Bana hiçbir şey vermedin,” dedi Peder Fields. “Bana söyleyebileceğin zaten bilmediğim hiçbir şey yoktu.” Yavaş yavaş Barris’e doğru ilerledi ve kısık bir sesle, “Zamanla tahmin ederdim. Her yere baktıktan sonra...” Elinde bir ışın kalemi tutuyordu sıkı sıkı.

Barris sakın kalmaya çalışarak, “Ama yine de içeriye giremezsin, Peder,” dedi. “Seni içeri asla almazlar. Vulcan 3’e varana kadar çoktan öldürmüş olurlar seni. Bana bel bağlamak zorundasın.”

Kol manşetini işaret ederek direktörlük şeridini gösterdi. "İçeri girdikten sonra koridorlarda istediğim gibi gezinebilirim. Beni kimse beni durdurmaz. Çünkü onlar da benim bir parçası olduğum yapının parçası. Üstelik ben, Reynolds dahil hepsiyle eşit bir otoriteye sahibim."

"Hepsiyle... Vulcan 3 hariç," dedi Fields.

Çekiş sürüleri dikkatlerini onlara yöneltirken, sağ taraflarında Pegler'in topu gümbürdedi. Çekişler dalışa geçti ve bombalarını bıraktı. Bir cehennem sahnesi gibi kırılığa sıra sıra dizili beyaz sütunlar Pegler'in gemisine doğru uzanıyordu.

"Şemsiyeni aç!" diye bağırdı Barris, kaskın mikrofonuna.

Pegler'in şemsiyesi bir anlığına göründü. Tutukluk yaptı...

Küçük bir atom bombası Pegler'in gemisinin tam ortasına düşüp yarıp geçti. Gemi yok oldu. Havaya partikül bulutları fırladı, alev alev yanan zeminde metal ve kül yağıyordu. Ağır top susuverdi.

"Artık her şey bize bağlı," dedi Barris.

Kalenin üzerinde Chai'in adamları birer birer yere iniyorlardı. Savunma silahları kendi etraflarında dönüp namlularını Barris'in gemisinden çektiler ve adamlara, aşağı süzülen beyaz nokta-cıklara odaklanmaya gittiler.

"Hiç şansları yok," diye söylendi Fields.

"Evet." Barris tünellerden birine doğru yöneldi. "Ama bizim var." Adamın elindeki ışın kalemini umursamayarak, sırtı Fields'a dönük bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Kale aniden zangırdadı. Dev bir alevden dil üzerini boylu boyunca yaladı. Yüzey bir anda eri-

di ve sıvı metal dalgası tüm yüzeyi kaplayıp girişi mühürledi.

“Dışarıyla bağlantılarını kestiler,” dedi Barris. “Kepenklere indirdiler.” Tekrar kıınıldayabilmek için silkindi ve sondajın güç kablolarının arasından sıkışa sıkışa tünele girdi.

Eskiden kalenin yüzeyi olan parıltılı bataklık-tan biçimsiz kara bir bulut yükselmişti. Aşağıdaki katlarla bağlantısı kesilen çekiciler bu bulutun üzerinde ne yapacaklarını bilemeyerek uçuşuyorlardı.

Barris sondajı çalıştıran teknisyenleri kenara itip geçerek tünelde ilerlemeye devam etti. Kaleyeye giden yolda kil ve kayaları keserek yol açan sondaj gümbürdüyor, titreşiyordu. Hava sıcak ve nemliydi. Adamlar canlarını dişlerine takmış çalışıyor, sondajı derinlere doğru yönlendiriyorlardı. Çevrelerini saran kilden kaynar sular taşıyordu.

“Yaklaşmış olmalıyız,” diye seslendi Fields, arkadan.

“En derin katınana yakın bir yerden çıkmalıyız,” dedi Barris. Fields ışın kalemini hâlâ tutuyor mu diye dönüp bakıncı bile; ilerlemeye devam etti.

Sondaj ciyakladı. Vızıltılar çıkararak metali delmeye başladı, sondaj ekibi devam etmesi için destek verdi. Sondaj çelik ve güçlendirilmiş plastikten bir duvara tosladı ve yavaşlayarak durdu.

“Vardık,” dedi Barris.

Sondaj sarsıldı. Yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ekibin lideri Barris'e doğru eğildi, “Öbür sondaj delip kaleye girmiş. Ama tam olarak nereye bilmiyorlar,” dedi

Aniden duvar içeriye doğru çöktü. Üzerlerine cızır cızır sıvı çelik yağıyordu. Askerler açılan geldikten sıkışarak geçip ilerlemeye çalıştı. Barris ve Fields aceleyle peşlerine takıldılar. Tam bu sırada metalin sivri uçları üstlerini başlarını dağladı. Barris tökezleyip kaynar su ve birikintilerin içine düşüp yuvarlandı.

Fields ışın kalemını cebine koyup Barris'i yerden kaldırdı. Bir şey demeden bakiştılar. Sonra etraflarına baktılar. Önlerinde ikisine de tanıdık gelen lambalarla aydınlatılmış geniş bir koridor uzanıyordu.

Kalenin en alt katmanına ulaşmışlardı!

14

Karşılarında şaşırıp kalan üç beş Birlik muhafızı bir top püskürtücüyü düzgün bir yere koymak için acemice sürükleyerek üzerlerine geliyorlardı.

Barris ateş etti. Arkasından doğrultulan ışınlar sağından solundan geçerek topa doğru uzandı. Püskürtücü yalnızca bir defa ama çılgıncasına patlayan bir top atabildi. Koridorun tavanı dağıldı; etraflarında kül bulutları oluştu. Barris ilerledi. Top püskürtücünün işi bitikti. Birlik muhafızları geri çekiliyor, geri geri giderken ateş etmeyi sürdürüyorlardı.

“Mayın ekibi,” diye seslendi Barris.

Mayın ekibi öne çıkıp asalak mayınları serbest bıraktı. Mayınlar koridordan zıplaya zıplaya geri çekilmekte olan Birlik muhafızlarına doğru ilerlemeye başladı. Mayınları gören koruyucular kaçmaya başladı; mayınlar duvarlara alev huzmeleri savurarak patladı.

“Haydi,” dedi Barris. Çömelerek aceleyle koridordan geçti; fizyon bombasını sıkı sıkı tutuyordu. Bir köşeyi döndüklerinde bir acil durum ki-

lidini kapatmakla uğraşan Birlik muhafızlarıyla karşılaştılar.

“Vurun!” diye bağırdı Barris.

Fields koca adımlarla, kollarını aç aç koşarak Barris'i geçti. Işın kalemiiyle kilidin üzerine yanıp kül olmuş bir şerit çekti. Girift mekanizma parçaları havaya uçtu. Kilidin ardındaki Birlik ekipleri yeni taşınabilir topları hazır ediyordu. Kafalarının üzerinde dönüp duran birkaç çekiç talimatları haykırıyordu.

Barris, Fields'ı takip edip kilide ulaştı. Adamları önlerine atılıp dar gedikten içeriye ateş etmeye başladılar. Çekiçlerden biri dışarı süzüldü, doğrudan Barris'in üstüne geldi. Barris parlayan metal gözleri ve pençeleri bir an için gördü, sonra çekiç yok oldu; bir ışın kaleminin kurbanı olmuştu.

Fields kilidin menteşe çıkıntısının önünde yere oturup usta parmaklarıyla sevk kablolarını yokladı. Ani bir parlama. Kilit titreşip gevşedi. Barris kilide yüklendi ve kilit açıldı. Yavaşça tekrar eski haline geldi, ama geçecek kadar bir aralık açılmıştı bile.

“İçeriye,” diye emretti Barris.

Adamları içeriye dalıp Birlik muhafızlarının alelacele kurdukları barikatı dağıttılar. Çekiçler çıldırmış gibi saldırıyor, kafalarına vuruyorlardı.

Barris ilerleyip etrafına bakındı. Değişik yönlerle doğru kıvrılan bir dizi koridor vardı. Duraksadı.

Yapabilir miyim? diye sordu kendine.

Derin, titreşim bir soluk alarak Fields'tan ve askerlerden uzaklaştı ve yan koridora saptı. Platformun hızıyla yukarı çıkarken çatışmanın sesleri uzaklaşıp gitti. Kapı önünde otomatik olarak açıl-

dı. Arkasından kapanırken Barris yavaşlayıp nefesini düzenledi.

Bir süre sonra kargaşadan uzak, sessiz bir geçitte çevik adımlarla ilerliyordu. Bir asansörün önüne geldi, durdu ve bir düğmeye bastı. Asansör hemen geldi. Binip kendisini yukarı taşımasına müsaade etti.

Başka bir yol yok, dedi kendi kendine. Asansör onu Vulcan 3'ten ve aşağıdaki hengameden git-tikçe daha uzağa taşıırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Doğrudan hiçbir saldırı işe yaramaz.*

Üst katlarda bir yerde asansörü durdurdu ve indi.

Bir grup Birlik memuru ayakta durmuş aralarında konuşuyordu. Kâtipler ve idare amirleri. Gri giysili adam ve kadınlar, ona ya şöyle bir göz attılar ya da hiç bakmadılar. Barris göz ucuyla büroların kapılarını gördü ve hiç duraksamadan yürümeye başladı.

Önce birçok koridora geçişi olan bir antreye geldi. Bir turnikenin arkasında o sırada kimseye hizmet vermediği için aktif durumda olmayan robot bekçi duruyordu. Barris gelince robot canlandı.

"Kimlik, efendim," dedi. "Direktör," dedi Barris şeridini göstererek. İlerisindeki turnike sabit duruyordu. "Bu bölüm gizlidir," dedi robot. "Ne sebeple ve kimin yetkisiyle geldiniz?"

"Kendi yetkimle. Aç, bu acil bir durum," dedi Barris sertçe.

Robotu yola getiren söylediklerinden ziyade sesinin tonu olmuştu. Turnike kenara açıldı; Robotun da dahil olduğu düzeneğin, davranış kalıplarına tepki verme özelliği, daha önce defalarca

olduğu gibi bu sefer de devreye girmişti. “Acil işinizden alıkoyduğum için özür dilerim, Direktör,” dedi robot ve kapandı; ışıkları söndü.

Haydi tekrar uykuya, diye düşündü Barris kurtulduğuna memnun.

Ekspres iniş platformuna varana kadar yürüdü. Hemen platforma çıktı. Platform aşağıya hareket etti. Tekrar iniyordu. En alt kata; Vulcan 3’e.

Barris platformdan inerken koridorda birkaç muhafız duruyordu. Ona baktılar ve kontrol etmek üzere yanına gelirlerken, içlerinden biri yüzünü ekşitti. Budala gibi eliyle kemerini yokladı.

Barris ışın kalemını çıkarıp ateş etti. Kafasız kalan muhafız bir tarafa devrilip düştü. Diğer muhafızlar paralize olmuş gibi inanamayarak bakakaldılar.

“Hain,” dedi Barris. “Burada, aramızda.”

Muhafızlar ağızları açık bakakalmıştı.

“Direktör Reynolds nerede?” dedi Barris.

Muhafızlardan biri yutkunarak, “Altı numaralı büroda, efendim. Şu tarafta,” dedi. Bir yandan belli belirsiz büroyu işaret ederken, bir yandan da arkadaşının cesedine doğru eğildi; diğerleri de çevresine toplandılar.

“Benim için gidip getirebilir misiniz?” dedi Barris. “Yoksa benim gidip kendim mi aramam gerekiyor?”

“Burada beklemek isterseniz, efendim...” diye mınıldandı muhafızlardan biri.

“Burada beklemek mi!” dedi Barris. “İçeriye girip bizi kesip biçerlerken biz burada bekleyecek miyiz? İki yerden girdiler bile; ellerinde şu sondajlardan var.”

Muhafızlar yanıt vermeye çalışarak kem küm ederken, Barris dönüp muhafızın işaret ettiği tarafa doğru yürümeye başladı.

Hiçbir Birlik hizmetlisi, dedi kendi kendine, bir direktörle tartışamaz; işinden olabilir.

Ya da, bu durumda, canından.

Arkasında kalan muhafızlar gözden kaybolur kaybolmaz koridordan ayrıldı, iyi ışıklandırılmış büyük bir cephaneliğe girdi. Bastığı yer titriyor ve bir uğultu yükseliyordu. İleri yürüdükçe hareket yoğunluğunun arttığını hissediyordu.

Gittikçe yaklaşıyordu. Vulcan 3'ün merkezi fazla uzağında değildi.

Geçit sert bir açıyla sağa döndü. Barris yolu takip etti ve karşısına genç bir T-sınıfı görevliyle iki muhafız çıktı. Üçü de silahlıydı. Delikli kartlarla dolu bir metal araba itiyorlardı. Barris kartların belirli durumlarda Vulcan bilgisayarlarına veri yüklemek için kullanıldığını biliyordu. O halde bu görevli veri yükleme ekibindeydi.

"Siz kimsin?" dedi Barris genç görevliden önce davranarak. "Bu bölgede bulunma yetkiniz var mı? Yazılı izin belgenizi çıkarın bakalım."

"Adım Larson, Direktör," dedi genç görevli. "Kendisi ölmeden önce doğrudan Jason Dill'in altında çalışıyordum." Barris'e bakıp saygıyla gülümsedi ve, "Sizi daha önce pek çok kereler görmüştüm Bay Dill'in yanında, efendim. Bura-ya Vulcan 2'nin yeniden yapılmasıyla ilgilenmek için geldiğinizde," dedi.

"Ben de seni görmüştüm sanırım," dedi Barris.

Larson arabasını iterek, "Bunları bir an önce Vulcan 3'e yüklemem gerekiyor; izninizle devam

edeceğim. Yukarıdaki çatışmalar ne durumda? Bir yerden içeriye girdiklerini duydum. Bir sürü gürültü oldu,” dedi. Tedirgin olduğu gayet net anlaşılan ama yapması gereken bu tanımlanmış işe bütünüyle konsantre olan Larson konuşmayı sürdürdü: “Vulcan 3’ün aylarca süren bir durgunluktan sonra bu kadar aktif çalışması hayret verici bir şey. Durumun üstesinden gelmek için bir sürü etkili silah icat etti.”

Kurnazca bir ifadeyle Barris’e bakıp, “İdari Direktörlüğe Reynolds’ın atanması olası mı? Dill davasını başarıyla yürütüp, bir sürü şeyin ortaya çıkmasını...” Bir dizi güvenlik kapısını açmakla uğraşması gerektiğinden konuşmasını yarıda kesti. Kapılar bir bir açıldı.

Ve işte koskoca oda Barris’in önünde uzanıyordu. Diğer uçta bomboş bir metal duvar olduğunu gördü. Bir küpün kenarı, bina iskeletinin derinliklerine doğru uzanan bir şeyin küçük bir parçası... Gördüğü yalnızca kısıtlı bir imge, bir izlenimdi.

“İşte burada,” dedi Larson. “Yerüstünde olan bitenlere kıyasla huzur içinde. Sizce böyle birinin...yani biri değil tabii, şey; Şifacılar karşı yürütülen operasyondan sorumlu olabileceğine inanabilir mi insan? Ama işte her şey buradan yönetiliyor.” Larson ve iki muhafız veri kartlarının olduğu arabayı ileri ittiler. “Daha yakından bakmak ister misiniz?” diye sordu Larson, Barris’e. Önem atfeden her şeyi bildiğini gösteriyordu Barris’e. “Verilerin nasıl yüklendiğine bakabilirsiniz. Son derece ilginç bir iştir.”

Larson, Barris’in yanından geçip kartların boşaltılmasını sağlamaya girişti. Muhafızların ku-

caklarını kartlarla doldurdu. Bu üç adamın arkasında duran Barris, elini paltosunun içine soktu. Avcuyla soğan biçimindeki objeyi kavradı.

Fizyon bombasını çıkarırken Larson'ın kolunda parlak, parlak metal bir böcek olduğunu fark etti; Larson'ın üstüne tutunup beraberinde gelmişti, antenleri kımıl kımıldı. Barris, bir an için bunun gerçek bir böcek olduğunu, yer üstünde ormandayken Larson'ın üstüne yapışıp buralara kadar gelen, doğal bir canlı olduğunu düşündü.

Parlak, metal böcek havalandı. Barris durumu böcek yanından geçerken çıkan yüksek frekanslı vızıltıyı duyunca anladı. Minik bir çekiçti bu, basit modellerin başka versiyonuydu. Gözlem amaçlı. Böcek Barris'in varlığından Larson'la karşılaştıkları andan beri haberdardı.

Larson, Barris'in vızıldayarak uzaklaşan böceğe baktığını görüp, "Bir tane daha," dedi. "Bütün gün etrafımda bunlardan biriyle dolaştım. Bazen gelip iş önlüğüme tutunuyordu." Sonra ekledi, "Vulcan 3 bunları mesaj aktarmak için kullanıyor. Etrafta bir sürü gördüm."

Minik çekiçten Larson ve Barris'i serseme çeviren kulak tırmalayıcı bir viyaklama yükseldi.

Larson şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı.

Barris bombayı sıkı sıkı tutarak Vulcan 3'ün önüne doğru yöneldi. Koşmuyor, seri adımlarda sessizlik içinde yürüyordu.

"Durdur onu, Larson!" diye bağırdı çekiç. "Beni yok etmeye geldi! Benden uzak tut onu!"

Barris koşmaya başladı.

Bir ışın kaleminden çıkan ışın yanından geçti; Barris eğilip ileri geri zikzaklar çizerek koşmaya devam etti.

"Beni yok etmesine izin verirsen dünyanın sonu gelir!" Barris'in önünde, havada dans eden ikinci bir minik çekiç belirdi. "Deli!"

Odanın farklı yerlerindeki başka mobil uzantıların da kendisine hakaretler yağdırarak cırladığını duyuyordu. "Canavar!"

Bir ısı ışını tekrar yanından sıyırdı geçti. Neredeyse düşüyordu. Kendi kalemini çıkararak dönüp geriye ateş etti. Bir an için Larson ve muhafızların kafaları karışmış vaziyette, Vulcan 3'ün duvarına zarar vermemeye çalışarak kendisine ateş ettiklerini gördü. Kendi ışını muhafızlardan birine isabet etti; adam ateş etmeyi kesti ve kasılarak düştü.

Odaya dalıp dosdoğru Barris'e gelen normal büyüklükte bir çekiç, "Beni dinle!" diye bağırды bangır bangır. Çaresizce bir öfkeyle Barris'in üzerine atılıp iskaladı. Beton zemine çarpıp dağıldı. Parçalar Barris'in üzerine fııskırdı.

"Vakit varken!" diye devam etti başka bir çekiç. "Onu uzaklaştır, yükleme ekibi başı! Beni öldürüyor!"

Barris tepesinde beliren bir çekici ışın kalemıyla vurdu; odaya girdiğini görmemişti bile. Çekiç sadece hasar görmüş, yalpalayarak yere inmişti. Yerde ona doğru ilerlemeye çalışarak viyakladı, "Anlaşabiliriz! Bir anlaşmaya varabiliriz!"

Aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

"Pazarlık yapılabilir! Temel bir uzlaşmazlık yok!"

Barris kolunu kaldırıp bombayı fırlattı.

"Barris! Barris! Lütfen yapma..."

Bombanın girift mekanizması pıt diye açıldı. Barris kendini yere atıp kollarıyla yüzünü kapattı. Beyaz bir ışık okyanusu Barris'i kucakladı, kaldırdı ve sürükledi.

Yaptım, diye düşündü. Başardım.

Sürüklenirken devasa bir sıcak rüzgâr dalgası yakaladı Barris'i; rüzgârın önüne katılıp savrulmaya devam etti. Dört bir yanında molozlar, yanan çer çöp uçuşup infilak ediyordu. Bir yüzey uzaktan hızla üzerine uçtu. Barris bir yay gibi geriye katlandı, kafası arkaya düştü, sonra rüzgâr ve ısının esip geçmesiyle, açılıp geçmesine izin veren yüzeyin içinden karanlığa yuvarlandı.

Zihninden son geçen, *Yaptıklarımın değdi, oldu, Vulcan 3 öldü!*

Peder Fields oturmuş havada yalpalayan bir çekici seyrediyordu. Hummalı ve amaçsız bir biçimde uçan çekiş tekledi. Sonra daireler çizerek yere düştü.

Çekiçler teker teker, sessizce düşüp parçalıyor ve öylece kalıyorlardı. Tepkisiz yatan birer metal ve plastik yığınının ibarettiler. Kılları kıpırdamıyordu. Cırlamalar sona ermişti.

Çok şükür, dedi kendi kendine.

Ayağa kalkıp sendeleyerek dört kişilik tıp uzmanından oluşan ekibin yanına gitti. "Durumu nasıl?" diye sordu.

"İlerleme kaydediyoruz," dedi içlerinden biri başını kaldırmadan. "Göğsü büyük hasar görmüş. Harici kalp-ciğer sistemi taktık, bayağı işe yaradı." Yarı otomatik ameliyat aletleri William Barris'in bedeni üstünde dolanıyor, inceliyor, tamir ediyordu. Göğüs kısmındaki işleri neredeyse bitmiş, dikkatlerini kırk omuza yöneltmişlerdi.

"Kemik takviyesine ihtiyacımız var," dedi uzmanlardan biri. Çevresine bakarak, "Burada

yok. Onu Cenevre'ye götürmemiz gerek," diye ekledi.

"Peki," dedi Fields. "Götürün onu." Altındaki sedye marifetle kayarak Barris'i yukarı kaldırmaya başladı.

"Hain," dedi Fields'ın arkasından gelen bir ses. Fields başını çevirdi ve Barris'e dik dik bakan Direktör Reynolds'ı gördü. Adamın üstü başı lime limeydi. Sol gözünün üstünde derin bir kesik vardı. "İşsiz kaldınız," dedi Fields.

Reynolds katışıksız bir öfkeyle, "Sen de öyle," diye cevapladı. "Vulcan 3 yok olduğuna göre kut-sal mücadelenize ne olacak? Önerebileceğiniz yeni yapıcı uygulamalar var mı?"

"Zaman gösterecek," dedi Fields. Barris'i taşıyan sedyenin yanında yürüdü. Sedyeye Barris'i platforma çıkarıp hazır bekleyen gemiye bindirdi.

"İyi iş çıkardın," dedi Fields, Barris'e. Bir sigara yakıp Barris'in yanı açık dudaklarının arasına yerleştirdi. "Konuşmaya yeltenme hiç. Şu cerrah robotlar üzerinde didiniyor hâlâ." Parçalanmış omzunda çalışmayı sürdüren birimleri işletti.

"Vulcan 3'ün işletim sisteminden kalan parça..." diye mırıldandı Barris cılız bir sesle.

"Bazıları duruyor," dedi Fields. "Amacını karşılar. Hiç olmadı toplama çıkarma yaparlar." Yaralı adamın yüzündeki kaygıyı görünce, "Şaka, şaka," dedi. "Büyük bir bölümü sağlam. Merak etme. İş-tediğin parçaları bir araya getirebilirler. Hatta belki ben de yardım ederim. Elimden hâlâ iş geliyor."

"Birliğin yapısı değişecek," dedi Barris.

"Evet," dedi Fields.

“Tabanımızı genişletmemiz gerekiyor. Buna zorunluyuz.”

Fields yaralı adamı bırakıp geminin penceresinden dışarıyı izlemeye daldı. Sonunda Barris konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Gözleri kapandı; Fields adamın ağzından gömleğine yuvarlanan sigarayı aldı.

“Sonra konuşuruz,” dedi sigaranın son kısmını kendi içerek.

Gemi Cenevre yönünde uğuldayarak ilerliyordu.

O şeylerin etrafta uçuşmadığını görmek güzel, diye düşündü Fields boş gökyüzüne bakarak. Biri ölünce hepsi öldü. Ne garip, bir daha görmeyeceğiz onları. Vızıldayan, çığlıklar atan, saldıran, bombalayan, yoluna çıkan her şeyi yıkıp geçen çekiçleri.

“Gövdeyi keseceğiz,” demişti Barris.

Adam birçok konuda haklıydı, diye geçirdi içinden. Bütün yolu bir tek o aşabilirdi; geri kalanımızı durdurmayı başardılar. Saldırı tam durma noktasına geldiğinde o şeyler düşmeye başladı. Sonrası saldırmaya gerek de kalmadı zaten.

Acaba geri kalanında da haklı mı?

Barris, Cenevre'deki hastane odasında, karşısında Fields olduğu halde, yatakta doğrulmuş oturuyordu. “Kalıntıların analiziyle ilgili bilgi verebilir misin bana?” dedi. “Buraya gelirken yolda söylediklerini hayal meyal hatırlıyorum; bellek parçalarının çoğu sağlam dedin sanki.”

“Onu tekrar inşa etmek için sabırsızlanıyor gibisin,” dedi Fields.

“Bir araç olsun diye,” dedi Barris. “Efendimiz olsun diye değil. Aramızdaki anlaşma bu yöndeydi. Makinelerin akılcı bir şekilde kullanılmasına izin vermek zorundasın. Şu duygusal ‘makinelere ölüm’ meselesi ortadan kalkacak. Hareketinizin sloganları son bulacak.”

Fields onaylayarak başını salladı. “Kontrolün doğru ellerde kalmasını sağlayabileceğine gerçekten inanıyorsan... İnsanların elinde yani. O durumda makinelere bir diyeceğim yok; Vulcan 2’yi pek severdim. Bir aşamaya kadar.”

“O aşamada da,” dedi Barris, “onu ortadan kaldırdın.”

Birbirlerine baktılar.

“Karışmayacağım,” dedi Fields. “Adil bir anlaşma. Sen üzerine düşen kısmı yerine getirdin; içeriye girdin ve aleti havaya uçurdun. Hakkını teslim ediyorum.”

Barris homurdandı, ama bir şey demedi.

“Teknokratlar klanını sona mı erdireceksin?” diye sordu Fields. “Sadece uzmanlara hizmet eden, sözel bilgi etrafında birleşen insanlar tarafından yürütülen ve sadece onlara hizmet eden bir sistem. Bu beni ifrit ediyor. Akıl fikir konuları; duvar örmek, tesisat döşemek bahis konusu olmayı hak etmiyor sanki. Sanki el maharetlerini konuşturan insanlar...” Cümleyi yarıda kesti. “Bu insanların hor görülmesinden bıktım.”

“Haksız sayılmazsın,” dedi Barris.

“İşbirliği yapacağız,” dedi Fields. “Siz grili rahiplerle; broşürlerde sizin için bu tabiri kullanıyorduk. Ama aklında olsun, eğer bu hesap cetvelleri, pastel renkli kravatlar ve cilalı siyah

ayakkabılar aristokrasisi yine gemi azıya alırsa...” Pencereden metrelerce aşağıda uzanan sokağı gösterdi. “O zaman sesimizi yine duyarsınız.”

“Beni tehdit etme,” dedi Barris kısık sesle.

Fields’ın yanakları kızardı. “Tehdit etmiyorum. Olacakları söylüyorum. Seçkin yönetici kesim tarafından bir kenara itileceksek, neden işbirliği yapalım?”

Bu sözlerin ardından bir sessizlik yaşandı.

“Atlanta’yla ilgili ne yapılmasını istiyorsun?” diye sordu Barris sonunda.

“O konuda bir mutabakata varabiliriz,” dedi Fields. Sigarasını kenara attı; sonra eğilip tekrar aldı ve ezerek söndürdü. “O mekânın parça parça söküldüğünü görmek istiyorum. İneklere ağıl olsun istiyorum. Otlak olsun. Bir sürü ağaç olsun.”

“İyi,” dedi Barris.

“Kızım biraz içeriye girebilir mi?” diye sordu Fields. “Rachel. Seninle konuşmak istiyor.”

“Belki sonra,” dedi Barris. “Kafamda çözmem gereken bir sürü şey var.”

“Taubmann’ın senin hakkında yazdığı iftira mektubuyla ilgili işlem başlatmanı istiyor. Şu Rachel’in yazmakla suçlandığı mektup.” Duraksadı. “Sana kendi fikrimi söyleyeyim mi?”

“Olur,” dedi Barris.

“Bence af çıkarılması gerek. Bu tarz şeylerden bir an önce ve sonsuza dek kurtulmak için. Taubmann ister işinin başında kalsın, ister sistemden emekli olsun, ama bu suçlama hikâyesini sonlandıralım. Doğru olanlar da dahil.”

“Doğru da olsa kuşku kuşkudur,” dedi Barris.

Fields içinin rahatladığını göstermekten çekinmeyerek, “Hepimizin yapacak bir sürü işi, yeniden inşa edilecek bir sürü şey var. Elimizde yeterince iş olacak.”

“Jason Dill’in yanımızda olup bize nasihat vermemesi çok kötü,” dedi Barris. “Yeniden yapılanma çalışmalarlarıyla ilgili yönergeler ve kamu bildirileri hazırlamak hoşuna giderdi.” Sonra birden, “Sen de Vulcan 2 için çalışıyordun, Dill de. İkiniz de onun Vulcan 3 karşıtı politikalarını uyguluyordunuz. Sence Vulcan 2, Vulcan 3’ü kıskanıyor muydu?” diye sordu ve, “Mekanik olabilirler, ama biz söz konusu olduğumuzda çekişme halindeki iki varlığın bütün özelliklerini gösteriyorlardı. İkisi de birbirini yok etmeye çalışıyordu,” dedi.

“Ve ikisi de taraftar toplamaya çalışıyordu. Senin analizini takiben...” dedi Fields mırıldanarak ve durdu; iç sıkışıklığı suratına yansıyor.

“Vulcan 2 kazandı,” dedi Barris.

“Evet,” diyerek başını salladı. “Bu varlık ya da makine gerçekten de hepimizi aynı tarafta topladı. Karşı tarafta da Vulcan 3 vardı. Hepimiz bir araya gelip Vulcan 3’ün üstüne yürüdük.” Haşın bir kahkaha attı. “Vulcan 3’ün yürüttüğü mantık kesinlikle doğrudu; kendisine yönelik geniş çaplı, küresel bir komplo kurulmuştu ve kendini korumak için art arda silahlar icat etmek, geliştirmek ve üretmek zorundaydı. Ve yine de yok edildi. Paranoyakça kuşkuları gerçeklere dayanıyordu.”

Birliğin geneli gibi, diye düşündü Barris. Vulcan 3 de Dill ve benim gibi, Rachel Pitt ve Taubmann gibi. Hepimiz karşılıklı suçlamaların, kuşkuların ve patolojik sistem inşası içine çekilmişiz.

“Piyon,” diyordu Fields. “Biz insanlar, kahretsin Barris; biz bu iki şeyin piyonu olduk. Bizi birbirimi-ze karşı oynattılar, cansız nesneler gibi. Nesneler canlandı ve canlı organizmalar nesne pozisyonuna indirgendi. Her şey tersyüz oldu, gerçeğin korkunç bir şekilde çarpıtılmış bir görüntüsü gibi.”

Hastane odasının kapısında duran Rachel Pitt alçak sesle, “Umarım o çarpık görüntünün içinden çıkabiliriz,” dedi. Mahcup bir gülümsemeyle, Barris’le babasına doğru ilerledi. “Düşündüm taşındım, Taubmann hakkında dava açmaktan vazgeçtim,” dedi.

Ya düşünüp taşınmış ya da başkalarının konuşmalarına kulak kabartmadan duramıyor, diye düşündü Barris, fakat tek laf etmedi.

“Sence ne kadar zaman alır?” diye sordu Fields, Barris’e dikkatle bakarak. “Gerçek anlamda yeniden inşa etmek; binaları ve yolları değil de zihinleri. Bize çocukluğumuzdan beri güvensizlik ve karşılıklı kuşku duyma aşılandı; okullar da bunun talimini yaptırdılar, karakter özelliği haline getirdiler bunu. Böyle bir şeyi bir gecede yıkamayız.”

Doğru söylüyor, diye düşündü Barris. Zor olacak. Ve çok uzun zaman alacak. Belki nesiller boyunca sürecek.

Fakat en azından yaşayan canlılar, insanlar hayatta kalmıştı. Mekanik varlıklar yok olmuştu. Bu iyiye işaretti; doğru yönde atılmış bir adımdı.

Karşısında duran Rachel Pitt artık çekingenlikten bir nebze sıyrılmış, kendinden emin gülümsüyordu. Başucuna gelip eğildi ve omzunu saran plastik bandaja Barris’i rahatlatmak istercesine dokundu. “Umarım çabucak iyileşip ayağa kalkarsın,” dedi.

Barris bunu da iyiye işaret olarak aldı.

PHILIP K. DICK
VULCAN'IN ÇEKİCİ

Vulcan 3 hiper-rasyonel, tarafsız bir süper bilgisayar. 2029 yılında Dünyanın tek yöneticisi. Gezegeni yıkımın eşiğine getiren savaştan sonra bir daha aynı kaosu tekrarlanmaması için Birlik organizasyonu onun emirlerini yerine getirmekte. Ancak her totaliter yönetimde olduğu gibi burada da sisteme karşı çıkan birileri vardır. Yönetimin tekrar insanların eline geçmesini isteyen Gizemli Şifacılar hareketi Vulcan 3'ü yok etmeye kararlıdır. Ama elbette Vulcan 3'ün de bu konuda kendine ait düşünceleri vardır. İnsanlık Birlik'ten ve onun yöneticisi olan yapay zekâdan kurtulabilecek midir?

Philip K. Dick'ten paranoya soslu bir distopya.
"Bizimki gibi akılcı bir şekilde kontrol edilen istikrarlı toplumlar insanların arzularına gem vurur. Hızla değişen istikrarsız toplumlarda alt sınıfların iktidarı ele geçirme olasılığı yüksektir."

ALFA EDEBİYAT

alfakitap

alfakitap

alfakitap

www.alfakitap.com

ISBN 978-605-171-482-0

